LETNÍ NĚŽNOSTI

1. VŮNĚ PRÁZDNIN

Moje první cesta po návratu z dovolené vede do koupelny. Pospíším si, abych předběhla mámu i ségru, zavřu se v úzkém prostoru panelákového jádra, zbavím se oblečení a než zalezu do vany, abych ze sebe smyla poslední zbytky soli, případně i jemného písečku, koupaly jsme se s Kamčou těsně před odjezdem na letiště, za pomoci vyklápěcího otočného zrcadla, které pro naši marnivost namontoval táta na strop, a za veselého pobrukování *dnes máme první velkej letní den* zkontroluji stupeň opálení i linii postavy. Barvu mám pěknou, s tou jsem spokojená, byla jsem už celkem opálená z koupáku, kam jsme se Stelou chodily v červnu, a krétské slunce dílo dovedlo takřka k dokonalosti. Na rozdíl od sestry jsem se nespálila hned první den, další tři neúpěla v hotelovém pokoji a po zbytek pobytu se neloupala a nevyhýbala kontaktu se sluníčkem, takže jsem pěkně hnědá po celém těle kromě trojúhelníku spodního dílu plavek, který svou bělobou s okolní kůží ostře kontrastuje. To, že mi na nose naskákalo něco pih, je nejspíš daň létu, přes zimu se vždycky ztratí. Světle hnědé vlasy dosahující v postupném sestřihu k lopatkám jsou vyšisované sluncem, mnohem světlejší než dřív, vypadám skoro jako s melírem. Aspoň že oči zůstaly stejné, světle modré s tmavým orámováním duhovek, což je činí výraznými, a každý si mě díky očím pamatuje. Někdy je to výhoda, je-li o kluky, jindy nevýhoda, například ve škole, že.
Několikrát se prohlédnu zepředu, zezadu i ze stran, zprava i zleva. Vzhledem k tomu, jak dobře v našem hotelu vařili, by nebylo divu, kdybych nějaké kilo přibrala. Člověk chce ochutnat to i ono, švédské stoly byly opravdu bohaté, a pak ho úzké bokové džíny drtí, zvlášť když ani normálně nepatří mezi ty úplně hubené.
Na dveře koupelny zabuší ségra: „Už jsi?“
„Skoro,“ ujistím ji, načež začnu napouštět vodu. Kamile dojde, že to skoro nebude tak rychlé, a začne drze lomcovat klikou. „*Dnes máme první velkej letní den a všude zpívaj šťastní ptáci*,“ zatrylkuji hlasitě, aniž bych se nechala vystresovat, naliji do vany odměrku koupelové pěny s olejíčkem a užiji si porachániča ve sladké vodě. Po dvanácti dnech přijde k duhu!
V hotelové koupelně tekla dle domorodců sladká voda, ovšem se slanou příchutí, to mi nikdo nevymluví, a vlasy tak díky tomu nešly nikdy pořádně umýt.
„Konečně!“ zašklebí se Kamila, když se míjíme ve dveřích.
Jsou situace, kdy je každá odpověď zbytečná, a protože k nim patří právě tahle, vůbec se nenamáhám. Zabalena v osušce s ručníkovým turbanem na hlavě zapnu počítač, takže mamka, která se po chvíli v mém a Kamčině pokoji objeví, se s rukama v bok tváří jako bůh pomsty: „To nemyslíš vážně!“
Aniž bych odtrhla oči od monitoru, nevzrušeně odpovím: „Už v letadle jsem si stanovila cíle, kterých chci po návratu domů dosáhnout: koupelnu, internet a společnost. První mám za sebou, zbývá mi pročíst poštu a omrknout, co nového na netu, no a pak zjistit, co se zatím dělo ve městě, zajít za Stelou, prostě tak různě…“
„Já ti dám společnost a různě,“ zlobí se mamka, která má o mých prioritách zcela jinou představu. „Koukej si vybalit, nebudu týden zakopávat o tvůj kufr, a pak musíš skočit nakoupit, není tu nic k jídlu.“
„Copak tatík nenakupoval?“
„Znáš ho,“ mávne rukou. Moji rodiče jsou workoholici, a to oba, tudíž se doma vyskytují dost minimálně a každý většinou v jinou dobu než ten druhý, čili jsou zvyklí jet sami za sebe. Proto se nedivím, že tátu nenapadlo nakoupit, ačkoli věděl, že se dnes vrátíme. No, možná na to i zapomněl.
„Pete ale přežil,“ zastanu se taťky pobaveně, protože osmák degu, naše jediné domácí zvířátko, vypadá spokojeně, v kleci má víc jídla, než stačil sežrat, a ze samé radost, že nás

vidí, asi se mu stýskalo, roztáčí kolo, až si babka Mertová z bytu odvedle musí myslet, že tu koulíme plechové roury z kuchyně do pokoje a zpátky.
„To se divím," uzná mamka taťkovi body. „A převleč se."
„Nemůžu jít nakupovat s mokrou hlavou," hájím se. „Ať jde Kamila. Ta je lepší."
„Já ji mám taky mokrou," podrazí mě sestřička, aniž by dbala na lichotku. V koupelně se moc nezdržela, na rozdíl ode mě byla hotová raz dva a ještě k tomu opruzuje: „Pusť mě k počítači, musím se podívat na výsledky…"
„Mrkneš se potom. Jdi nakoupit," vyháním ji.
„Musím se podívat hned!" rozčiluje se. „Celou dovolenou jsem myslela na to, jestli budou výsledky z filozofie…"
„No vidíš, vydržela jsi to dvanáct dní, do večera vydržíš taky," těším ji, nicméně mamka nás vypakuje obě, jelikož vybalování a třídění hadrů na špinavé a čisté, což je podle mě hloupost, špinavé mám všechny, považuje za nejsmysluplnější činnost na světě. Teprve poté může ségra k počítači a já na nákup. Nakonec jsem tomu ráda, protože zůstat doma, mohly by na mě zbýt horší úkoly ne obstarat zásoby. Navíc mohou spojit příjemné s užitečným: dát si s kámoškou spicha v parku.
Město po dvanácti dnech mé nepřítomnosti vypadá navlas stejně jako před odjezdem, rozpálené sluncem a plné turistů, a je fakt, že zase tak mimo jsem nebyla, spojení s kámoškama obstarávaly esemesky. Veškeré osvěžení z koupele vyjde vniveč, než se v krátké sukni a tričku na ramínka dopravím k Žižkovi, který na svém bujném oři střeží vchod do centrálního parku, jsem zpocená víc než na Krétě. Hlavně v tramvaji je to tedy síla! Ještě horší než vedro je pach upocených těl, všichni jsou horkem zmožení a nervní a můj mobil, který se dožaduje přijmutí hovoru vlezlými výkřiky *já ti volám, zvedni mě*!, je bůhví proč otráví ještě víc, tím spíš, že ho nemohu v batohu jaksi najít a on vykřikuje pořád a pořád. Stela se mě nejspíš nemůže dočkat!
Hlas v telefonu však patří Andree: „No čau! Už jsi doma?"
„Momentálně v šalině…"
„Kam jedeš? Za mnou?" raduje se poněkud předčasně.
„Nakoupit, doma je lednička vyžraná jak zub," uchichtnu se a raději se odvrátím tváří k oknu, abych se nemusela dívat na sveřepé obličeje svých spolucestujících. „Víš co, za chvíli budu u koně, přijď tam taky, pokecáme."
„Super," souhlasí moje druhá nejlepší kamarádka.
Ta první, Stela, vysoká štíhlá blondýnka s krátce střiženými vlasy a s blankytně modrýma očima, už na mě na lavičce na kraji parku čeká společně se svým nevlastním bráchou, baculatým ročním miminem. Naše vítání musí nezasvěceným připadat asi jako shledání po dvaceti letech. Dokonce i Matýsek se nechá strhnout atmosférou, zatřepe ručičkama a v návalu radosti vyháže gumové hračky z kočárku.
Sehnu se, abych mu podala pejska, kačera i oslintanou opičku, a už si se Stelou skáčeme do řeči: „Tak jak bylo?!"
„Jako u moře, normálka," ujistím kamarádku. Víc mě zajímají podrobnosti z volejbalového turnaje středních škol, který pořádal náš sportovní gympl poslední školní týden a první prázdninový víkend. Naši trhlou školu zastupovala hned dvě družstva, nominovaní reprezentanti byli nejlepší z nejlepších, tudíž se ani nedivím, že jsem se tam nedostala. Stela i Andy ano, a ačkoli mi dávaly průběžné informace přes esemesky, tudíž vím, že právě jejich družstvo vyhrálo, zajímají mě pochopitelně podrobnosti. Ona by to bylo docela ostuda, kdyby sportovní školu porazila například ekonomka, jak se vyjádřil Strouhal, náš sporťák. Svým způsobem měl pravdu, protože zatímco na normálních středních školách odbydou tělocvik dvěma hodinami týdně, nás prohání tělocvikáři denně. Na reprezentaci jsem neměla, i když jsem byla odmalička sportovně nadané dítko. Minulý čas je na místě, jelikož od doby, co mi narostla na atletku příliš velká prsa, se moje rychlost jaksi notně zpomalila. K tomu se

zakulatil zadek, zaoblila se stehna a boky – a výsledek je jasný. Stele zůstala její chlapecká útloboká postava i během dospívání a v rychlosti s jí nikdo nevyrovná, pro školu získala několik diplomů z krajských soutěží.
„Tibor musel mít radost, ne?“ hádám a představuji si nadšení našeho ředitele v živých barvách.
„Nedejchej,“ potvrdí. „Dokonce nám každé koupil nanukáč. Ne z fondu, ale z vlastní peněženky.“
„Jste prostě dobré,“ ocením spolužačky.
„Nerada to říkám,“ připustí Stela s úšklebkem, „ale nejvíc zachránila Andy, to jí musím přiznat. Byla fakt dobrá.“
„Andy je na míčový hry expert,“ přikývnu.
„Nejen na hry,“ ušklíbne se a napere vyházené hračky Matesovi zpátky do kočárku. „Ještě jednou je vyhodíš a nedostaneš nic, jasný?! Copak Andynka… I na turnaji stihla sbalit chlapa. Chápeš to?“
„Chápu,“ usměji se pobaveně.
„Přehání to. Chová se někdy fakt - “ Zapátrám po důvodu kamarádčina odmlčení, vysleduji směr jejího podhledu a už z dálky se usměji na tmavovlasou dlouhonohou holku s rozčepýřeným čírem a kornoutem zmrzliny. „Sakra, co ta tu chce…? Užila jsem si jí ten týden dost, nemusím ji potkávat ještě náhodou…“
„To není náhoda. Řekla jsem jí, že tu budeme.!
„Tys ji pozvala?“ otáže se Stela otráveně.
„Jo,“ kývnu. „Volala mi. Copak tebe nezajímá, jak pokračuje velká láska s tím *dýdžejem*?“ Těsně před prázdninami se totiž naše krásná kamarádka dala dohromady s jedním hodně známým brněnským DJ.
Matýsek, který se opět zbavil hraček, se dožaduje pozornosti hlasitým pofňukáváním, ale Stela nedbá. Odfrkne: „Ne, protože to vím. Skončilo to na turnaji.“
Víc si říct nestačíme, Andy dokráčí až k nám.
„Čau, tety. Co tu sedíte jak dvě chůvy – a ještě mizerný? Nazdar, Mates. Ony tě zlobí, viď? Neřvi, na, dej si…“ Strčí klukovi zmrzlinu, pláč okamžitě ustane, a vyptává se: „Jak bylo na Krétě? Povídej, přeháněj, dramatizuj!“
„Fajn. Nádherně teplý moře, dobrý jídlo, pár výletů, pohoda, jazz,“ ujistím ji. „Hele, myslíte, že se může roční dítě takhle cpát zmrzlinou…?“
„Jen ať se poměje,“ mávne Andy rukou a zvedne oči v sloup. „Moře, jídlo… Já z tebe umřu. Mluvíš jak důchodce! Co tamní snědí hoši?“
„Na co jinýho by se mohla ptát, že,“ zakření se Stela. „Mates, dej už mi tu zmrzlinu…“
„Hoši nebyli. Ani snědí, ani bledí. Malej hotel, malý letovisko, jedinej mladej klukpingl v baru u bazénu a ještě nic moc. Chlapi buď s manželkami, nebo staršího vydání… Máma s Květou měly furt nějaký amanty, se kterými chodily na rakiju a ouzo, ale žádnej zajímavej kus.“
„To naštve,“ uzná Andy.
„Každej nemusí za každou cenu lovit chlapy jako ty,“ rýpne si Stela a směrem ke mně vysvětlí: „Na turnaji se spustila s kuchařem!“
Pobaveně se rozřehtám, až vyděsím kolemjdoucího pána a ten samým úlekem upustí zapalovač, kterým se právě snažil zapálit cigaretu. Se svým smíchem mám často potíže, je příliš zvučný a nejde jen tak zastavit. Podle našeho fyzikáře bych na něj měla vlastnit zbrojní pas. Můžu za to, že mě každou chvíli něco rozesměje? A to i při hodině?
„Dobře kuchař je, náhodou, perspektivní řemeslo.“ Andy v tom nevidí problém. „Aspoň jsem měla extra porce. Jasně že *nemusím* balit kluky za každou cenu, ale ono je to s nimi rozhodně zajímavější. Uznej, Simčo.“
„Uznávám,“ potvrdím rozveseleně.

„Nebuďte slepice obě dvě," protočí Stela oči a přes Matýskovy protesty odebere bráškovi polorozteklý uslintaný kornout. Mates je upatlaný úplně všude, původně modré tričko plné tmavých skvrn, kromě ulepených tváří má slepené i vlásky. Stelin zákrok ho velmi rozlítostní, vztekle se rozeřve a natahuje se po zmrzce. Stela s kornoutem cukne dozadu tak nešikovně, až zbytek zmrzliny vypadne na zem hned vedle gumového kačera. „A máš po ptákách!"
„Tvůj negativní postoj k mužskému pohlaví nikoho nepřekvapuje, bohužel," zakření se na ni Andrea.
„Zato ten tvůj je víc než kladnej."
„Počkej, ty jsi zahnula své mediální hvězdě? V rádiu byla upoutávka na jeho akci," vzpomenu si.
„Nezahnula. To už jsem byla volná."
„Jak to?" překřičím Matýskův nespokojený jekot.
„Nedostatek společných zájmů. To se stává."
„A s kuchařem? Pochybuju, že vaření je tvoje hobby," bavím se. „O čem si s ním na rande povídáš?"
„O ničem. Byla to Rychlíka. Život je hledání cílů, přičemž se ty cíle mohou měnit," vysvětlí mi svou filozofii. „Proč ten pišišvor pořád tak řve?"
„Chce zmrzlinu, co asi," zavrčí Stela a snaží se vzpouzející dítě očistit papírovým kapesníčkem. „Drž, Mates, nebo tě sežerou vosy… Zmrzlina už není, smiř se s tím."
Andrea se zadívá na rozteklou hromádku na chodníku. „Co kdybych to tím kornoutem tak jako sebrala povrchu…?"
„Neblázni," krotím ji, protože Andy je všeho schopná. Stele se podaří očistit brášku jen částečně, naházeme mu všechny hračky zpátky do kočárku a teprve když s ním houpeme, div kluk nevylítne, ještě štěstí, že je okšírovaný, konečně se ztiší. Nesmíme ovšem v houpání přestat, okamžitě natahuje znovu. Coby nejúčinnější se ukáže popojíždění přes obrubník, tam to nejvíc drncá.
„Vždycky jsem věděla, že nechci mít děti," svěří se nám Stela, „a od doby, co máti porodila tohohle uřvance, to vím stoprocentně!"
„Vždyť je roztomilej," namítne Andy.
„Prosím tě," ušklíbne se, „je to jenom další protivnej chlap, akorát ještě malej. A je podobnej debilovi."
Nepřu se s ní, Stela neměla nikdy na růžích ustláno, ačkoli byla až do loňského roku jedináček. Její mamka si ji pořídila za svobodna a za ty roky se u nich doma vystřídalo tolik „strýčků", že je kamarádka přestala počítat. Teprve před půldruhým rokem se paní Matulová vdala za mnohem mladšího muže, což byla podle Stely její největší životní chyba. Nedivím se, proč je kmoška tak skeptická. Její otčím je fakt idiot, jak jsem měla šanci poznat, a chápu, že se Stela nemůže dočkat, až vypadne z domu.
„Jo," vzpomene s Andy, „od středy běží v Krásonicích rockovej fesťák *Léto pod širákem* pojedeme, ne?"
„Vždyť už je čtvrtek," namítne Stela.
„Nejlepší kapely vystupují stejně až od pátku do neděle. Sobotní noc je vyvrcholením těch nej. Když vyrazíme zítra, bude to akorát, chytneme nejlepší číst rockáče."
Okamžitě se pro tenhle nápad nadchnu. „To by šlo! Stelo?"
„Nevím," váhá.
„Jestli se rozmyslíte, sejdeme se zítra před pátou na nádraží. Já pojedu určitě a doufám, že se ke mně přidáte," přeje si Andy. „Simčo?"
„Jo," slíbím. „Na červenec nemám program, brigáda v *Galaxii* mi začíná až od srpna. Mám vzít stan?"
„Bude se hodit, ten tvůj je šikovnej, ne jako ta naše masňácká hacienda," libuje si Andrea, načež se s námi rozloučí. Stela mě i s kočárkem doprovodí k nákupnímu středisku *Ještěr*, kde

bude pro změnu brigádničit ona, počká, než nakoupím, a doprovodí mě až na MHD na Palachovo náměstí.
„Fakt chceš na ten rockáč jet?“ zajímá se.
„Proč ne? Než sedět o prázdninách doma…“
„Což o to, rock je fajn, ale s Andy…?“
„Prosím tě,“ zasměji se pobaveně, „tu uvidíme naposledy ve vlaku cestou tam. Copak ji neznáš?“
Než přisupí autobus s číslem 8, co jezdí k nám na *Severní*, podaří se mi ji přesvědčit, takže navzdory horku a těžkým taškám, jejichž ucha se mi zařezávají do dlaní, o čtvrt hodiny později seskáču s veselou tři schůdky na chodník u obchoďáku *Slunce* na sídlišti, přejdu frekventovanou silnici naproti kinu *Luna* a jsem doma. Tedy hned poté, co mě výtah vyveze do třetího patra. Vyloženě nepraktické umístění bytu – moc nízko na to, abychom měli nějaký výhled, takhle vidíme akorát tak na nákupní centrum, ne přes ně, a příliš vysoko na to, aby se dalo chodit domů přes balkon, jako by to šlo v prvním patře. Ne že bych byla tak dobrodružná povaha, nicméně už párkrát jsem litovala, že nemám možnost nepozorovaného nočního návratu.
Teď by se mi sice nijak nehodil, spíš si v duchu sumíruji vysvětlení, proč jsem jela nakupovat do centra a nezašla naproti do *Slunce*. Nejsem si jistá, zda by mi máma spolkla výmluvu, že takhle odpoledne už neměli chleba, avšak jelikož mě po zaklapnutí dveří nepřivítá mámin zvučný tenor, jsem téhle nepříjemnosti ušetřená. Hlučná mám být po kom! Moje šeptání při písemkách, kterým chci pomoc Stele sedící v jedné lavici, je vždycky tak hlasité, že mě slyší možná i školní, natož aby je přeslechl vyučující, a pokaždé mi vykoleduje v lepším případě samotku v prázdné lavici, v horším kouli za napovídání, záleží na tom, o kterého jde učitele.
Naházu potraviny do lednice, pečivo do dřevěného chlebníku na lince, ovoce n mísu a s klobásou v jedné a rohlíkem ve druhé ruce zamířím do pokoje.
„Kde je máma?“ zajímám se, ačkoli si dokáži odpovědět sama. Za celých dvanáct dní se nenašel jediný, kdy nemluvila o své práci. Nemůže bez ní existovat!
Kamila mi neodpoví. Leží na své válendě tváří ke stěně bez hnutí. Nejdřív si myslím, že po dlouhé době usnula, ale pak si uvědomím, že úplně bez hnutí to není. Čas od času se zachvěje a podivně zacuká.
„Kamčo?“ zpozorním. „Ty brečíš…?!“
„Nev-nevzali mě…“ škytne.
Dřepnu si na krajíček její postele a nevím, co na to říct. Není to tak dávno, co se u nás doma slavilo – ségra na konci května odmaturovala na samé jedničky, naši jí blahopřáli a klepali po ramenou a celkově se její budoucnost rýsovala v růžových barvách. Během června absolvovala troje přijímačky na tři vysoké školy, aby se o dvou nepřijetích dozvěděla ještě před odletem na Krétu. Teď ji dorazilo i to třetí, poslední, ke kterému se upínala jako ke spáse.
„To je blbý,“ usoudím. „Já ti říkala, že sis měla dát nějakou pojistku, školu, kam y ses dostala určitě. S maturou za čtyři by tě vzali leckde i bez přijímaček!“
„Ale já nechci na jinou školu!“ odsekne. „Tuhle chybu jsem už jednou udělala! Kdyby naši neposlechli pitomou Krajtu, nemusela jsem chodit na ekonomku, ale třeba na humanitní větev klasického gymnázia a měla bych rozhodně víc šancí dostat se na žurnalistiku nebo filozofii!“
Naši si před čtyřmi lety nechali poradit od slečny Krajčovičové, zástupkyně ředitele na základce, kam jsme se ségrou obě chodily, byť já o rok níž. Když tehdy prohlásila, že Kamča je pečlivá žákyně, takže z ní bude pečlivá účetní, máma s tátou ji prostě poslechli. Ségra nevěděla, do čeho jde, a protože je svědomitá, zvládla školu na jedničky, ačkoli ekonomka je na hony vzdálená jejím zájmům. Ségra píše odmalička básničky i povídky, Dostojevského zvládla ve třinácti a Kafku ve čtrnácti. Jenže na žurnalistiku v Praze ani v Brně to nestačilo, stejně jako na filozofii. Zvolila si školy, kam se hlásí mockrát víc uchazečů.
„Jsem k ničemu,“ prohlásí sebekriticky.

„Ale ne,“ těším ji. Kamča je mi odmalička dávána za vzor, ona je ta chytrá, cílevědomá a ctižádostivá, maturitní vysvědčení bez kazu ostře kontrastovalo s tím, které jsem přinesla já o měsíc později. Tři trojky a čtyřka z matiky, nic moc k chlubení, pravda, ale na druhou stranu, na konci třetího ročníku nejde o takovou tragédii, jak kdyby to bylo ve čtvrťáku. Ke všemu nemohu svoje neúspěchy svádět na Krajtu, i když bych tedy ráda, nesnášela jsem ji. V tomhle by byla nevinně, sportovní gympl jsem si totiž vybrala sama. Základku jsem neustále reprezentovala v různých sportovních disciplínách, a protože tehdy jsem ještě měla vyznamenání a naši chtěli, abych šla na střední školu, zvolila jsem si sportovní gymnázium v naivním domnění, že se tam bude hodně sportovat a málo učit matika a podobný hnusy. Omyl. Hodně se tam sportuje – a hodně učí. Bohužel i matika. A ke všemu už nevynikám ani v tom sportu, dávno nejsem vychrtlý hyperaktivní žabec, co ještě v patnácti měl v nohách vítr! Baví mě chemie a představa, že bych studovala farmacii, mě vyloženě láká, jenže… Jenže v té chvíli se do mých fantazií vloží další aspekt mé povahy, totiž lenost a pohodlnost, a než bych pro sůvj sen udělala něco navíc, je mi jasné, že k přijetí na takovou školu nestačí jen základy chemie ze základní a střední školy, mávnu rukou.
„Víš, po ekonomickém lyceu jsi měla spíš zkusit vysokou ekonomickou, na to bys měla průpravu,“ připomenu jemně.
„Kulový! Nic z toho neumím!“
„Maturovala jsi přece ze všeho za jedna!“
„Protože jsem se celý roky dupala účetnictví zpaměti,“ přizná se. „Nerozuměla jsem tomu od začátku a nerozumím dodnes. Navíc jsem to měla u všech učitelů dobrý, od začátku samé jedničky, to se pak přimhouří oči…“
Je mi jí líto ještě víc. Ekonomka je dobrá pro ty, kdož nemají problém s matikou a které baví účetnictví a podobné vědy. Já bych tam byla vyřízená, protože bych v sobě nenašla tolik sebekázně, abych se drtila něco, co nechápu.
„Co na to máma?“ zeptám se tiše. „Kde je? V práci?“
„Kde jinde!“ zabublá opovržlivě a hlučně se vysmrká do kapesníku. „Bez ní by ta její skvělá firma nemohla existovat. Nejspíš chce oženit a vdát všechny svobodné v tomhle městě i v širokým okolí. A ty, co už jsou svoji, by nejradši rozvedla, aby se mohli ženit a vdávat znovu a dělali jí kšefty.
„Prostě ji práce baví,“ zastanu se mámy, která spolu se svým firemním partnerem a dobrým přítelem, inženýrem Ivanem Stejskalem, vede dobře prosperující firmu *Svatby na klíč*. Osobně pana inženýra nemusím, přijde mi slizký, ale občas se hodí. Jako třeba dnes, když pro nás přijel dopoledne na letiště, jelikož táta je služebně bůhví kde. Samozřejmě se celou cestu bavili o práci, jak jinak, ačkoli ji ob den Ivan telefonicky informoval o novinkách, takže zase tak moc mimo obraz být nemohla. Jednou ročně si dopřeje dva týdny u moře a tím veškerá její dovolená končí, ve firmě tráví dvanáct hodin denně a často i celé víkendy. Táta jí nemá co vyčítat, není o nic lepší. Montuje garážová vrata po celé republice a neutrhne se ani k tomu moři, každoročně s námi jezdí na „babskou“ dovolenou Květa, mamčina dlouholetá rozvedená kamarádka. Dřív mě a ségru brával taťka aspoň na týden an hory, ovšem to už také nějak padlo. Síly regeneruje až na podzim třítýdenním pobytem v lázních. Samozřejmě bez mámy, ta by tolik času neobětovala.
„To jo,“ ušklíbne se. „Prý mám zkusit odvolání.“
„No vidíš,“ těším ji.
„Co vidím? Nic. Stejně to nevyjde. Nic mi nemůže vyjít! Jsem k ničemu, totálně neschopná, tlustá a škaredá…“
„Kamčo!“ Drcnu do ní, jen poskočí.
„A ne snad? Tak se na mě podívej! Je mi devatenáct, nikdy jsem s nikým nechodila, nikdo o mě nikdy nezavadil, s nikým jsem si nedala ani jednu jedinou pitomou pusu!“
„To snad není taková tragédie,“ těším ji.

„Tobě se to mluví!“ odsekne. „Ty panna nejsi, ale já…“
„Já jsem skoropanna,“ uchichtnu se. Přestože jsme s Kamilou od sebe pouhý jeden rok a jako sestry se máme rády, já ji mám ráda určitě, ale tak normálně, nijak zvlášť blízké si nejsme. Myslím, co se týče vzájemného svěřování se jedna druhé. Kamila má jinou povahu, jiné zájmy, je prostě jiná. Zatímco odmalička po příchodu ze školy seděla doma, kde si nejprve udělala všechny úkoly, naučila se na další den, načež se věnovala svým koníčkům, čtení, psaní, skládání puzzle, vyrábění různých okrasných předmětů, poslední dobou ji chytlo a pohltilo decoupage, neboli ubrousková technika, máme doma vyzdobené nejrůznějšími motivy nejen všechny květináče, ale i různé obrázky na stěnách, já jsem hodila tašku za dveře a běžela ven, kde jsem s ostatními dětmi lítala a hrála hry a vyváděla různé lumpárny. Celé roky jsem chodila do sportovec, později jsem přibrala aerobik a taneční kroužek, úkoly většinou namatlala ráno před vyučováním, no a jakmile jsem přešla na střední školu, mé koníčky se rozšířily o dosud zakázané diskotéky a klubové večery. Strávit doma páteční či sobotní večer, tak to bych musela být hodně nemocná a ležet v horečkách, protože jinak by mě v bytě nikdo neudržel! Kamča tohle nikdy nechápala, tudíž si nerozumíme a mnohem bližší jsou mi Stela či Andrea. S těmi si řekneme úplně všechno, včetně sexuálních pokusů.
„Jak to myslíš, skoro?“ zeptá se podezíravě.
„Tak jak to říkám.“
„Chodila jsi se spoustou kluků!“
„Pokud nepočítám takové to chození během základky, kdy mi spolužák řekl, že spolu budeme chodit, takže jsme spolu *chodili*, aniž bychom někam šli nebo byli sami, randila jsem s třemi kluky. Vždycky to dopadlo katastrofou,“ pousměji se a ve snaze nešťastnou ségru rozveselit se jí svěřím: „První byl Michal. Od nás ze školy, on třeťák, já na konci prváku. Chodili jsme spolu měsíc a bylo to prima, než si půjčil od svého táty auto a nevyvezl mě na rande do *Pískovny*. Mělo k tomu dojít na předním sedadle, a když skutečně došlo, tak jsem sebou cukla, strčila do řadicí páky, omylem mu vyřadila rychlost, no a protože mu nefungovala ruční brzda, sjeli jsme z toho kopečku do rybníka. Jen na kraj, auto se zapíchlo předními koly do vody a písku až po nápravu… A bylo po romantice. Ječel na mě, proč jsem do páky strkala, auto museli vytáhnout hasiči… To už jsem tam ale nebyla, nenechám na sebe řvát blbečka, kterej nezvládne problém.“
Kamča si otře hřbetem ruky nos. „A ten druhej?“
„Míra. Vloni před Vánoci mě párkrát vzal načerno do multikina, dělal tam o víkendech uvaděče, docela prima brigáda. Rande se odehrávala v kině… Jednou po filmu, úplně prázdnej sál, nikde nikdo, další představení až za hodinu, on tam měl zatím uklidit rozsypanej popcorn a tak, chtěl to se mnou dělat v ulice na zemi, na tom koberci. Nervozita, strach, že někdo přijde, k tomu ten obrovskej prostor… Nestoupl mu. A pak už mě nikdy nikam nepozval, vyhýbal se mi. Asi taky myslel, že za to můžu já. Prostě katastrofa, vždycky se něco stalo.“
„I potřetí?“
„Potřetí to bylo nejhorší,“ zvednu oči v sloup. „Letos na jaře, jmenoval se Martin a chvíli před tím, než jsme se poznali na jednom rockovém večeru v *Díře*, se rozešel se svou přítelkyní… Pozval mě k sobě domů. Představ si to – perličková vana, všude spousta rozsvícených svíček, krásná hudba, šampaňské a mazlení ve spoustě bublinek…“
„A co se podělalo?“ zeptá se nedůvěřivě.
„Všechno. Užuž bychom s e milovali, jenže… Zazvonil mu mobil. Myslela jsem, že ho nechá plavat, v takové chvíli… Jenže on se podíval a zjistil, že je to bejvalka, tak to zvedl… A další půlhodinu, neklám, půlhodinu ji přes telefon pomáhal instalovat nějakej pitomej program v počítači! Voda mezitím vychladla a moje láska taky. Nic nebylo, odešla jsem dřív, než to doinstalovali, a když se mi pak ozval, že si to zopakujeme, už jsem nechtěla.“

Kamila se na rozdíl od Stely, která se u toho bavila, a Andy, co se řehtala, až jí tekly slzy, nesměje.
„Mám štěstí na debily, to je všechno," uzavřu vzpomínání.
„Jména všech mých bývalých začínala na písmeno M. Nikdy víc bych si nezačala s někým na em."
„I tak," namítne Kamča. „Kluci o tebe stojí. Už ve školce jsi měla kluka, pamatuješ?" Pobaveně vyprsknu. „Ve školce! Počkej, jak se jmenoval… Mareček Domeček! Vidíš? Taky byl na M. Jsem prokletá."
„Měl tě rád," připomene mi.
„Vždyť jsme byli děti, to nemůžeš počítat. A pak, byl zvídavý, jeho jen zajímalo, čím se kluci liší od holčiček, takže jsme si to při odpoledním spaní pod dekou tajně ukazovali. Někdy i v umývárně, když jsme tam zůstali sami. Vždycky říkal: Chceš ho vidět? Haha, to si pamatuji dodnes."
A také si i přes propast času vybavím docela živě pocit vzrušení z něčeho tajného a zakázaného, když jsme se před sebou vzájemně obnažovali. Kdo ví, kde je Tomečkovi konec! Byl o něco starší, do školy šel dřív než my se ségrou, musel chodit na jinou základku, což není divu, máma nás tehdy denně vozila na druhý konec města, protože školka tady na sídlišti byla beznadějně plná…
„Radši bych měla štěstí na debily, než byla takhle sama," vytrhne mě ze sladkých vzpomínek. „Myslela jsem, že o nikoho nestojíš," prohodím udiveně. „Vždycky jsi to tvrdila! Kdykoli jsem tě lákala ven, nikdy jsi nešla. Víc tě baví uklízet, než abys šla pařit!"
„Uklízení mě nebaví," protestuje. „Jenom nesnesu bordel, který tu pořád děláš."
„To je totéž," mávnu rukou. „Mám nápad, Kamčo. Pojeď s námi zítra na víkend do Krásonic. Na rockovej fesťák."
„S kým?" zeptá se podezíravě.
„Se mnou, Stelou a Andy."
„S těmi ani náhodou," odvětí zatvrzele.
„Potom se nediv," poučím ji, „že nikoho nemáš. On o tobě nikdo neví! Princ na bílým koni nepřijede – a víš, proč?"
„Jo," přikývne. „Protože jsem ošklivá a tlustá."
Samozřejmě přehání, není škaredá, ale normální, vyloženě tlustá také ne, prostě oplácanější víc než já, což není divu, když mě sporťák honí jak závodního chrta.
„Špatná odpověď," převezu ji. „Princ nepřijede, protože netuší, že tu bydlíš!"
Chvíli mlčí, pak přizná: „Tvoje kmošky mi nesedí."
„Jenže tobě nesedí nikdo, milá zlatá," prohodím, teď už nakvašeně. „Moje kamarádky ti vadí a sama žádné nemáš. Dokonce ani na netu. A to je co říct, protože na anonymní pokec chodí i ti největší introverti, co ve skutečnosti neumí dát s nikým řeč, natož se seznámit."
„Nebaví mě plácat o ničem. Navíc s neznámými lidmi."
„Bavila by ses s nimi právě proto, abys je poznala!"
„A jak jim můžu věřit? Na internetu ti každej napovídá co ho napadne, sebevětší bludy. Vždyť si nemůžeš být ani jistá, že kluk, se kterým si píšeš, je opravdu kluk a ne nějakej starej úchylák!"
„Samozřejmě nemůžeš věřit všemu, ale když si s ním budeš povídat a psát delší dobu a budete si rozumět, můžete se sejít na nějakým veřejným místě, a uvidíš, ne?"
„Stejně by to nemělo cenu."
Její odpověď mě vytočí. „Vzdát se předem a ani to nezkusit je největší blbost, milá sestro. Máš sice samý jedničky, ale přirozená inteligence ti chybí."
Kamila se pochopitelně urazí, víc se mnou za celý večer nepromluví. Mámy se nedočkáme, ani jsem s tím nepočítala, chvíli si pohraji s Petem, za každé vypuštění z klece je mi vděčný, leze mi po zádech i ramenou, legračně to lechtá, načež se uvelebím v křesle na balkoně, kde je

rozhodně příjemněji než v dusném pokojíku, a v noční košili pozoruji rozsvěcující se světla města, kde jsem se narodila a vyrostla a kde žiji přes osmnáct let. Společnost mi přijde udělat akorát Kleopatra, tlustá kočka paní Mertové, co si to připochoduje po zábradlí, a to ještě jen na chvíli, protože ji okamžitě zaženu: „Jedeš, potvoro! Mazej domů!“
Od chvíle, kdy při jedné své návštěvě zjistila, že máme myšáka, hrozně ji to do našeho bytu táhne. Naštěstí byl Pete v tu chvíli bezpečně zavřený v kleci.
„Klejuško, čičiči,“ zaslechnu hlas paní Mertové. „Jsou na tebe zlí, viď? Pojď ke mně, miláčku, ještě by tě zabili…“
Pobaveně se zasměji, a protože se jaksi neumím smát potichu, babku tím urazím, huhlá za tenkou balkonovou přepážkou cosi o drzých fraccích ještě dalších pět minut.
Na Krétě bylo fajn, ale je paráda být zase doma. Zvláště když prázdniny vlastně teprve začínají! Nemám žádné velké plány, srpen bude navíc pracovní, přesto se těším. Nejsem ségra, abych seděla doma jako oko v důlku a snila růžové sny o velké věrné lásce…
Dívám se na noční město, zhluboka nasávám vůni prázdnin a je mi fajn. Někdo by mohl namítnout, že to, co cítím, je smog a rozpálený asfalt, ale já vím svoje. Přesně takhle voní prázdniny ve městě.
Tolik lidí v něm žije, spousta kluků, co by stáli za hřích… Momentálně sice mezi nimi není žádný, který by se těšil na můj návrat – ale na rozdíl od Kamči v tom takový problém nevidím. Já totiž doma trčet nehodlám!

2. LÉTO POD ŠIRÁKEM

Člověk by nevěřil, kolik potřebuje na pouhé tři dny věcí! Tedy, tušit bych to mohla, mám se sebou spoustu zkušeností, například na Krétu jsem vlekla dvacetikilový kufr, těžší by mi do letadla nevzali, a rozhodně nemám pocit, že bych s sebou táhla něco zbytečného. Ostatně, jsou horší případy, Květa si přibalila žehličku, fén, kulmu a rychlovarku, aby na konci pobytu zjistila, že nic z toho nepoužila.
Na fesťák pochopitelně nemohu táhnout kufr a kapacita batohu na záda je podstatně menší, nutno balit s rozvahou.
„Tak co?“ promluvím na Kamilu poprvé od včerejšího večera. „Poslední možnost – jedeš taky?“
Nepřekvapí mne: „Samozřejmě ne.“
„Samozřejmě,“ opakuji s povzdechem. „Jak chceš.“
Je mi hloupé nechat ji doma samotnou v tak skleslé náladě, ale nemohu jinak, když ona sama s tím nic dělat nechce. S báglem na zádech, spacákem v jedné a stanem v druhé ruce vyrazím směrem na nádraží s malou zastávkou u mamky ve firmě. Naštěstí společnost *Svatby na klíč* sídlí v jedné božní ulici vycházející z Palachova náměstí, kde se kříží trasy MHD a stejně tam musím přestupovat, tudíž ji mám při cestě a o žádnou velkou zacházku nejde.
„Simono?“ Otočím se po hlase a spatřím dobíhající Andreu. „Kam valíš? Nádraží je na druhou stranu.“
„Potřebuji se stavit u matky,“ vysvětlím. „Včera jsem se s ní už neviděla, musela se vrátit hodně pozdě, no a než jsem se k polednímu vyspala, byla dávno pryč.“
„To jsi jí nemohla zavolat?“
„Jasně, že mohla,“ zazubím se, „ale osobní jednání má svoje výhody, chápeš?“
„Ne,“ přizná kmoška.
„Nevadí,“ těším ji. „I tak se vdáš…“
Andy se po mně ožene, využiji toho a vrazím jí do ruky stan. Proč bych se s ním měla tahat jenom já, že.

Svatby na klíč zajistí svatební obřad i všechno kolem přesně tak, jak si klient přeje, plus něco navíc. A že ta přání jsou někdy fakt hodně ujetá, o tom vím od mámy dost. Nejde jen o pouhé zařízení formalit, zajištění hudby, hostiny, cukroví, dortů, fotografií, digitálních nahrávek a jiných vymyšleností, ale třeba i o obřad na věži Kozího hrádku, ve vyhlídkovém letadle či v temných chodbách chválovického podzemí, jak dokazují velké fotografie sloužící zároveň coby reklamní prospekty. Andy je z nich unesená, prohlíží si nejen ty za výlohou, ale i v kanceláři, zatímco mamce líčím, kam mám namířeno.
„Vždyť jsi teprve včera přijela," namítne, podle mého poněkud nelogicky.
„A to se vylučuje?"
„Měla by sis odpočinout."
„Ty taky neodpočíváš," připomenu jí.
„Jenže já vydělávám," upozorní mě na jistý rozdíl.
„Právě," kývnu. „Já budu vydělávat celej srpen, tak si musím prázdnin užívat teď, abych to vůbec stihla, víš?"
„Abys to užívání nepřehnala," varuje mne, nicméně než mne propustí, vyloví z kabelky peněženku a strčí mi příspěvek. „A koukej se hlásit, jestli žiješ."
„Neboj. Ahoj, maminko," políbím ji na tvář. „Díky!"
Andy se nemůže od fotografií svatebních šatů ve velkém pořadači odtrhnout. „Sleduj, ty jsou boží! A tyhle… Ty si rezervuju na svou svatbu, paní Povolná!"
„Dobře," slíbí jí mamka pobaveně. „Znamenám si to."
„Polez," vystrčím kmošku na ulici málem násilím. „Nebo nám to ujede. Nevěřila bych, že zrovna ty budeš tak hrr do vdávání. Šaty bys už měla, teď ještě ženicha. Jakej bude?"
„Bohatej," ujistí mě bez rozmýšlení. „Všechno ostatní bych mu odpustila, ale tohle je zásadní, to mu chybět nesmí."
„Odpornej materialisto!"
„To říká ta pravá," kření se. „Už mi došlo kouzlo osobního setkání s maminkou!"
„No jo," zasměji se, „někdo se chce bohatě vdát, jinej musí žebrat… Jsem před brigádou, totální švorcák."
Stela už na nás na nádraží čeká. „No kde jste?"
„Zbytečná otázka," bavím se. „Ty nás nevidíš?"
Udělá na mě obličej, načež si stoupne do fronty u pokladny. „Třikrát do Vysoké. Šla by skupinová jízdenka?"
„Jo," odvětí tlustá nádražička za okénkem.
„Ve třech už je to skupinka? Prima," libuje si Andy.
„Ta je od dvou, to nevíte?" zavrtí ta dobrá žena hlavou.
„Kdybychom to věděly, nebudeme se ptát," soudí Stela.
„Tak si přečtěte jízdní řád," odbyde ji paní, přijme bankovku a do prohlubně na peníze nám naháže drobné nazpět.
„Můžu se vás ještě na něco zeptat?" usměji se na ni.
„Co zas?" zachrochtá nepřívětivě.
„Vás to tady hodně nebaví, že?"
Andy i Stela vybuchnou smíchy a lidi stojící ve frontě za námi se přidají. Odpovědi se nedočkám, paní zbrunátní a my se raději klidíme, hlášení z nádražního rozhlasu nás ujistí, že vlak máme připravený na třetí koleji a pak, na lidi s infarktem určitě není pěkný pohled.
„Já to vidím živě," baví se Andy. „Černobílé nádraží, po nástupišti se kutálí chuchvalce prachu, jak to bývá v kovbojkách – a nad tím nápis – našla si lepší práci…"
Dostanu jeden ze svých záchvatů smíchu, kdy mě musí kamarádky do vlaku prostě odvléct a i tam ví ještě celý vagon o tom, že mám dobrou náladu.
Nápad jet pátým vlakem měla, bohužel, kvanta dalších lidí. Všichni pochopitelně nejedou do Vysoké, která je pouhých pár zastávek, tudíž nemáme šanci, že by se něco uvolnilo cestou.

Vyrazíme na průzkum, nakukujeme do jednotlivých kupé, a když se nám podaří objevit jedno, ve kterém sedí pouze paní s malou culíkatou holčičkou, bereme zbylým místem zavděk, ačkoli se Andy šklebí a tvrdí, že dál by bylo jistě něco zajímavějšího. Jednohlasně odmítneme prodírat se narvaným vlakem s plnou polní, uvelebíme se a Stela otevře okno, aby dovnitř pustila kyslík. Moc si nepomůžeme, na nástupišti je větší vedro než uvnitř kupé!
„Je, hele, Vanda," všimne si tmavovlasé holky, co dobíhá pomalu se rozjíždějící vlak. „Vando! Tady!"
Netrvá dlouho a Vanda s krásnými dlouhými vlasy spletenými v tlustý cop si nás najde a přicpe se k nám. Moc se s ní neznám, ačkoli chodila se Stelou na základku a dokonce s ní bydlí v téže ulici. Je docela zajímavé, proč Stele vadí Andrea, zatímco Vanda ne, přestože také střídá kluky a oproti Andy je navíc protivná a povýšená.
„Čau," vydechne zachváceně. „Taky jedete na fesťák?"
„Jak jinak."
„Už jsem myslela, že to nestihnu. Jsem zpocená jak dveře od chlíva," svěří se nám Vanda a paní nařídí své holčičce, aby si dál hrála s panenskou a neposlouchala *velké holky*.
Hovor se záhy stočí na volejbalový turnaj, z jejich povídání se dovtípím, že Vanda tam byla také za svou školu, ale úplně navíc, z vlastní iniciativy, daly s holkama dohromady družstvo a dostaly za to čestný uznání či co. Zachytím Andrein pohled a obě protočíme oči.
„Chápeš, že je někdo tak strašně aktivní?"
„To mi hlava nebere," ujistím ji.
Andy je sportovně nadaná stejně jako Stela, v určitých disciplínách ještě víc, na sportovní gymnázium ji strčili rodiče, aby nějak vybili její hyperaktivitu, a také proto, že už na základce chodila do sportovní třídy, ale nijak ji sportovní výkony neberou. Mnohem víc ji zajímají kluci. Hyperaktivní je stále, pořád něco dělá, a to i teď ve vlaku, co chvíli vyskakuje na nohy, vyklání se z okna, laškuje s průvodčím bez ohledu na to, že by jí mohl dělat dědu, a když si začne povídat s holčičkou o její bárbínce, jestli se jí nezdá, že má moc velká prsa a dlouhé nohy, maminka malou, které se zrovna mezi velkýma holkama líbilo, odvleče z kupé násilím. Také dobře, získáme tím hned víc místa.
„Kazit děti, že se nestydíš," bavím se.
„Co se v mládí naučí, v pubertě jako když najde," míní Andy, načež se otočí na Vandu: „Počkej, už mi to došlo. Jedeš na fesťák za tím fešákem, co jsi s ním byla na turnaji, že jo?"
Vandin sebejistý úsměv je jasnou odpovědí, přesto Stela pochybuje: „Neříkalas mi ještě předevčírem, že jste se s Kazimem rozešli minulý týden, chvíli po turnaji?"
„Co je to za jméno?" podivím se.
„Přezdívka. Vznikla zkratkou ze jména a příjmení," vysvětlí mi Vanda a směrem ke Stele dodá: „Rozešli, začal mi totiž vysvětlovat jakousi demagogii, že s každou holkou chodí maximálně dva týdny či co, ale včera jsem zjistila, že mi vlastně strašně chybí… Napsala jsem mu, jestli bychom to nemohli zkusit znovu, a on odepsal, že zkusit se má všechno a že je na fesťáku. Zeptala jsem se, jestli mám přijet. Prý proč ne, nezakazuje mi to."
„Takže usmiřovačka," doplní si Andy. „Škoda. No, kdyby to nevyšlo a byl volnej, stačí říct, zájemců je víc, haha."
„Co když není bohatej?" varuji ji pobaveně.
„A rozhodně není dost starej," přisadí si také Stela. Andy je totiž známá svou slabostí pro partie o dost starší.
„To přece nevadí," baví se Andy. „Já si ho nechci vzít, že jo, jen užít."
„Na užívání je dobrej," popichuje ji Vanda.
„Jste krávy," prohodí Stela. „Slyšela jsem o něm pěkně hnusný věci, ale to vám asi nevadí, co??"
„Jaký věci?" zajímá se Andy.

„Majka Krátkých z našeho gymplu s ním chodila před Vandou. No, chodila… Zamilovala se do něj, on se s ní vyspal a pak dal všude k dobru, že nemá kozy, ale vyrážku."
„Idiot," ocením Kazimovo chování.
Vanda pokrčí rameny. „Jenže Majka Krátká a já je rozdíl, ne? Já prsa mám."
Vyměním si s holkama pohled a vzápětí o mně ví znovu celý vagon. Lidé jsou zkrátka různé, jak pravil klasik. A to, že někteří jsou iniciativní, není to nejhorší!
To už se ale naše pendolino, jak říkáme supícímu vláčku s vagonky vyzdobenými graffiti, vřítíme do zastávky v obci Vysoká, tudíž máme co dělat, abychom stihly včas vystoupit. Do Krásonic je to odtud ještě pět kilometrů, nicméně vlak tam nejezdí, pouze autobusy. Nevím, kolik jich může jet denně, jedno však zjistíme vzápětí – v pátek večer žádný.
Pětikilometrová procházka mezi loukami vonícími čerstvě posečenou trávou, lesy i poli s kobercem zrajícího obilí by byla příjemná, kdybychom nevlekly batohy a spacáky. Se stanem se pravidelně střídáme, ale i tak je to docela záhul. Do Krásonic, malé vesnice, kde musí být během roku pusto a prázdno, zatímco o prázdninách tu vládne čilý ruch nejen díky častým festivalům, ale především kvůli velkému kempu, dorazíme až za soumraku, a to se cestou nijak neloudáme.
Festival se koná přímo u rybníka, hudbu slyšíme už z velké dálky a najít v kempu místečko, na kterém bychom mohly postavit stan, byť jde o malé třímístné iglú, je málem neřešitelný problém! Kdyby se nám kluci, co nocují sice v kempu, leč přímo pod širákem, patrně se nechali inspirovat názvem festivalu, trochu neuhnuli, neměly bychom kam zatlouct kolíky.
Vanda se celou dobu snaží dovolat Kazimovi.
„To by byl dost průšvih, kdyby z nějakýho důvodu už odjel," strachuje se. „Neměla bych kam složit hlavu."
„Na fesťáku se hlava neskládá," povzbudím ji. „Když budeš pařit až do rána, nebudeš stan potřebovat."
Tohle sdělení ji bůhví proč moc neuklidní, odmění mě nevrlým pohledem. Stela je mnohem vstřícnější než já:
„Neboj. Přinejhorším budeš spát u nás."
„Do téhle psí boudy se čtyři nevejdeme," namítne.
„Však jo, ale jak znám Andynku, ta tu stejně nebude," mávne Stela rukou.
Andy v tu chvíli zahlédne kohosi známého a rovnou za ním odběhne, aniž by nám něco řekla.
Stela pokrčí rameny. „Stačí?"
„Jo," baví se Vanda.
„Půjdeme k hlavní scéně, ne?" lákám holky, protože mi přijde postávání u stanu jako trestuhodné mrhání časem.
Vanda si hodí svoje věci do našeho stanu a ave třech vyrazíme k rybníku. Ještě než tam dojdeme, znovu zkusí zavolat Kazimovi – a tentokrát úspěšně. „Ahoj! To jsem já. Co? Kdo já? Přece Vanda. Ty nemáš moje číslo, nebo co, proč si nepřečteš, kdo ti volá? Jak, už jsem tady…? Vždyť jsem ti psala, že pojedu vlakem v pět, i tak jsem se zdržela, musela jsem z Vysoké pěšky… Kde ji? Ve stanu? A kde máš sta? Jo… jo, to najdu. Prima."
Zaklapne véčko a spokojeně se usměje. „Prý u plotu hned vedle umýváren. Zelenej stan. To bude někde tamhle, co?"
Jelikož jsem na její objev zvědavá, Andy je dost vybíravá a hlavně kritická, to už musí být, aby o někom řekla, že je fešák, jdeme Vandu doprovodit. Budovu umýváren nemůžeme nenajít, u plotu se tísní spousta plátěných příbytků, ovšem jen jeden je staré zelené áčko. Stanové dílce jsou rozepnuté, volně visí dolů, Vanda se skloní, a aniž by se nějak ohlašovala, rozevře je dokořán.
To, co spatříme uvnitř, Stelu znechutí, mě pobaví a Vandu zaskočí tak, že se nejprve nevzmůže na slovo. První moje myšlenka je, že jsme se určitě spletly a nakoukly jinam, leč podle Vandina výrazu od ní rychle upustím. Pohled na kluka s krátce střiženým knírkem a

bradkou spojenou v kolečko á la mušketýr, co každou paží potetovanou až k ramenům objímá jednu dívku, vážně stojí za to! Tím spíš, že jsou všichni nazí a jen tak ledabyle přikrytí přehozeným spacákem. Ani jeden z té povedené trojice nevypadá zaskočeně, natož snad provinile. Vandinu tvář zmítají emoce a jak tuhle holku nemusím, docela ji lituji.
„Ahoj, Vando.“
Teprve když ji její bývalý pozdraví, chytí dech. „Vždyť jsi říkal, že mám přijet…!“
„A proč bys nemohla?“ míní nevzrušeně. „Fesťák je pro všechny, nemůžu ti zakázat přijet.“
Jedna z těch dvou nahatic se pobaveně zasměje, druhá přejedem jazykem po Kazimově krku. Vanda se otočí na patě a rázuje pryč. Hodím pohledem do stanu, co na to ten libovej frája, a on chytí můj pohled. Pokrčí s úsměvem rameny.
Dohoním Vandu i Stelu, která ji utěšuje, až u našeho stanu. Metly, jako by jim hořelo za patami!
„Neblázni! Kam chceš teď jít? Takhle na noc?“
„Domů, kam jinam,“ odsekne Vanda.
„Chlapi jsou takoví, cos čekala? Patří se na ně vykašlat, žádnej kluk nestojí za trápení,“ domlouvá jí Stela.
„Já se kvůli nikomu netrápím!“ odsekne Vanda. „A nikdy nabudu. Natož abych si dělala vrásky pro takovýho…!“
„Na druhou stranu nemůžeš říct, že by ti lhal nebo sliboval něco, co nesplnil,“ pousměji se. „Napsal, že máš přijet, ale nepsal, ať přijedeš za ním. A že zkusit se má všechno. Akorát s tím zkoušením začal dřív, hned ve trojce.“
„Díky za upozornění,“ zavrčí. „Jsi milá.“
Stela se na mě zašklebí, nejspíš jsem to drobátko přepískla, načež Vandě domlouvá: „Vykašli se na něj.“
„Přesně to dělám,“ usoudí Vanda. „Mějte se, užijte si to.“
Zastavit se nenechá, popadne bágly a zmizí nám z dohledu, čímž odejde i z mé mysli.
Přesuneme se se Stelou konečně k rybníku, kde večer nabíhá do těch správných obrátek. Kapela *Pěst*, podle mého názoru nejlepší z kapel v okolí, má hrát podle plánu dvě hodiny, nicméně obecenstvo ji prostě nepustí, musí přidávat a přidávat, takže na jejich skvělou tvrdou hudbu paříme až do ranních hodin. Užíváme si to tak, jak nám Vanda přála, nejprve jen se Stelou, později, když narazíme na známé kluky, v celé partě. Tancujeme jako o závod, nezasvěcení by si mohli myslet, že musíme být nadopovaní extází nebo jiným povzbuzovačem, ale není to pravda, umíme se bavit i bez chemických stimulů. U známých písniček pomáhá zpěvákovi z kapely tahat výšky dav mohutným chorálem, snažím se tak, až mi vyschne v krku a sotva sípu, musím si dojít vystát frontu u kiosků s občerstvením pro něco k pití. Je to paradoxní, ale nejlevnější je pivo, vyjde lépe než balená kola, které je čtvrt litru, kdežto piva jednou tolik. A pak nemá mládež pít alkohol, pomyslím si a zhluboka se napiji hořkého moku. Ještě si ani neotřu vousy z pěny, když na sobě ucítím upřený pohled. Na tohle jsem dost senzitivní, většinou poznám, když na mě někdo zírá. Tentokrát je ten někdo vykutálený ptáček Kazim, opírá se o pultík u vedlejšího občerstvení a jakmile zjistí, že jsem zvedla oči od zlatavého moku a všimla si ho, usměje se na mne. Ten kluk je fakt hlezkej, prolétne mi hlavou, na Andrein vkus se dá spolehnout. Znovu se věnuji svému kelímku a jakmile dopiji, otřu ústa. Protože Kazimův pohled stále trvá, odhodím kelímek do koše a namířím si to rovnou k němu.
„Nehledáš Vandu?“
„Ahoj,“ usměje se na mě. Takhle zblízka je ještě hezčí, má pěkné oči, ani dlouhé ani krátké vlasy jsou spíš světlejší než tmavší. „Ne, Vandu nehledám.“
„Ani bys ji nenašel,“ upozorním ho. „Odjela.“
Udělá pobavený obličej. „No, to je teda rána…“
„Jsi parchant, víš to?“

„Když to říkáš,“ zasměje se.
Zavrtím hlavou, otočím se a bez dalšího slova se vrátím zpátky ke svým kámošům, abychom se Stelou a ostatními pařili málem do rána. Do stanu se doslova vpotácíme a nemáme už ani sílu se převléct. Jen zalézt do spacáků dá pěknou dřinu! Než tenhle naoko prostý úkol zvládneme, dorazí Andy.
„Návrat ztracený dcery, kam to zapsat?“
„Napiš si to na čelo, ať na to do rána nezapomeneš,“ baví se. „Kde je Vanda? Čekala jsem tlačenici a ono pohodlíčko.“
„Jela domů,“ oznámí jí Stela.
„Takže je Kazim sám?“ spočítá si jedna plus jedna.
„Kluk jako on není sám nikdy,“ uchichtnu se. „A to ani nepočítám ty dvě pipiny, co měl ve stanu…“
„Dvě?“ užasne Andy. „A najednou? To muselo bejt drsný…“
„Vždyť je to jen kluk,“ odfrkne Stela. „Všichni chlapi jsou stejní. Hrubí a zlí, je jim jedno, že ubližují.“
„Sice nesdílím Sářiny romantický názory a vize,“ zívnu si ospale, „ale přece jen… Všichni takoví být nemůžou.“
„Víš co, Simonko?“ poradí mi Stela. „Radši se na to vyspi, ráno moudřejší večera. Pak tě ta naivita přejde.“

Na fesťáku se jaksi moc spát nedá. Na žádném, a to už jsem jich pár absolvovala. Krásonické *Léto pod širákem* není výjimkou. Jakýsi ožralа nám zakopne o šňůry a padne na stan, div ho nezboří, musíme vylézt a odtáhnout ho, a za rozednění se v některém ze sousedních stanů souloží o sto šest, bohužel příliš hlasitě. Prostě festivalová romantika se vším, co k tomu patří, včetně nezapomenutelných zážitků při návštěvě toalet v kabinkách toi toi. Ještě dlouho poté si snažím to, co jsem viděla uvnitř, vyhodit z mysli!
Jinak je to ale pohoda. Andy nás seznámí se svými známými, s nimiž strávíme celou sobotu. Povalujeme se po trávníku u druhé scény, dobře se bavíme a necháme se balit. Zatímco na Stelu bere sympatický brunet, co mi padne do oka, až lituji, že si vybral kamarádku, která o něj navíc vůbec nestojí, říká mu vopruz a chová se k němu tak hnusně, až se divím, proč se kluk vůbec snaží, na mě se přilepí opilý idiot, co mi neustále sahá na prsa. Takhle je to vždycky: nechápu, proč si spousta kluků myslí, že čím víc centimetrů má holka přes prsa, tím lehčí zboží musí být!
„Nedělej fóry,“ domlouvá mi. „Taková roštěnka a seš tu sama jak kůl v plotě, to musíme napravit…“
„Kdo ti řekl, že tu jsem sama?“
„A s kým asi? Ňák sem si nevšiml, že bys tu měla kluka.“
„Proč kluka?“ usměji se líbezně. „Jsem tu se svou přítelkyní. Steli?“
Kamarádka mě v mém plánu podpoří, přijde ke mně a obejme kolem krku. „Ano, lásko?“
Blbeček překvapeně zamrká, pak se dovtípí: „To jako že by dvě spolu to, jo? Lízátka? Nevěřím.“
Přiblížím ke Stele tvář a aniž bychom se s kamarádkou domlouvaly, něžně se políbíme. Myslím, že v tu chvíli opilý idiot vystřízliví, zírá na nás jako u vytržení. A nejen on, naše počínání zaujme i ostatní kluky a ti nás začnou mohutně povzbuzovat. Lest se svým způsobem mine účinkem, ale na to jsme se Stelou celkem zvyklé. O líbání nejde, ani jedna na něm nevidíme nic špatného, vlastně jsme se navzájem naučily líbat hned v prváku z nedostatku jiných příležitostí, ovšem kluky naše důvěrnosti neodradí. Vždycky je to spíš naopak, vzrušuje je to a chtějí, abychom pokračovaly! Na mého amanta finta kupodivu zabere, jakmile se probere z šoku, zahučí něco ne moc povzbudivého o lesbách a odejde.

Spokojeně se na Stelu usměji a ona mi ukáže jedničku. Na výkřiky kluků „pokračovat!“ nedbám a zamířím k občerstvení. Když se to tak vezme, na Steliny něžné polibky neměl ani jeden z mých tří M.
„Ahoj, krásko,“ ozve se za mnou povědomý hlas. Vida, Kazim. Vůbec jsem si nevšimla, kdy se ke mně v zástupu žíznivců připojil. „Co ti můžu koupit?“
„Tak za prvé,“ zachmuřím se, „jestliže kluk řekne cizí holce krásko, je to podezřelý. Buď se jí posmívá, nebo ji uráží, když si myslí, že je tak pitomá, aby se nechala sbalit něčím tak laciným, jako je ahoj, krásko!“
Kazim se pobaveně pousměje. „A za druhé?“
„Za druhé mi kup houbu.“
Rozřehtá se. „Hezky jsi mi to natřela. Takže houbu, fajn. Bylo ti už osmnáct…?“
„Dovol?!“ ohradím se dotčeně.
„No promiň, ale zase tak dlouho to nebude, ne?“
„V květnu!“
„Vždyť to říkám,“ baví se. „Opatrnosti nikdy nezbývá, nerad bych se dopouštěl mravní zkázy nezletilýho pulce. I když… Tebe jen tak něco nerozhodí, jak jsem tak koukal. Abys nezkazila ty mě… Třeba to, co jsi prováděla s tou hubenou blondýnou, bylo fakt pěkný,“ mrkne na mne. Ani jsem si nevšimla, že se i on vyskytoval poblíž!
„Aha, já zapomněla – ty jsi na trojice, vlastně.“
Pobaveně se zazubí. „Něco ti prozradím, chceš? S tebou bych byl rozhodně radši sám, vyzáblá bidla mě nerajcují, mám rád holky pěkných ženských tvarů…“
Jeho pohled bezostyšně klouže po boulích na mém tílku, kulatý výstřih je hluboký tak, že mi skoro čouhá podprsenka. Demonstrativně si tričko povytáhnu výš.
„To bylo dost odporný,“ oznámím mu.
Zatváří se překvapeně. „Vždyť to byla lichotka!“
„Mluvím o tom překupku, co jsi přichystal Vandě,“ vyvedu ho z omylu. „Ne o svých ňadrech.“
„Škoda,“ zalituje. „To druhý by bylo příjemnější…“
„Jsi hnusnej.“
„Ale no tak,“ domlouvá mi. „Byla to hra na efekt. Jinak bych se Vandy nezbavil.“
Nechápavě se mu podívám do očí. „Cože?“
„Znáš se s Vandou dobře?“
„Ne, spíš vůbec,“ přiznám.
„Tak nevíš, o čem mluvím,“ zasměje se. „Chodil jsem s ní jen krátce, zastávám názor, že ideální jsou dva týdny, aby se to neomrzelo… A řeknu ti, s Vandou by bohatě stačil i jeden. Zářnej příklad, jak může krásná hola nudit a jít na nervy. Když se najednou ozvala, že to chce dát znovu dohromady, málem jsem dostal kopřivku. Nemělo smysl jí to vymlouvat, lepší byla názorná ukázka… To byly kmošky mý ségry, ochotný sehrát divadýlko.“
Pozoruji ho se směsicí nedůvěry, odporu i pochopení. Lekce, kterou Vandě uštědřil, byla tvrdá, na druhou stranu si dokáži představit, že tohle řešení bylo rozhodně účinnější než jakékoli výmluvy. Vanda není moje krevní skupina, sympatizovat s ní se mi moc nedaří.
To už na nás dojde řada, Kazim koupí dvakrát houbu, neboli červené víno namíchané s kolou, a jakmile ho vypijeme, chytne mě za ruku a jdeme tancovat. Z původně plánovaného jednoho tanečku se vyklube pařba na celý večer i noc. A že ta sobotní za to stojí, nemusím ani dodávat! Střídají se ty nejlepší kapely, dovádíme na přírodním parketu, tancujeme do vysílení a skvěle se bavíme. Kazim je celou dobu v mé blízkosti – a ačkoli se tomu snažím bránit, postupem času je mi čím dál sympatičtější, je docela vtipný a správný a vůbec, dobuje.
Stelá, která si hned zkraje večera klepala na čelo, jakmile spatřila, koho jsem si přivedla, mi dává během celé noci najevo, že jsem blázen.
„Vždyť podrazil Vandu! Majku Krátkých! Chceš být další?!“

„Klídek, Steli," utěšuji kamarádku. „Já se jenom bavím, o nic víc nejde."
„Tak o tom právě pochybuji," ušklíbne se. „Vidím, jak tě svléká očima."
Zazubím se. „No a? to je jeho věc. A mně se to líbí."
Stela zvedne oči v sloup, jako že další slova jsou zbytečná. Asi ano, stejně bych ji neposlechla. Bavím se až do bílého rána a z velké části s Kazimem. Pěkně to mezi námi jiskří a mě baví ho provokovat, ne že ne, abych mu nakonec ráno řekla „dobrou noc", čímž ho dvakrát nenadchnu, a zalezla si se Stelou do stanu. Andy tentokrát nedorazí vůbec, což nás zase tak moc nepřekvapí.

I přes všechny zvuky kempu narvaného mládeží, rodina, která by vyrazila v době konání festivalu do kempu, by patřila leda k sebevrahům, spíme jako dřeva a probudíme se teprve po poledni. Druhá noc bývá vždycky lepší, jednak si člověk zvykne na tvrdou zem a přestane vnímat všechny rušivé a hlavně hlasité vjemy, a jedna je tak doničený z předešlé noci a náročného dne, že by nejspíš usnul i na hromadě hřebíků uprostřed továrny. Jelikož jsem to nepřeháněla s popíjením a ještě víno míchala s kolou, cítím se skvěle, nebolí mě hlava ani nic jiného. Akorát mám hlad jako vlk, takže vyhecuji Stelu, aby také vylezla ze spacáku, a jdeme obhlédnout možnosti stravování. Dát si guláš ve velkém stanu zavrhneme rovnou, Stela je vegetarián a ve mně vývařovna připomínající polní kuchyni nevzbudí moc důvěry, makrela z grilu vypadá mnohem lákavěji, ale z obav, abych nebyla cítit rybou, zvolím raději maso na špejli a Stela smažený sýr. Vzápětí své volby lituji, zatímco kamarádka si pochutnává na smažáku, pod strouhankou se skrývá skutečný sýr, moje špejle bez ohledu na název jaksi maso postrádá, jsou na ní napíchané pouze kousky salámu a tučného špeku výjimečně proložené cibulí.
Ještě než dojíme, vyhledá nás Kazim a po chvíli přesvědčování nás zlanaří ke koupeli ve velkém rybníce, i když se Stela netváří zrovna nadšeně. Prý je třeba smýt horečku sobotní noci, jak se vyjádří. Kecy! Hned u rybníka mi dojde, co svým pozváním sledoval.
„Dobrej fígl vylákat holku na koupání, co?" rýpnu si, jelikož se ani nesnaží okukování maskovat.
„Jasně," přikývne pobaveně, „znáš přece lidovou moudrost, ne? Nikdy nekupuj zajíce v pytli a věř jen tomu, co vidíš."
„Pozor, pozor, mě nekupuješ," ohradím se.
„Ale ten pohled za to stojí," zazubí se.
„Jsi fakt příšernej," ujistím ho a rozběhnu se do vody za Stelou, která už na nás otráveně čeká. Nepatřím mezi stydlivky, sice by se našla spousta věcí, které bych na sobě chtěla vylepšit, ale zase by to mohlo být i horší, takže jsem celkem spokojená s tím, co mám. A teď se navíc mohou chlubit řeckým bronzem. Co na tom, že nejsem úplně štíhlá! Klukům se líbí různé typy, jak jsem se mockrát přesvědčila, a stejně mi každý kouká na prsa, která jsou prostě dominantou mé postavy, takže si toho ostatního moc nevšímá. Horší je sehnat plavky s velkými košíčky, které by pořádně seděly přes relativně útlá záda a nevypadaly babsky. Nakonec jsem si musela koupit klasické trojúhelníčky bez kostic, nechápu, proč byly tak drahé, asi se platilo za látku, která chybí, zakrývají mi jen nepatrné části prosu, ale kupodivu to nevypadá vůbec špatně.
Kazim mě vzápětí dohoní. „To je fakt paráda, Simčo."
„Spíš pěkná tíha," upozorním ho. „Jednou si je nechám zmenšit na takový příjemný dvojky, řekněme."
„Ty ses zbláznila!" rozhorlí se zděšeně.
Vybuchnu smíchy. „Tobě to ale může být fuk, ne?"
„Ne, není," hají se. „Zastupuju mužskou populaci a kdybys to udělala, ochudíš svět o něco moc krásného. Jestli chceš, mohu sesbírat petici, všichni by se mi tam podepsali."
„Tohle nejsou deštné pralesy," bavím se.

„Chránit se musí taky," vede si svou.
„Budete se koupat, nebo jen stát a žvanit?" zasáhne do naší intelektuálské debaty Stela.
Zatvářím se provinile a zajedu šipku pod hladinu. Ačkoli jsou prázdniny teprve v první čtvrtině, voda v rybníce je díky úmorným vedrům zelená a taky zrovna dvakrát nevoní, ale nevadí mi to. Jakmile se vyblbneme ve vodě, vystojím si frontu na sprchy na solární ohřev, které jsou k dispozici dokonce zdarma.
„Jsi úplná frontová bojovnice," směje se mi Kazim, když mě vidí v zástupu dalších zájemců. Čekání prostě k fesťákům patří. „Můžu jít do kabinky s tebou?"
„Ne," zklamu ho.
„Ušetřili bychom vodu," snaží se mě zlanařit.
„Abys tu ekologii nepřeháněl," bavím se. „Jen si počkej na vlastní kabinku."
„To ale nebude ono…"
„Co naděláš," pokrčím rameny. „Život nejsou jen radosti."
Vysprchovat se teplou vodou, umýt si vlasy a celkově se celá zušlechtit ovšem k radostem patří, náležitě si je užiji a po dvou dnech ne zrovna ideální hygieny se opět cítím jako člověk. Kazim také prokoukl, ne že ne, jeho vlasy po umytí odhalí pěkný sestřih a navíc příjemně voní mandarinkovým šamponem, leč chvíli po sprše se s námi loučí. Někde tady na festivalu má svou ségru a její kámoše, se kterými přijel – a se kterými zase odjíždí.
„Měj se, ahoj," rozloučím se s ním prostě a společně se Stelou zamíříme na poslední odpolední koncert. To už se k nám přidá i Andy, která zůstane vůči našemu vyzvídání, s kým strávila noc, tajuplná jak hrad v Karpatech.
Oficiální program končí ve čtyři odpoledne, tábořiště notně prořídne, nicméně stále je tu spousta lidí, kterým se prostě ještě domů nechce a zůstanou minimálně do zítra či ještě déle. To, že nehraje hudba, jim nevadí, obstarají si ji sami – tu a tam někdo vytáhne kytaru, rozdělají se ohýnky a festival pokračuje, byť v mnohem soukromějším duchu. Neustále s holkama posouvám odjezd, nechce se nám končit, a pak, odpolední vlaky budou beztak narvané k prasknutí, až je najednou osm večer a my máme co dělat, abychom vůbec stihly ten poslední, co odjíždí v deset patnáct z Vysoké!
V rychlosti balíme. Poskládat stan není zdaleka takový problém jako našlapat spacák do obalu. Vážně nechápu, který chytrák je vymyslel tak mrňavé! Do batohu nacpu bez ladu a skladu všechny svoje věci a než se vydáme na strastiplnou pouť do sousední vesnice, u brány kempu narazíme na Kazima!
„Co tady děláš?" podivím se. „Tys neodjel?"
„Odjel," usměje se. „Ale zase přijel."
„A proč?"
„Přece abych vám pomohl s bágly," vysvětlí s úsměvem.
„Nejsme nesvéprávné, neboj," ušklíbne se Stela.
„Ale do Oty Zaremby máme daleko," doplní ji Andy a rychle mu vrazí svůj batoh, než ji předběhnu. „Měl jsi skvělej nápad, Kazime. Prima, to se hodí."
Jestli si myslela, že z toho vyjde naprázdno a bude si jen tak vedle poskakovat a oblažovat nás svou přítomností, pletla se. Ihned ji zaúkoluji: „Super, ty vezmeš stan."
Andy se zatváří otráveně, nicméně poslechne. Protože je však vynalézává, nevleče se s ním dlouho. Ještě se ani nedostaneme za ceduli KRÁSONICE, a už nás dohoní brunet, co tak usilovně (a marně) balil Stelu. Jelikož jde také na vlak, ke Stelině nelibosti se připojí a dělá nám doprovod. A nosiče, Andrea se bystře zbaví svého zavazadla.
Nakonec ta cesta není vůbec tak špatná, v pěti se nám kráčí víc než vesele, Tomáš, jak se ten kluk jmenuje, vytáhne ze svého báglu láhev *jelzina*, kterou necháváme kolovat, Kazim přispěje dvěma brčky a za chvíli se už smějeme i tomu, co směšné není. Dokonce i Stela ztratí svou auru nepřístupnosti a blbneme všichni dohromady, co chvíli se zastavujeme, posedáváme u krajnice, odpočíváme a děláme nejrůznější hlouposti.

„Nechci nic říkat, ale takhle vlak nemůžeme stihnout," upozorním je. Z blízkého lesa se už vyplížila tma, cvrčci rozbalili své nástroje a občasný výkřik nočního dravce je jasným znamením, že čas pokročil.
„Znám zkratku," vzpomene si Tom. „Tudy přes les. Zkrátíme si cestu dobře o dva kiláky, vyjdeme u kravína ve Vysoké."
„V lese ale bude úplná tma," váhá Andy, načež využije situace a zavěsí se do Kazima: „Potřebuji osobního strážce, jinak do lesa nejdu."
Kazima důvěra v jeho ochranu rozhodně neuráží, hodí si její bágl na záda, chytí ji levou rukou a pravou čapne mě. „Ty se nebojíš, Simčo?"
„Je otázko, co je nebezpečnější," bavím se. „Jestli noční les – nebo nadrženej sexista."
Holky se řehtají na celé kolo, Kazim se tváří dotčeně. „Za co mě máš? Myslíš, že jsem nadrženej?"
Přitisknu se k němu a dlaní mu přejedu po zipu na riflích. Reaguje okamžitě, Andy, která všechno dobře sledovala, se prohne smíchy, řehtá se i Tom se Stelou.
„A ne?" zazubím se na Kazima líbezně.
„To máš u mě," slíbí mi, ale už se také směje. „Spočítám ti to i s úroky. I kdybych byl, říkám, i kdyby!, nikdy bez souhlasu druhé osoby, jasný?"
„A co když jsi na to sám, jen s dlaňovou?" přisadí si Andy a záchvat smíchu, který po její hlášce dostanu, musí vyděsit veškeré obyvatelstvo lesa i přilehlých polí a luk na kilometry daleko! Kazim s Tomem, kteří mě ještě neznají, se mě marně snaží utišit. Nechápou, že rozjetý vlak nezastaví!
„Teda, kdyby tu byl někde hajnej, tak tě normálně odpráskne a soud by mu to uznal jako polehčující okolnost," prohlásí Tom, čímž můj smích prodlouží o dalších pět minut.
Prodírat se nočním lesem, ke všemu pěkně hustým, musíme jít s rukama před sebou a i tak klopýtáme a spíláme Tomovi za skvělý nápad, je to fakt zajímavé dobrodružství. Cestička, po které jsme se původně vydali, se dávno někde ztratila, štracháme se houštím a co chvíli se mi o obličej otře větvička v lepším a pavučina v horším případě. Baterku nemá v báglu pochopitelně žádný z nás a posvítit si vlastnoručně vyrobenou loučí, jak navrhuje Tomáš, rázně zamítneme.
„Jeden geniální nápad stačil," krotí ho i Kazim. Díky dlouhotrvajícímu horku a suchu by to byla víc než nebezpečná akce a vzhledem k tomu, že Tom vypil vodky nejvíc a nejspíš už měl trochu nakoupeno i předtím, nemůžeme riskovat.
Pak konečně les prořídne a vzápětí z něj vyjdeme, celí poškrábaní a utrmácení, na pole. Tohle už je sklizené, obilí posečené a obdélníkové balíky slámy rozházené v pravidelných mezerách svědčí o tom, že letošní léto, které prakticky začalo už v květnu, je celé jaksi posunuté.
„Nevidím ani kravín, ani krávy," podotkne Stela, „natož snad vesnici. Kde to sakra jsme?"
„Kdybych byl sprostej, řeknu, že vesnici ani kravím taky nevidím, ale ty krávy…" zavtipkuje Kazim, ovšem vzápětí zjistí, že si dovolil moc. S Andy se na něj vrhneme jako fúrie, povalíme ho na strniště a snažíme se mu nacpat kousky slámy pod tričko i do džínsů. Veškerý odpor je marný, ačkoli je muž, my jsme dvě a pěkně rozlícené. Život mu zachrání teprve smích, díky němuž jsme oslabené.
„Nechte toho, holky," povykuje Stela, „slyšíte?"
„Necháme, i když nerady. Líbilo se nám to všem třem, jak Andy všímavě podotkne: „Ještě chceš tvrdit, že nejsi nadrženej, Kazimku?"
„Podvoluju se hrubýmu násilí," směje se a vytahuje zpod trička pichlavá stébla.
„No, je dvacet dva dvanáct," konstatuje Stela kysele při pohledu na displej svého mobilu. „Co teď?"
„Tváří v tvář skutečnosti, že poslední vlak odjíždí za tři minuty a nádraží ve Vysoké je jaksi v nedohlednu, nezbyde nic jiného než tu přespat," usoudí Kazim.
„Jako že budeme takhle v noci stavět stan?" děsí se Andy.

„Můžeme pod širákem," navrhne Kazim. „Stejně by se nás do toho vašeho bejváku všech pět nevešlo."
„Kdo ti řekl, že bychom tě tam pustily?" bavím se.
„Fesťák se jmenoval *Léto pod širákem*, ne?" vzpomene si Tom, původce současných nesnází. „Je krásná noc, vyspíme se rovnou tady, na slámě."
„Jako na balících…?" váhá Stela.
„Jasně," kývne Kazim. „Lepší než kupa karimatek. Proč myslíš, že se dřív cpala do slamníků sláma? Dobře izoluje."
Tenhle nápad skutečně není špatný, zkusmo si vylezu na první balík, abych zjistila, že je to fakt pohodlné. Na délku má dva metry a na šířku také dost, prostě taková přírodní postel. Ve spacácích nám bude jako v ráji!
Každý si zabere jeden balík, samozřejmě jsou příliš těžké, aby se s nimi dalo manipulovat, tudíž na sebe přes tmavou noc na různé vzdálenosti nevidíme, ale zato se všichni slyšíme, pokřikujeme o sto šest. Je to úplně super ležet ve spacáku na zádech, balík slámy pod sebou a hvězdné nebe nad sebou, poslouchat dohady a smích ostatních, vnímat zvuky blízkého lesa, slyšet cvrččí symfonii prokládanou myším pískotem a vůbec si užívat nejkrásnější doby v roce – prázdnin. Přes tu sametovou pohodu si vzpomenu na ségru a po tváři mi přelétne mrak. Nejspíš celý víkend ležela na posteli a dumala o neradostných zítřcích… Musí být hrozné najednou zjistit, že nikam nepatří, že nemá v září kam jít! Prakticky celý svůj život, tedy od doby, kam naše paměť sahá, se o mě i o ni pořád někdo staral, ať už ve školce, na základce či na střední, říkal nám, co máme dělat. Pořád nás někdo vedl, postrkoval dopředu. Nedovedu si přestavit, že bych byla příští rok v Kamčině situaci! Sice na školu nadáváme, stěžujeme si, že nás učitelé přetěžují a sporťák vysilují, ale je to naše *jistota*. Napadne mě, že mám nejvyšší čas začít se věnovat chemii trochu hlouběji a z vlastního zájmu, pokud se chci na farmacii dostat!
Do mých úvah pronikne Stelin rozčilený hlas: „Vypadni!"
„No tak, Stelinko… Jen na kousíček…"
„Dej si odchod, blbečku!"
„Copak, nějakej problém?" baví se Andy ze svého balíku.
„Jo. Tenhle trouba si spletl postel," zuří Stela.
Vzápětí vyslechneme zvuky boje, musím se smát také, načež se ozve hlasité žuchnutí, při kterém vyjeknu smíchy.
„To byla rána," řehtá se Andy. „Přežil to?"
Balíky sice nejsou nijak vysoké a k zemi je blízko, ale přece jen to žuchlo pořádně.
„Nevím, a je mi to fuk," prohlásí Stela.
Ještě se ani nedosměji a z její strany se ozve spokojené chápání! Tentokrát se k našemu smíchu přidá i Stela, Tom je fakt neskutečný! Kam padne, tam usne!
„Takže přežil," konstatuji pobaveně.
„Aspoň je vidět, respektive slyšet, že platí přísloví jak si kdo ustele, tak si lehne," řehtá se Andy.
Přes randál, který všichni děláme, si uvědomím jakýsi šelest. Mohly by to být myšky, větší zvířata by se určitě neodvážila, kupříkladu srnky jsou plaché, nicméně šustění se stále přibližuje a kdybych tvrdila, že mě neznepokojuje, lhala bych. Nadzdvihnu se na lokti a poulím oči do tmy. Na pozadí tmavého lesa spatřím ještě tmavší přikrčený stín, blíží se stále víc, užuž je u mého balíku…! Než se vzmohu na výkřik, skočí na mne a chytí mne za pusu, aby mě umlčel!
V první vteřině se strašlivě vyděsím, že by všechny ty máminy hrůzostrašné scénáře měly skutečný základ?, avšak už v té druhé si uvědomím vůni mandarinek. Jakmile mu dojde, že jsem ho poznala, ruku z mých úst stáhne – ovšem jen proto, aby ji nahradil svými rty! Polibek

je nečekaný, nemohu však říct, že by byl nepříjemný. Spíš naopak! A také je pořádně dlouhý, Kazimovi se jen tak přestat nechce – a mně také ne!
Teprve když jsem u konce s dechem, pustí mě. S pohledem zapíchnutým na inkoustové nebe pobité třpytivými cvoky zašeptám: „Taky cítíš, jak se země otáčí?“
Zabublá smíchy. „To je tím brčkem, brouku.“
„Neměl jsi sem chodit,“ hlesnu tiše, stále jaksi mimo.
„Chtěla jsi přece osobního bodyguarda, ne?“
„To Andy, ne já!“
Znovu mě políbí. „Fakt ne…?“
„Jenže…“
„Jsi nejblíž u lesa, musím tě hlídat, aby tě někdo nepřepadl,“ ujišťuje mě šeptem pobaveně.
„Kozel zahradníkem, aha,“ bavím se.
„A divíš se? Provokuješ celej večer,“ připomene mi nevinně, zatímco jeho ruka vklouzne pod mé tričko a bloudí po mém vzrušeném těle. No, vlastně nebloudí, jde jistě za svým cílem, propracuje se ke sponě podprsenky a zručně ji rozepne. Chci něco namítnout, ale to už mi tahá tričko přes hlavu a vzápětí mě zbaví i podprsenky, aby mě mohl laskat a dráždit svými rty nejen na obličeji. Jeho doteky jsou krásně příjemné, poddávám se jim víc, než bych byla ochotná přiznat, a když se mi dostane do kalhotek, málem zaúpím. Umlčí mě polibkem a nedočkavě se zbavuje džín i boxerek.
Neodolám a polaskám ho rukou. Tentokrát je to on, kdo vzrušením zasykne. Na avíc nečeká, bere to jako mou pobídku, souhlas, oddálí mi kolena od sebe. Těsně před tím, než do mě pronikne, ho rukou zastavím. Varuji ho: „Něco se stane…“
„V to doufám,“ pousměje se tiše.
„To nemyslím!“
„A co?“ nechápe.
„Já nevím, něco. Třeba spadne letadlo sem na pole… Nebo vypukne požár… Přijde krupobití nebo - “
Umlčí mě polibkem. „Poslyš, a co kdybych ti to udělal jen tak, bez zemětřesení a jiných efektů, to by nebylo ono?“
Musím se smát, povolím, on toho využije, odtáhne mi ruku a bez dalšího otálení do mě vstoupí, abychom se milovali, tiše, rychle, trochu drsně a hodně nedočkavě.
Skoro mě zklame, že se nic hrozného nestane.

3. CHVÍLE NA ZÁZRAK

„No páni!“
Andrein pobavený výkřik mě vrátí zpátky do reality. Konkrétně na balík slámy, na kterém se choulíme s Kazimem v jednom objetí, oba přikrytí mým spacákem. Sluníčko už je docela vysoko, praží hned od rána, díky suchu nespadla ani žádná rosa, která by naše spoře zakrytá těla ochladila. Rozpačitě si přitáhnu spacák víc ke krku. Být středem pozornosti je fajn, ovšem ne v situaci, kdy na naši polonahou dvojici zírá pobavená Andy a znechucená Stela. Tom ne, ten, jak zjistím později, je dosud v říši snů skrčený na holé zemi pod Steliným balíkem.
„Chcete přilehnout?“ nabídne jim Kazim pobaveně.
„Radši se koukejte obléct, nebo do Vysoké nedojdeme ani dnes,“ poradí nám Stela.
Nenechám se pobízet dvakrát, pod pokrývkou ze spacáku se nasoukám do spodního prádla, zády ke Kazimovi si obleču tričko i šortky, což mu přijde vůči tomu, co jsme spolu dělali v noci, poněkud směšné, rukama si upravím rozcuchané vlasy, svážu je do culíku a s mírným bolehlavem a velkým pocitem studu klopýtám za holkama, aniž bych s někým prohodila jediné slovo. Toma necháme na pospas osudu, Stela si to tak přeje, nemá nejmenší chuť

táhnout toho vopruza s sebou, a já jí to nerozmlouvám. Nejsem z těch, kdož by si mohli dovolit kázat o morálce, že.
Přestože nevíme, kde vlastně jsme, cestu do Vysoké najdeme snadno. Stačí přejít pole, přeskočit příkop a jsme na asfaltce, která nás do Vysoké ani ne po celém kilometru svižné chůze dovede. Do odjezdu vlaku máme ještě pár minut času, využiji je k návštěvě toalety, což není zrovna hotel Histon, ale voda tam teče, to je hlavní. Opláchnu si obličej a nachlemtám se rovnou z dlaně. Stou vodkou jsme to trochu přeťápli, aspoň já určitě, bolehlav je jasným důkazem. A nejen bolehlav! Za normálních okolností bych přece nemohla!
Steliným očím jsem se úspěšně vyhýbala celou cestu, v malé páchnoucí místnůstce WC ŽENY to však dost dobře nejde. Zachytím její pohled a varuji ji: „Nic neříkej.“
Poslechne mě, pouze pokrčí rameny a zaleze do kabinky.
Vlak je plný i takhle po ránu. Není divu, z fesťáku odjíždí spousta lidí právě tímto spojem, a pak, jsou prázdniny, doba stěhování národů z místa na místo. Stojíme v přeplněné uličce, najít místo v kupé zůstane pouze zbožným přáním, které se splní akorát Andy, jež se přifaří k nějakým svým známým. Ucítím Kazimův pohled na své tváři. Zvednu k němu oči a on se usměje. Připadám si dost trapně.
„Omlouvám se,“ řeknu mu tiše. „Takhle se normálně nechovám, asi jsem vypila té vodky moc. Bylo to blbý.“
„Vůbec ne,“ namítne s úsměvem. „Podle mě dost skvělý.“
„Jsi hroznej!“ oznámím mu během pár dní po několikáté.
„Proč? Copak se ti to nelíbilo?“
„No…“ Kousnu se do rtu. S Michalem, mým prvním klukem, sice k milování došlo, ale jak rychle začalo, tak rychle skončilo, auto sjelo do rybníka, sotva jsme se spojili. S Mírou nedošlo ani k tomu a Martinovi mohu poděkovat za důkladnou průpravu milostné předehry, ovšem samotný skutek utekl. Moje skoropanenství je dík Kazimovi pryč.
„Tak vidíš,“ zazubí se. „Los neshořel, válka nevypukla.“
Neubráním se smíchu. „Jak se vlastně jmenuješ, Kazime?“
„Karel,“ představí se. „Karel Zim. Blbý, já vím.“
„Ani ne. Hlavně že nejsi na M. Jak ti mám říkat?“
„Třeba ty můj macku,“ mrkne na mne a já ho za to plácnu.
„Karel je divný. Karle, Kájo, Karlíku… Kazime je taky takový… Co třeba Kazi?“
„Záleží na tobě,“ přikývne.
Ještě si stačíme vyměnit telefonní čísla a už jsme v Bakově. Rozloučíme se hned na točně tramvají.
„Jsem polomrtvá, jedu to dospat. Ahoj, Stelo!“
„Není divu,“ podotkne kamarádka špičatě.
Mávnu nad tím rukou, ono ji to zase přejde. Určitě o mně měla větší mínění než o Andy, a já to takhle podělala…!
Od ségry se dozvím, že i u mamky mám vroubek.
„Pěkně nadávala. Měla jsi přijet už včera a kromě jediný esemesky v sobotu ses vůbec neozvala! Táta taky říkal, že za chvíli nebude vědět, jak vlastně vypadáš.“
„Přehání. Neviděl mě jen o víkend víc než vád dvě. Napsat jsem včera nemohla, vybil se mi mobil,“ pokrčím rameny. „A víš co, Kamčo? Měla jsi jet taky, bylo to super.“
„Vidím,“ ušklíbne se.
„Co vidíš?“
„Důkazy. Podívej se do zrcadla a pochopíš.“
Sakra, zakleji, když spatřím ve výstřihu rudý otisk Kazimových rtů.
„Bylo to trochu divočejší,“ připustím. „A kdybys jela s námi, mohla sis taky užít a nemusela jsi mi závidět.“

„Jestli si myslíš, že ti závidím to, že nevyspíš s prvním troubou, kterého potkáš, tak to jsi vedle! Závidím lásku, ne sex, to je rozdíl!“ ohradí se dotčeně.
Neodpovím, nemám sil. Strčím mobil na nabíječku a po rychlé sprše zapadnu do pelíšku. Usnu okamžitě, aniž by mi vadilo, že Pete dělá ve své kleci psí kusy.

Máminým řečem neujdu. Hustí je do mě horem dolem po celou večeři, ke které zasedneme ve třech. Poslouchám ji jedním uchem, protože si k jídlu zapnu mobil a on mi v pravidelných intervalech oznamuje pípáním příchozí SMS.
Mamku tím rozčiluji. „Nemůžeš toho nechat aspoň u večeře? Prosím tě, vždyť ses se Stelou viděla celý víkend, ne?“
„Taky mi nepíše Stela,“ pousměji se. Všechny zprávy se čtou pěkně, lahodí oku i duši, akorát jsou *až moc* pěkné. Po předešlých zkušenostech jsem poněkud pesimističtější.
„Simono?!“ zlobí se mamka.
„Co jsi říkala?“
„Povídám, že až přijede táta, vyřídí si to s tebou,“ vyhrožuje mi. Tak toho se opravdu nebojím, uchichtnu se v duchu a raději pomýšlím, co na všechny ty zprávy odepsat.
Mamka mi nemá v rozlítanosti co vyčítat. Ještě ani nesklidíme nádobí do myčky a zase běží na jakousi pracovní schůzku. S tátou se akorát vystřídají, dorazí domů chvíli poté, co mamina odejde.
„Rád tě vidím, dcero,“ přivítá mě a já mu vlepím pusu na pichlavou neoholenou tvář. „Jak ses měla?“
„Fajn,“ usměji se. „A ty?“
„Pracovně, jak jinak,“ odvětí zcela podle očekávání. „Kde je máma?“
Pokrčím rameny. „Vím já?“
Víc nepátrá, místo toho si zavolá Kamilu a požádá ji, aby mu pomohla roztřídit prádlo a zapnout automatku. S touhle službou mě pověřil je jednou – a naposledy. S původně bílou košilí by se hodil do klubu slaďoušů. No jo, kdo měl vědět, že červené tričko, co jsem mu tam přihodila, je z nekvalitního materiálu a pouští?
Zpráva, která mi přijde v půl osmé, kupodivu není od Kazima, asi snahu vzdal, když mu celé odpoledne neodpovídám. Je z neznámého čísla a teprve z obsahu se dovtípím, že mi píše provozní z *Galaxie*, jestli bych neměla čas se zastavit a domluvit. Nehodlám to odkládat, o brigádu v baru sportovního komplexu bych nerada přišla!
„Kamčo, pojď se mnou do *Galaxie*,“ navrhnu ségře, co dřepí na balkoně v jedné nehnuté pozici, ani si nečte, nepíše, prostě jen sedí a civí do prázdna.
„Do hospody na pivo?“ odvětí nevrle. „Sis mě spletla, ne?“
„*Galaxie* není hospoda,“ opravím ji, protože tím podnik oblíbený především mládeží notně urazila. „Vzadu je bowling a taky zkušebna kapel, nepředstavuj si začouzenou knajpu. Kromě toho si nemusíš dávat pivo, ale třeba kofolu nebo džus, jak budeš chtít. Já si tam potřebuji něco vyřídit.“
„Beze mě,“ odvětí ten beran.

Ačkoli jsme si se Stelou během včerejška nevyměnily ani jedinou esmesku, nepsala a já se tak nějak neodvážila, vím jist, kde ji najdu. Protože by se od svého otčíma dočkala všeho, jenom ne nějaké koruny kapesného, musí si vydělávat sama. Ostatně, je zvyklá, v supermarketu *Ještěr* tráví každoročně takřka nejen celé prázdniny, ale i spoustu víkendů během školního roku.
Přesně podle očekávání, narazím na ni v oddělení ovoce a zeleniny, které je samoobslužné, nicméně Stela zákazníkům vybrané zboží váží a polepuje kódy. Ve žluté čelence ve vlasech a žlutém plášti se zelenou postavičkou pravěké příšery jí to sluší, vypadá navzdory své výšce křehce.

„Ahoj, Steli,“ usměji se na ni.
Místo odpovědi jen kývne, nalípne cenovku na meloun obřích rozměrů a podá ho mladému tatínkovi, co jí poděkuje a široce se na ni usměje. Stela zůstane vážná a otrávená.
„Ty jsi na mě naštvaná?“ hádám důvod.
„Ne, proč?“
„Vypadalo to tak,“ pokrčím rameny. „Kvůli Kazimovi…“
„Ale beruško,“ zatváří se konejšivě, „to je přece tvoje věc, když se chceš trápit a být zklamaná z kluka, co za nic nestojí. Viděla jsi, jak se zachoval k Vandě, víš, co udělal Majce Krátké, a tejně si nenecháš poradit.“
Počkám, až zváží starší paní kořenovou zeleninu, v každém sáčku má po jenom exempláři mrkve, petržele a celeru, patrně není zastánce velkých nákupů a nedělá si zásoby, zato ale znečišťuje životní prostředí spoustou igeliťáků, a ujistím Stelu: „Ale já se kvůli němu rozhodně trápit nebudu, na to se mám moc ráda, neboj.“
„Vsadím se, že se ti od příjezdu domů neozval, co?“ tipuje a vypadá nad věcí. „Přesně jeho rukopis.“
Musím ji zklamat. „Psal mi včera celý odpoledne, a když jsem mu v devět večer konečně odepsala, bavili jsme se přes zprávy až do dvou v noci.“
Kamarádka se zatváří nedůvěřivě. Z mého výrazu se však dovtípí, že nelžu. „Co psal?“
„Různě,“ pohodím hlavou. „A pozval mě na rande.“
„A ty?“ zeptá se vyčkávavě.
„Že jo,“ odpovím poté, co přilepí samolepku s kódem na dlouhou salátovou okurku, kterou si vybraly dvě holčičky pubertálního věku a strašně se u toho chichotaly.
Stela zavrtí hlavou. „Před chvílí jsi tvrdila, že se nebudeš kvůli němu trápit!“
„Však ne,“ zasměji se. „Neberu ho nijak vážně.“
„Tak proč jdeš na rande?“
„Mám se doma nudit?“ namítnu. „Jsou prázdniny.“
„Jen z ukrácení nudy, jo?“ pochybuje.
„Hlavně,“ kývnu, načež připustím: „A taky se mi líbí. Myslím vzhledově. Ten mušketýrskej knírek je k sežrání.“
„A co povaha?“ připomene mi důležitější aspekt.
„Prosím tě, vždyť si ho nechci vzít,“ zasměji se.
„Ty s ním chceš jenom to, aha,“ ušklíbne se. „To už jsem někdy slyšela. Že by sis vzala Andiny názory k srdci?“
„Nebuď protivná,“ požádám ji.
Změří si můj ohoz, krátkou letní sukni a elastické tričko na jedno ramínko, a dovtípí se: „Ty máš to rande teď?“
„Za chvíli,“ připustím.
„Tak fofruj, ať si stihnete pořádně užít,“ poradí mi.
Odevzdaně odfrknu. Každého kluka mi vždycky rozmlouvala, na to už jsem si zvykla, její averze vůči mužskému pokolení se nevztahuje pouze na kluky, kteří projeví zájem o ni, nýbrž i na moje amanty. Na Kaziho je vysazená úplně, nehnu s ní. Rozloučíme se dost vlažně. Ostatně jako vždycky, když s někým chodím. Stela má pocit, že budu kvůli klukovi zanedbávat naše přátelství, proto je protivná preventivně, já mám výčitky svědomí a naše vztahy pokaždé ochabnou – do doby, než se s tím dotyčným rozejdu. Potřebovala by se pořádně zamilovat, prohlásila jednou Andy. No jo, jenže to je ten problém! O kluky by nouzi neměla, plno z nich dává přednost štíhlým dívkám spíše chlapecké postavy, co bby mohly dělat z fleku modelku a oblékly by všechny ty hadříky na nehorázně hubených figurínách za výkladem, které mě pekelně rozčilují, zatímco jiní jsou spíš pro plné tvary a visí mi pohledem ve výstřihu.

„Ty jo,“ odfoukne si Kazim, který je z těch druhých, a rovnou mě bez dalších okolků políbí. „Super pohled, když jdeš a ono se to tak pěkně natřásá a poskakuje…“
„Anono,“ krotím ho.
„Jaký anono? Takový ty seznamovací a oťukávací kudrlinky už máme za sebou, ne?“ baví se. „Co podnikneme? Jsem tu autem, takže se možnosti rozšiřují, přesto bych většinu z nich eliminoval a nechal tě vybrat ze dvou.“
„Tj.?“
„Za á, jet k tobě domů.“
„Blázníš?“ vyděsím se. „Tam je ségra a možná i táta.“
„V tom případě je jen druhá možnost: jet ke mně.“
„Co vaši?“
„V Tunisku.“
Tahle vzdálenost se mi zdá dostačující, přesto se raději informuji: „A ségra? V Krásonicích ses zmínil, že máš sestru.“
„Terezu,“ souhlasí. „Ale ta odjela s kámoškama ze školy na chatu do Beskyd. Je to docela psina, chodí na vyšší odbornou v Praze a ve třídě je jich spousta z Moravy.“
„Nikdo další tam není?“
„Ne. Chybí ti někdo?“ nechápe. „Radši bys grupáč?“
„Nech toho,“ bavím se. „Jistota je jistota.“
„Prosím tě,“ mávne rukou. „I kdyby naši nebo ségra přišli, což je v obou případech vyloučený, copak jsem malej harant, abych si nemohl vzít domů holku?“
„Nevím, jestli už jsi velkej,“ rýpnu si.
„Zdál se ti malej, či co?“ otočí mou narážku na sex, čili se rozřehtám a nezastavím se ani v modrém pežotu kombi, do kterého mě s povzdechem našlape a zabouchne za mnou dveře.
„Ty máš vlastně taky ségru, říkalas,“ vzpomene si cestou.
„Kamilu,“ přikývnu.
„Mladší, starší?“
„Starší, ale jen o necelý rok.“
„To zní dobře. Je taky tak pěkná?“
Jelikož jeho pohled sklouzne na malý okamžik z provozu na silnici na moje ňadra, zakřením se. „Jestli se ptáš, jak moc je vyvinutá, tak víc než já. Akorát je Kamča brunetka.“
„Děláš mi laskominy,“ zubí se. „Vážně nepojedeme k vám?“
Dloubnu ho do žeber, až nebezpečně cukne volantem.
„Víš, co bývá napsaný v autobusech, ne? Mluviti za jízdy s řidičem zakázáno. Natož ho ohrožovat!“ připomene mi.
„Řidiče možná ne,“ ušklíbnu se, „ale perverzáka ano. Smiř se s tím, že žádná švédská trojka nebude.“
„Já bych to tak nezavrhoval,“ baví se.
Doveze mě před jeden z mnoha starších nízkých bytových domů v klidné čtvrti města poblíž nemocnice s poliklinikou JIH se spoustou zeleně, o jaké si na sídlišti můžeme nechat leda zdát.
„Musí tu být krásný klid.“
„Jo, pokud zrovna nevyjíždí nebo nezajíždí sanitky a rychlá,“ zazubí se. „Což je několikrát denně.“
„Aha,“ uchichtnu se. Momentálně je ale ticho, nikdo se rychlé pomoci nedožaduje, počkám, až Kazim zamkne auto a dá mi přednost ve dveřích domu s číslem 551/IV. Byt, který obývá se svými rodiči a ségrou, je rozlohou možná stejně velký jako náš, akorát že tenhle je jen dvoupokojový. Větší pokoj slouží jako obývák i ložnice rodičů, v menším vegetuje Kazi se svou ségrou. Podle toho, že má Tereza všude vylepené svoje vlastní fotky, usoudím, že úplně normální nebude.
„Terka,“ představí mi ji povšechným rozhozením ruky.

„Už jsem si myslela, že je to nějaká tvoje bejvalka," nadhodím, ačkoli mě zrovna tohle nenapadlo, spíš mi prolétlo hlavou, že Terezka je těžce afektovaná blondýnka.
„Blázníš? Kdyby bývalá přítelkyně, tak její fotky vyhodím, zvlášť když si sem zvu současnou," ohradí se. „Terka chtěla dělat modeling, ale nějak to nevyšlo."
Přestanu si prohlížet detaily Terezčina obličeje s pocitem, že modeling zase o moc ochuzený nebude, když Terčim potenciál nedocel, a otočím se k němu: „Co jsi říkal?"
„Že chodila na kurz pro modelky a - "
„To o té současné přítelkyni," přeruším ho.
V očích mu blýskne, přistoupí těsně přede mne, takže se mne dotýká celým tělem, a s pohledem upřeným do mých očí se zeptá: „A ne snad?"
Mírně pootevřu ústa a on výzvu pochopí. Nejprve se líbáme ve stoje, pak se vzájemně zbavíme oblečení, díky horkému počasí to jde ráz na ráz, moc toho na sobě nemáme, a než se stihnu rozkoukat, skončím na zádech. Milování je stejně nedočkavě a rychlé jako na balíku slámy, pouze s tím rozdílem, že tady nemusí drtit moje steny polibky. Kazi je hotový raz dva, spokojeně sebou plácne vedle mne a zatímco mě šimrá po ňadrech, zeptá se: „Jakej jsem byl?"
Takhle otázka mě upřímně řečeno zaskočí. Jednak mi přijde poněkud, no, sebejistá, a jednak nevím, co na ni odpovědět. Nemám žádné srovnání! To, co tenkrát Michal začal, nestihl dokončit, nikdo další se ani tak daleko nedostal.
Moje mlčení ho znervózní: „Tobě se to nelíbilo…?"
Bylo to zvláštní. Vzrušující, to ano, ale že bych se dostala do nebe, jak mi onehdy popisovala svůj sex Andy, že bych se zmítala v extázi, tak to ani náhodou! Kazim vrcholu dospěl, já ne. Tohle mu ale vykládat nechci.
„Jo, líbilo," ujistím ho tedy a na důkaz políbím na nahý hrudník. Určitě se mu uleví, protože se uvolní a pro něco chlazeného může dojít až po sérii vzájemného mazlení. Kdyby tušil, že se mi doteky a dráždění líbí mnohem víc než samotný akt, určitě by kleslo jeho sebevědomí, proto mu to raději neříkám.
Kazim netrpí studem, ostatně, to bych u něj ani nečekala. Tak, jak je, tedy úplně nahý, přinese z lednice džus a kousky ledu mě studí ve stružce mezi prsy. Vždycky se mi líbili urostlí kluci, co mají nabušené svaly a na břiše se jim rýsuje želvička. Kazim je štíhlý, žádný Rambo. Líbí se mi i tak. Včetně tetování, které je na můj vkus přehnané, obě paže až po ramena mi přijde moc, stačí decentní obrázek tu i onde. Já si nechala udělat kérku letos na jaře v dolíčku nad křížovou kostí, připomíná rozevřená křídla, a Kazi je z ní unesený, hrozně ho láká mě na ni líbat.
„Kam vlastně chodíš do školy?" zajímá se.
„Sportovní gympl."
„Už jsem se lekl, že na stejnej s Vandou," oddechne si.
„To máš jedno. K nám chodí Majka Krátkých. Tu znáš, ne?"
Zvedne oči v sloup a místo odpovědi mi přejíždí kouskem ledu po křivce páteře, jelikož si hovím na břiše. Pekelně to na rozpáleném těle studí, nestačím se prohýbat.
„Znáš ji?" zopakuji.
„Svět je malej," připustí.
Pobaveně se usměji. „Jsi číslo, Kazi. A co děláš ty?"
„Techniku. Už tři roky."
„Takže jdeš po prázdninách do čtvrťáku?"
„Možná," pousměje se. „Nechal jsem si na podzim dvě zkoušky. V obou případech poslední termíny. Pokud nedám jednu, budu to mít hodně nahnutý a možná mě vylejou, ale jestli nedám obě, tak letím jak torpédo, nezachrání mě nic. Musí být do konce třeťáku, jsou to postupky, víš."

„A učíš se? Áaaa," zaúpím, jelikož se led v jeho prstech zcela rozpustí a studené kapky mi stékají do podpaží.
„Času dost," prohlásí zastřeně mezi jednotlivými polibky, kterými mapuje moje záda od ramen až po kérku.
„Abys to nepodcenil, proto… protože to není žádná… Kazi…ach…" Nenechá mě dopovědět, sám už je myšlenkami úplně jinde. Není divu, když má odkrvený mozek, že!
Milovat se v horkém odpoledni v bytě, kde se teplota šplhá k devětadvacítce a do oken pere červencové slunce, je dost nerozumné, připadáme si jako po koupeli ve vlastním potu a musíme použít koupelnu. Přijde mi to hodně zvláštní sprchovat se v cizím bytě, který kromě Kazima obývají další tři lidé! Kazimovi to připadá úplně normální.
„Zůstaň přes noc, Simčo," láká mě. „Moc často prázdnej bejvák nemívám, měli bychom toho využít…"
„To nejde," zklamu ho. „Máma by měla řeči."
„Ať má, vypovídá se a je, ne?"
„No jo, jenže já bych to musela poslouchat," zasměji se.
Odveze mě tedy domů, ovšem až večer. Mezitím si v jejich kuchyni připravíme menší občerstvení, pouštíme si hudbu, kterou má nejradši, povídáme a je nám hodně fajn.
„Víš, co mě překvapuje?" zeptám se ho mezi polibky, když se kousek od našeho paneláku loučíme. „Ani jednou ses nezeptal na antikoncepci a miluješ se na ostro jen to fičí."
„Antikoncepce je věc holky, ne?" namítne. „Každá ji má."
„To jsi na omylu," vyprsknu pobaveně.
Ustrne. „Počkej, chceš říct, že žádnou nemáš?!"
„Já jo," uklidním ho. „Ale znám plno kámošek, které ne."
Ulehčeně mě políbí. „Ty mě nezajímaj…"
Antikoncepci mám, užívám ji od šestnácti, paní doktorka mi ji předepsala kvůli tomu, že jsem měla dost nepravidelnou menstruaci. Díky pilulkám mi chodí jako hodinky a ještě jsem chráněná, což teď oceňuji. Na druhou stranu bych nikdy nechráněný sex nedovolila, to ani náhodou. Kazim je jasným důkazem, že mnohé kluky tyhle věci moc nezajímají, nechají veškerou zodpovědnost na dívce.
„Co zítra?" zajímá se.
„Co je zítra, středa? Chci si jít zaplavat do *Delfína*, můžeš jít se mnou. V devět u brány."
„V devět?!" zhrozí se. „To je skoro ještě noc."
„Pak už je tam moc lidí. Ale nemusíš, klidně se vyspi."
„Vyspal bych se rád. S tebou…"
„Perverzáku! Už vážně spěchám," vymaním se z jeho objetí.
Zatváří se ublíženě. „Jsi bezcitná potvora."
Pobaveně mu zamávám a rychle mizím v našem vchodě. Úvahy, zda se vymluvit na Stelu či Andy, se ukáží zcela zbytečné, protože doma zastihnu pouze Kamilu. Sedí na balkoně úplně stejně, jako tam dřepěla včera. Dobrý pocit z krásného odpoledne a večera okamžitě zmizí, dostaví se výčitky.
„Ahoj, Kamčo," pozdravím provinilým tónem. „Jsi sama?"
„Pořád a navždy," hlesne tiše.
„Tak to nemyslím," ujistím ji. „Naši tu nejsou?"
„Ale já to tak myslím," ušklíbne se.
Posadím se do plastové židle hned vedle té její. „Máš depku, protože nevyšly školy. Proto vidíš černě všechno."
„Tomu se říká tvrdá realita," vede si svou. „Nemůžu si užívat prázdnin jako ty… Nemám s kým. Chodíš teď s někým?"
„No, asi jo," pousměji se. Kazim mě přece sám pasoval na svou současnou přítelkyni!
„Někdo novej?"

„Seznámili jsme se na fesťáku.“
„Ale s tím ses přece hned vyspala. Mělas flek…“
„O něm mluvím,“ přikývnu.
Kamča odfrkne. „Chceš říct, že jste se seznámili, hned na to vlítli a teď spolu chodíte?“
„V podstatě to tak bylo,“ pokrčím rameny.
„To je pěkně zvrácený,“ opáčí.
„Ty si představuješ lásku z románů, kdy se dva potkají, po dvou týdnech se vezmou za ruce, po měsíci poprvé políbí a sex si schovají až na svatební noc, ne?“ pokrčím rameny.
„To třeba ne, ale určitě ne v den seznámení!“
„Já vím,“ uznám. „My jsme to trochu urychlili a celkově ten postup převrátili… Ale chápej, dneska je jiná doba.“
„Potom to není láska. V té pravé jde o city, ne o sex. Kdyby tě miloval doopravdy, vydržel by čekat třeba rok. Na dobu to nesváděj, není to vina doby, ale vaše. Nemáte se na co těšit. Nebo ses už během prvního dne děsně zamilovala?“
Olíznu si rty. „Líbí se mi. Je mi s ním fajn.“
„Takže láska až za hrob,“ prohodí ironicky.
„Když to všechno tak dobře víš, proč někam nevyrazíš, sakra? Proč nedáš lásce šanci?“
„kašlu na lásku!“ odsekne. „Mám jiný starosti.“
„To jo, ale tohle ti nepřidá,“ usoudím. „Co vlastně táta říkal na to, že… Taky radí odvolání?“
„Prý mám jít na rok na jazykovku, připravovat se přitom na přijímačky a příští rok ty školy zkusit znovu.“
„No vidíš!“ nadchnu se. „To je řešení!“
Kamča se však stále tváří jako hromádka neštěstí. „Beztak mě nikam nevezmou ani za rok. Jsem k ničemu.“
„Pokud se k tomu budeš stavět takhle, tak se skutečně nikam nedostaneš! Proč se vzdáváš předem?!“
„To se ti to mluví, když máš všechno a já nic!“
Tentokrát jsem to já, kdo se vzdá. Nechám ji sedět na balkoně a jdu si najít něco k jídlu. Na tohle nemám nervy.

Před devátou je kolem plavečáku příjemně pusto. Davy rozeřvaných spratků a rodinky s dětmi dorazí až později, aby zde strávily další ze série horkých dní, čili jediná šance, kdy si zaplavat v klidu, je po ránu. Kazim dorazí s úderem deváté, právě když pokladní odemyká dveře areálu *Delfín*.
„No ne,“ zazubím se na *svého kluka*, „ty ses vzbudil?!“
„Lehce. Nemohl jsem totiž vůbec spát.“
„Jak to? To horko, co?“ tipuji mylně.
„Horko!“ opáčí dotčeně. „Horko mi nevadí, to mám rád. Ty nevíš, proč jsem nespal? Pořád jsem na tebe myslel, Simčo.“
Přitáhne mě k sobě a políbí na přivítanou. Raději mu nevyprávím, že jsem spala jako špalek!
„Dobrý den, paní Vomáčková. Dvakrát studentskou na hodinu,“ požádám pokladní, když mě konečně přestane rdousit.
„Jdeš trénovat, Simonko?“ vyzvídá milá stará paní.
„Dávno ne,“ povzdychnu si a postrčím Kazima dovnitř.
„Oni tě tu znají?“ podivuje se.
„Pár let jsem chodila do plaveckého oddílu,“ vysvětlím.
„Jsi žena mnoha tváří,“ zná s respektem. „A proč už ne?“
Jednou rukou si nadzvednu ňadra a druhou se plácnu přes zadek: „Tehdy jsem byla štika, víš, kdežto dnes kytovec.“
Kazim se zasměje. „Velryby jsou roztomilý. Miluju je.“

Během té hodinky, kterou strávíme ve venkovním plaveckém bazénu, změní svůj názor. Nejspíš si představoval, že se budeme jen tak plácat ve vodě a dovádět, ovšem to se spletl. Makala jsem padesát minut v kuse bez přestávky.
„Ty nejsi ani štika, ani velryba," oznámí mi, když se poté, co se každý ve své části převlékáren vysprchuje a obleče do letního, sejdeme před plavečákem. „Jsi delfín. Mám z tebe mindrák. Závodit bych s tebou fakt nechtěl."
„Musíš trénovat," poradím mu.
„Kdy budeme trénovat?" chytí mě za slovo, a protože mě u toho vzrušivě kousne do ušního lalůčku, je mi jasné, že nemluví o plavání.
„Třeba ve tři u *Rotundy* jako včera?"
„Hned by to nešlo…?"
„Ne, to by tedy nešlo," ujistím ho pobaveně a spěchám domů, abych pomohla Kamče s vařením oběda. Ne že bych uměla vařit, ale pomocnou sílu v kuchyni – nakrájet, oškrábat, zamíchat, podat – určitě zvládnu.
Nakonec mé pomoci není třeba, táta, který se výjimečně vyskytuje v bytě, nás pozve na oběd k *Papouškovi*.
„Co potřebuješ, tati," prokoukne ho ségra.
Zatváří se málem uraženě. „Copak vás nemohu vzít do restaurace jenom tak? Ještě zavolám mámě, třeba se přidá…"
Samozřejmě nepřidá, ač je sama sobě vedoucí, nedokáže se uvolnit ani v polední pauze, přestože táta vybral *Papouška* právě proto, že je nejblíž firmě *Svatby na klíč*. Její chyba, přírodní kuřecí prsíčka s grilovanou zeleninou a pizza pečivem jsou naprosto vynikající, blahořečím tátův nápad ještě celou zpáteční cestu. Doma se sice ukáže, že zase tak nezištné jeho pozvání nebylo, vytasí se totiž s kupou vypraných košil, které je třeba vyžehlit, jelikož dnes večer odjíždí na několikadenní služební cestu do Ostravy, ale obě mu jeho malou lest odpustíme. Projevím snahu s Kamčou se o tenhle nevděčný a v horkém odpoledni náročný úkol podělit, nicméně není mi přáno, ještě dřív než připravím žehlicí prkno, mě vyruší mobil. Kupodivu po mně netouží Kazim, nýbrž další neznámé číslo.
„Simona. Prosím?" ohlásím se neutrálně.
„Ahoj, tady Zuzana."
„Zuzana…?"
„Z *Galaxie*," pomůže mi osvěžit paměť. „Jak jsme se v podělí domlouvaly, že se přijdeš někdy zaučovat, nechtěla bys třeba dnes? Hodilo by se mi to."
„Mně taky," ujistím ji. „Ve tři tam můžu být."
„Prima," souhlasí. „Otevíráme až e čtyři, ale určitě bude lepší, když ti všechno ukážu, než přijdou lidi."
Kamila, která z hovoru slyšela jen mou roli, se zatváří kysele: „Máš rande?"
„Jo, ale s barmankou z *Galaxie*," usměji se a už vyťukávám esemesku, abych to skutečné rande zrušila. NEMOHU K ROTUNDE PRIJIT? MAM NĚCO DULEZITEHO. PAK SE TI OZVU, napíšu Kazimovi a rychle se jdu převléct.
„Vždyť máš brigádu až od srpna, ne?" volá za mnou Kamča.
„Měla jsem ji mít od srpna," zahulákám z pokoje, kde si vyměním domácí tričko za tílko a džínové kraťasy. „V pondělí si mě zavolal provozní s tím, že Zuzka, co je tam na brigádě, nemůže zůstat do konce července, tak jestli bych nemohla nastoupit dřív. Podle všeho od tohoto víkendu."
Ještě si rozčešu vlasy a přelíznu rty leskem. „Já letím. Měj se, Kami. Užij si ty košile, jsi jak sestra od sedmera krkavců… Stejně by mě zajímalo, k čemu potřebuje tolik bílých košil, když na práci nosí trička."
Kamča se ušklíbne. „Já to radši vědět nechci. Ztratit iluze o rodičích je to poslední, co bych si přála."

Odmítavě potřesu hlavou. Táta? Nikdy!
Zuzka už na mě čeká a celou hodinu, než se Galaxie otevře prvním nedočkavcům, mi trpělivě vysvětluje, co všechno moje budoucí brigáda obnáší. Ukáže mi, kde je sklep, v němž jsou sudy s pivem i točenou kofolou, provede mě skladem, místností hned za barem, a já nestačím žasnout, protože tolik alkoholu, natož pak cigaret, jsem v životě neviděla, předvede mi, jak se točí pivo na několikrát, abych nešidila hosty podmíráky, naučí připravovat presso, čistit myčku na sklenice, seznámí mě s číšníkem Tonem, který také teprve začíná a moc mu to ještě nejde, uklidní sdělením, že já budu sloužit ve dvojici s Robem, starým mazákem, a snaží se ze všech sil, abych pochopila nejdůležitější součást, tedy pokladnu, což není nic jiného než počítač ovládaný dotekovým displejem. Všechno zboží má svůj číselný kód, každý stůl vlastní číslo, očíslované jsou i židličky přímo u baru. Jde mi z toho hlava kolem, zvlášť když se *Galaxie* pozvolna zaplní stálými štamgasty i jednorázovými návštěvníky, z devadesáti procent mladými, a každý z nich něco chce.
„To si zvykneš," utěšuje mne Zuzana. „Rob ti pomůže. Já tu jsem taky chvíli, od začátku prázdnin, a v pohodě."
„Třeba proto, že jsi inteligentní," povzdechnu si sebekriticky. „Hlavně ta pokladna mi neleze do mozku…"
„Učenej z nebe nespadl, všechno je ve cviku. Za párkrát ti přijdou dnešní obavy k smíchu," ujistí mě, natočí mi jedno na účet podniku a než ho vypiji, snaží se mi vysvětlit systém zkušebny kapel, kam se chodí právě přes lokál. Princip sice nepochopím, avšak utěšuje mne, že hned nad kasou visí rozpis na každý aktuální měsíc spolu s klíčem od zkušebny.
„A co kluci?" zajímám se.
„Najdou se tu fakt hezcí," mrkne na mě.
„Myslím spíš, jak se chovají, problémy a tak," upřesním.
„Někteří jsou v pohodě, fajn kluci, jiní kreténi, co dělají problémy. Znáš to, jako všude. Horší než kluci jsou ale někdy holky. Poznáš sama. Většina lidí nechá dýžko, zaokrouhlí do desítky, najdou se škrti, co si nechají vrátit i korunu. Za pár služeb odhadneš, co od koho můžeš čekat."
„Aha… A obtěžoval tě tu někdo?"
„Provozní," zasměje se.
„Vážně?! Vždyť je mu aspoň čtyřicet," namítnu šokovaně.
„Tohle on za vadu nepovažuje," ujistí mě. „Určitě po tobě vyjede, ale když ho usměrníš, dá pokoj."
„No nazdar," ulevím si a dopiji pivko na jeden zátah. Teprve pak si vzpomenu na mobil, sice mi párkrát v kapse zavibroval, ovšem neměla jsem čas ho ani vytáhnout, natož si přečíst, co mi kdo píše. Kazim, kdo jiný. Zrušením rande jsem chlapce pěkně nakrkla, uchichtnu se v duchu. „Dík za pivo, Zuzko. A hlavně za instruktáž. Mám z toho guláš."
„To se vsákne," konejší mne. „V pátek ti držím palce."
Jsem si jistá, že je budu potřebovat! Moje poněkud trudné úvahy spojené s obavami, zda jsem se neupsala něčemu, co nebudu schopná zvládnout, vyruší cestou domů zvonění mobilu.
„Ahoj, Kazi, Teto a Libuše," zašvitořím.
„Kde jsi, prosím tě?" spustí zostra, aniž by ocenil vtip.
„momentálně kousek od zimáku."
„A co tam děláš?"
„Hokej nehraju, neboj," pousměji se. „Jdu zrovna domů."
„Aha, tak tam na mě počkej. Za tři minuty jsem u tebe."
„Máš tryskáč?" Nedovedu si představit, jak by chtěl tak rychle urazit vzdálenost od nemocnice k zimnímu stadionu.

„Ne, auto,“ uzemní mne a zavěsí. Nestačím se ani začít nudit a modrý pežot zastaví s kvílením brzd u chodníku, na kterém popocházím sem a tam.
„O minutu jsi přetáhl,“ upozorním ho pobaveně, přisednu na sedadlo spolujezdce a natáhnu se, abych mu dala pusu.
„Já o minutu, ty o celý odpoledne,“ vyčte mi. „Můžeš mi říct, co jsi kde dělala?“
„Byla jsem v *Galaxii* - “
Nenechá mě domluvit. „Cože?! Tys byla pařit?!“
„A kdyby?“ popíchnu ho. Baví mě, jak se rozčiluje! „Vyvádíš jak žárlivej manžel, Kazi. Nejsem vdaná a už vůbec ne tvůj majetek. Kromě toho jsem tam byla pracovně, ty žárlivko. Kvůli brigádě, v pátek ze mě bude barmanka.“
Jeho zlost poleví, čelo se vyjasní a celkově dostane lepší výraz. „Tak to bychom měli někam vyjet. Co třeba nějakej hrad nebo zámek? Prostě výlet. Po tom volejbalovým turnaji jsme s kámošema vyrazili na takovej menší autočundr a nebylo to vůbec špatný, Houska, Kokořík, Karlštejn…“
„Trochu z ruky,“ namítnu.
„Taky nemyslím, že pojedeme zrovna tam,“ zasměje se. „Dávám je jako příklad. I tady v okolí je spousta pěkných cílů. Nebo třeba jeskyně kolem Blanska.“
„To by šlo,“ přikývnu.
„Bohužel ne hned,“ vzdychne si. „Musím pro ségru, to tele, na nádraží. Zjedná si mě jako taxík… Víš, co? Pojeď se mnou, vyzvedneme ji, hodíme domů a zajedeme aspoň na Kozí hrádek, projít se kolem hradeb, je tam hezky.“
„Musím domů,“ zklamu ho. „Nebyla jsem tam celé odpoledne a občas je dobrý se tam taky ukázat. Zítra by to ale šlo.“
„Fajn,“ smíří se s mám plánem. „Něco na zítřek vymyslím. Zavezu tě domů, ne?“
„Nejsem proti,“ zazubím se. „A co ségra?“
Mávne rukou. „Však ona na nádraží počká. Je moc líná na to, aby se vláčela s báglem přes město. Akorát mi bude volat jako šílená a nadávat celou cestu, ale to přežiju. A když jsem u toho… Proč ses neozvala? Celý odpoledne čekám a čekám jak ten debil, a ty nepošleš ani esemesku.“
„Psala jsem ti. Než jsem šla. Pak už nebyl čas.“
„Ani teď cestou domů?“ pohlédne na mě z boku.
„Zkoušel jsi někdy psát zprávu na sluníčku?“
„No dobře, uznávám. Na barevným displeji vážně není nic vidět,“ kapituluje s úsměvem. „Víš, co je pro každýho kluka fakt hnusnej pocit?“
„Když si ho skřípne do zipu?“
Vybuchne smíchy. „Ty jsi strašná, Simčo. Ano, to, o čem mluvíš, je taky hnusný, ale já měl na mysli pocit, když má kluk dojem, že na něj holka dlabe.“
Docela mě překvapí. A není to nepříjemné překvapení!
„V tom případě buď rád, že se tě to netýká,“ ujistím ho. „Já jsem – zastav! Honem, zastav!“
Poslechne mne a vmáčkne pežota do ne zrovna prostorného místa v řadě vozidel zaparkovaných u chodníku. Mrkne na mě: „Taky bych si to s tebou rád rozdal právě teď, ale tady je modrá čára, můžou tu stát jen majitelé parkovacích karet.“
„Máma,“ vysvětlím mu a ukážu na dvě postavy, které právě vyšly z jednoho z butiků na hlavní třídě. „A ségra. Asi byly nakupovat… Škoda, že mě nevzaly s sebou, určitě by z toho něco káplo, v butiku *Dominika* mají naprosto skvělý hadry.“
„Mám vás svézt všechny?“ nabídne se. „Vlečou tašky…“
„Není třeba. Pomůžu jim,“ odmítnu jeho snahu.
„To se za mě stydíš, nebo jsi doma držená na tak krátkým řetězu, že v osmnácti nemůžeš mít kluka?“
„Oba zásahy mimo terč,“ ujistím ho. „Jde mi o ségru.“

„Co je s ní?“
„Má depku. Nedostala se na vysokou a usmyslela si, že je odepsaná, když nikdy s nikým nechodila. Kdyby nás viděla spolu, bylo by jí to všechno líto ještě víc.“
Ty dvě se náhle zastaví, chvíli se o něčem dohadují, načež se otočí tváří k nám a vrací se! Leknu se, jestli nás neviděly, leč cíl jejich cesty je jiný. Vrací se totiž zpátky k *Dominice*, kde pokračuje vzrušená debata, jak soudím z máminy gestikulace, přímo před výkladem butiku. Máme je jako na dlani, jsou od nás vzdálené pouhých pár metrů a kdyby se podívaly, nemohly by nás nevidět, avšak jsou zcela zabrané do svého problému a kolemjedoucí, natož snad zaparkovaná auta, je nezajímají.
„Se nedivím,“ pousměje se Kazim.
Ztratím souvislosti. „Čemu?“
„Že má depku. Teď už o trojku v tomhle složení fakt nestojím,“ zazubí se. „Ty jsi posbírala všechnu krásu a na ni už nic nezbylo, co?“
„Jsi sprostej,“ oznámím mu zachmuřeně.
„Spíš realista. Nemůžu za to, že se mi nelíbí, a to jako ani maličko. Je sice kozatá, ale to je tak všechno. Mám radši oplácaný holky než hubený, jenže ona je přímo špekatá. I nohy má tlustý… Takový špalíky!“
Zalapu po dechu. „No dovol?! Je to moje ségra!“
„Hříčka přírody,“ baví se. „jedna pěkná a sexy, zatímco druhá škaredá a přitažlivá jako hadr na vytírání. Je mi jí líto. Ta bude muset jednou někomu zaplatit, jinak bude stará panna až do smrti.“
„Ty jsi ale kretén!“ vybuchnu naštvaně. „Buď tak hodnej a laskavě Kamču neurážej. Je správná, charakterní, chytrá a… A vůbec! Ale neboj, ty se obětovat nemusíš, tebe by nechtěla, takovýho fráju! Jí by totiž pro tebe byla škoda.“
Zůstane na mě civět poněkud nechápavě. Možná si myslel, že se k němu přidám a společně se budeme bavit na účet mé sestry! Na víc nečekám, protože ty dvě znovu zalezly do butiku, nezdržuji se v jeho vozítku déle než je nutné, prudce otevřu dveře, div mi je projíždějící automobil neurazí, řidič mi mezinárodním gestem naznačí, co si myslí o mé inteligenci, a než je s třísknutím zabouchnu, zaslechnu ještě Kazima, jak na mě volá: „Simčo, počkej!“
Ani mě nehne, natahuji kroky, abych byla u butiku a co nejdál od toho floutka. Už věřím, že to, co řekl o Majce Krátkých, skutečně vyšlo z jeho úst. Do *Dominiky* vpadnu jako časovaná bomba. Mamka právě málem násilím zastrká ségru do zkoušecí kabinky, načež si mne všimne: „Kde ty se tu bereš?“
„Jdu od Stely,“ pinknu z voleje.
„Domlouvám Kamile, aby si koupila krásné letní šaty a strojila se jako dáma, ne pořád džíny a dlouhá trika, ale to ne, nechtěla si je ani vyzkoušet,“ svěřuje se mi. „Tak co? Kami? Už jsi oblečená? Jak v tom vypadáš?“
„Jako mamut!“ ozve se z kabiny. Mamka pochopitelně nevěří, i přes Sářiny protesty otevře dveře a její nadšení pro koupi drahých šatiček opadne. Jsou nádherné, na tenká ramínka, upnuté přes prsa a pod nimi rozšířené, jenže Kamile nesluší. Kamča se v kabince s třísknutím zase zavře a netrvá dlouho, rudá horkem, vztekem i ponížením vyjde ven oblečena do svých tradičních džínsů a trička.
„Nechceš si je zkusit ty, Simčo?“ napadne mamku.
„Nelíbí se mi,“ zalžu rychle a vyběhnu na ulici za ségrou. Pežot už u chodníku nestojí. Mamka nás dostihne o něco později, na zastávce MHD, a vůbec jí nedojde, proč je Kamča nemluvnější víc než jindy. Během jízdy busem i cestou k našemu paneláku se rozplývá nad svatbou, kterou připravuje romanticky založeným snoubencům.
„Nevěsta bude jako princezna. Dlouhé šaty s vlečkou, kočár tažený koňmi, na kozlíku lokaj v livreji, pánové v cylindrech… Bude to nádhera. Však se přijďte podívat.“
„Kde to budou mít? Na Kozím hrádku?“

„Kdepak by se vláčeli do toho kopce," mávne rukou. „Hrad si vybírají dobrodružnější povahy. Těmhle jsem zajistila obřad v zámecké zahradě v záplavě květin. Z Kroměříže nám přivezou košíky plné okvětních plátků růží, družičky je budou po nevěstě a ženichovi házet… Takhle nějak bych si představovala vaši svatbu, holky."
„Koberec z květů růží, lokaj, koně… Ani náhodou," ujistím mamku. „Já budu chtít něco speciálního. Třeba svatbu za úplňku, samozřejmě o prázdninách, jako děti Země pod hvězdným nebem, hostinu za svitu ohňů, místo šatů režné pytle… Jojo, to bude ono."
„Je ti to podobné," uzná s povzdechem. „Aspoň že Kamča je rozumnější, tu bych si představila jako - "
„Já se vdávat nebudu!" procedí ségra mezi zuby.
„Pročpak? Spousta mladých lidí spolu dneska žije na psí knížku, ale tak to být nemá," namítne mamka.
„To by byla špatná reklama pro tvou firmu, že?" bavím se.
„Určitě sis všimla, matinko, že na svatbu musí být dva," odsekne Kamila, které je tohle téma vyloženě proti srsti.
„Prosím tě, taky nemyslím, aby ses vdávala teď," upřesní mamka. „Průměrný věk nevěst se každým rokem zvyšuje. Letos jsme snad neměli ani jednu nevěstu pod pětadvacet."
„*Nikdy* se nebudu mít za koho vdát!" zdůrazní ségra.
„Neboj se, kdo si počká, ten se dočká. Pro každé zboží se najde kupec, to mi věř," konejší ji mamka, jakmile se všechny tři nacpeme do kabinky výtahu.
Stisknu trojku. „To je dost ohavný přirovnání. Určitě ho vymyslel chlap, co?"
Mamka povytáhne obočí. „Že by ta protimužská nálada byla nakažlivá? Tím lépe. Kéž by vám ještě aspoň pár let vydržela, nejlépe než dostudujete."
Výtah s drcnutím zastaví. Kamča posbírá nákupní tašky a s úšklebkem podotkne: „Jak kdo. Já už jsem dostudovala."
Mamka otevře klíčem byt: „Měla ses víc snažit."
Tohle mi přijde docela nefér. „Vždyť se šprtala pořád!"
„Když se chceš dostat na výběrovou školu, musíš tomu oboru věnovat mnohem víc, zajímat se o něj. Přijímačky jsou udělané tak, aby to poznali a vytřídili hned. Kam myslíš, že se dostaneš ty se svým laxním přístupem a čtyřkami?"
„Měla jsem jen jednu!" ohradím se. To, co říká, je nepříjemná pravda, kterou si uvědomuji, nicméně poslouchat ji jaksi nechci. Nezanedbatelnou roli totiž hraje lenost, kluci, pařby a jiné zájmy! Odnesu nákupy do kuchyně a než se stihnu vytratit do pokoje, dostanu další práci – omýt a nakrájet zeleninu na salát. Kamča se zavře na balkoně a neúčastní se ani přípravy večeře, ani její konzumace. Mamku přestane bavit na ni stále volat, najíme se samy.
„Ukliď nádobí a vynes koš," zaúkoluje mě pro ten večer naposledy. Aspoň doufám, že naposledy! Nacpu špinavé nádobí do myčky, vložím mycí tabletu, nastavím program a jdu si dát sprchu, načež se v letním pyžamku skládajícím se z tílka na ramínka a bavlněných trenýrek posadím k počítači.
„A co ty odpadky?" povykuje mamka z ložnice.
„Odpadky neutečou," křiknu přes dveře. „Nemají nožičky!"
Od návratu z Kréty jsem se na net dostala jen jednou a krátce, a protože v kontakt listu na ICQ svítí zeleně hned několik zajímavých lidiček, se kterými jsem nemluvila, ani nepamatuji, hodlám si to vynahradit. Následující dvě hodiny buším do klávesnice, jako bych byla placená za každý jednotlivý úhoz. Bušila bych určitě mnohem déle, kdyby mě nevyrušilo pípnutí esemesky. Odesílatelem je *Kazim*.
MAS CHVILKU SI PROMLUVIT?
Odpoledne mě pekelně namíchl, avšak neposkytnout mu druhou šanci by nebylo fér. Vybídnu ho: NO TAK PIS…

Předpokládám, že bude chvíli trvat, než mi do esemesky vypíše omluvu, tudíž chci zatím odpovědět na pár zpráv, které na mě divoce mrkají na liště, jak se mí internetoví přátelé dožadují pozornosti, ovšem Kazim mě převeze, odepíše ihned. No, není divu, jeho zprávička je opět stručná:
OSOBNE TO BUDE LEPSI ☺
TED?? A JAKO KDE? Otáži se trochu zmateně.
Vysvětlení na sebe nedá dlouho čekat: PRED DOMEM ☺
Jedenáct v noci není zrovna ideální čas na návštěvy ani audience, ale tak ne vždy je všechno ideální, že. Váhavě se vykradu do chodby. Monotonní bzučení rotopedu vycházející z ložnice, mamka se činí, mě uklidní. Potichu popadnu koš a než by řekl švec, beru schody dolů po dvou, je to tak rychlejší, než čekat na výtah.
„Jé, co to máš za sexy obleček?“ usměje se a visí mi očima na pohupujících se ňadrech pod tenkou bavlnou tílka. „Ten medvídek,“ dotkne se svými prsty obrázku na tílku, „je moc roztomilej…“ Samozřejmě neodolá, aby zašmátral dál.
„Medvídek je uprostřed,“ upozorním ho a vtáhnu do výklenku vchodu. Balkon sice máme na druhou stranu, přesto nechci riskovat, aby se mamka nebo ségra podívaly ven z kuchyňského okna. „Neodváděj pozornost. Proč jsi přišel?“
„Protože tě miluju,“ převeze mne svou odpovědí na celé čáře. Čekala jsem omluvu, že to tak s Kamčou nemyslel!
„Děláš si legraci?“ zeptám se podezíravě.
Zavrtí hlavou, vyrve mi z ruky koš, postaví ho na zem a pevně mě k sobě přitiskne. „Nemůžu za to, že jsem se zamiloval do tebe a ne do tvé ségry. A nic nenaděláš s tím, že ta se mi prostě absolutně nelíbí.“
„Já tě přece nechci přesvědčovat, že je krásná,“ namítnu.
„Ne? Měl jsem ten dojem,“ pousměje se. „Protože to bych si musel myslet, že jsi oslepla…“
„Nech toho!“ varuji ho. „Nechci tě přesvědčovat o Kamčině kráse – i když ona je krásný člověk, tam uvnitř, a já věřím, že si jednou najde kluka, který ji bude milovat, vážit si jí a který všechny její dobré vlastnosti ocení – chci jen, aby ses o ní vyjadřoval slušně.“
„No dobře,“ souhlasí. „Tak už o ní nebudeme mluvit.“
Vyhledá svými rty moje ústa, prsty pravé ruky mi zajede zezadu do vlasů, aby mě při líbání šimral na krku, a levičkou mi hladil ňadra. Všechny ty tři úkony jsou vzrušující, cítím, jak v jeho objetí malátním, a také cítím, že i jemu to dělá velice dobře, tlačí mě do břicha.
„A co tvoje ségra?“ zeptám se v pauze mezi polibky.
„O té nebudeme mluvit teprve,“ pousměje se a chce ve vzrušující hře pokračovat. Kdyby zrovna nešla vyvenčit své dva pudlíky paní, co bydlí kdesi v horních patrech, potkávám ji dost často, ale její jméno neznám, stejně jako neznám jména většiny lidí v baráku kromě mladých manželů z našeho patra, možná by se naše erotická hra zvrtla. Takhle od sebe poodstoupíme a Kazim si rychle přetáhne tričko přes vydouvající se bermudy.
„Někdy je ale i ze ségry užitek,“ vzpomenu si. „Domluvil jsem, že nám zajistí u té své kmošky chajdu v Beskydech. Bude volná celý týden od šestnáctýho srpna, tak jsem ji hned pro nás zamluvil. Co tomu říkáš? Sami dva, sedm dní, šest nocí… No nezní to skvěle?“
„Zní,“ připustím pobaveně. „Ale mám dvě námitky.“
„Povídej,“ vybídne mne.
„Dnes je osmnáctého července, takže je to skoro za měsíc. To je víc než dva týdny, Kazi.“
„Přímo čtyři týdny. A co z oho?“ nechápe.
„S žádnou holkou přece nevydržíš víc než čtrnáct dní,“ připomenu mu s úsměvem. „Pak by tě to omrzelo.“
Rozesměje se. „Asi jsem sebevrah, ale s tebou to plánuju na mnohem delší dobu. Tuhle námitku neberu. A druhej háček?“
„Dost podstatnej,“ zkazím mu radost. „Budu na brigádě.“

„Kdy?!“ zhrozí se. „Já myslel, že teď v pátek, ne?“
„No, a potom až do konce srpna.“
„Nepřetržitě?“
„Ne, to ne,“ uklidním ho. „Sem tam nějaký volný den mít budu, ale určitě ne týden v kuse.“
„Ach jo,“ vzdychne. „Třeba si budeš moct přehodit služby, aby to vyšlo aspoň na nějakej den, no… Tím pádem máme jen zítřek?! To je teda v háji, protože zrovna zítra musím jet do Brna pro ledničku s mrazákem!“
„Proč zrovna zítra?“
„Protože jsem debil,“ připustí sebekriticky. „Měl jsem to zařídit, než se naši vrátí z Tuniska. Přiletí v sobotu, takže už moc možností nezbývá, a pátek si musíme se ségrou nechat na úklid, než tu pitomou lednici nainstalujeme…“
Políbím ho něžně na nos. „A co kdybych jela s tebou?“
„Vážně?“ pookřeje. „Tak to by nemělo chybu…“
Pudlíci jsou vyvenčení a jejich panička, která nás míjí ve chvíli, kdy si vyměňujeme vášnivé francouzáky a dráždíme se odvážnými doteky, zvedne oči v sloup.
Vyprostím se z jeho horkého objetí. „Už musím.“
„Neee,“ zaúpí. „Takhle mě necháš odejít?!“
Rychle odběhnu ke kontejnerům, chvíli trvá, než najdu popelnici, do které se vejdou naše odpadky, a naposledy Kazimovi pohladím podlouhlou bouli na bermudách. „Ono to cestou splaskne, neboj.“
Něco za mnou volá, ala už ho neslyším, peláším nahoru a mamka, na kterou narazím v chodbě, mě vyloženě dojme!
„No vida,“ pochválí mě, jakmile spatří prázdný koš v mé pravici. „Hnulo se v tobě svědomí. To je dobře.“
Ségra mezitím opustila balkon a nyní leží schoulená pod tenkou pokrývkou obličejem ke zdi.
„Kamčo? Spíš?“
Neodpoví. Nakonec, také dobře. Co bych jí vykládal? To, že mi můj kluk vyznal lásku, by jí náladu rozhodně nezvedlo.
Nisméně… Je to prima pocit! Ta chvíle, kdy Kazi řekl *protože tě miluju*, měla sílu zázraku.

4. SRDEČNÍ ZÁLEŽITOSTI

Kamila po dlouho době rozbalí svou dílnu, jak říkáme krabici plné štětců, barviček a všech možných pomůcek, které potřebuje ke svému výtvarnému realizování. Včera si přinesla z města krásné ubrousky s mořskými motivy, a když k tomu naskládá na stůl mušličky a jmenně ohlazené oblázky, jednobarevné i žíhané, co jsme spolu sbíraly na krétských plážích, je mi jasné, jak chce strávit odpoledne. Tím lépe, alespoň mohu odejít z domu bez výčitek svědomí, že ji nechávám s její novou věrnou kamarádkou depresí!
„Co to bude, až to bude?“ vyzvídám a ještě si rychle načerním řasy prodlužující řasenkou.
„Napadlo mě, že bych mohla trochu stylově vylepšit stojánek pro tu velkou fotku, co máme z aqvaparku,“ vysvětlí.
„Je to podvod!“ zamumlám nespokojeně.
„Ta fotka? Náhodou, docela se povedla,“ namítne. „Já jsem z velké části schovaná za gumovým člunem a tobě to sluší.“
„Ta řasenka,“ upřesním. „Jak to, že nevypadám jako ta slečna z reklamy, která když zamrká, zvedne se vítr? Takových peněž a efekt nic moc… Ale ten stojánek je dobrej nápad. Zatím ahoj, jdu za Stelou… a trochu ven.“
Ještě se zkontroluji ve velkém zrcadle ze všech stran, na džínové mini, světle modrém tričku na širší ramínka, která pěkně skryjí ta od podprsenky, a modrých žabkách není zase tak co

vymýšlet, zahalím sebe i koupelnu do oblaku vůně lesních plodů, až mám strach, že na mě půjdou vosy, a vyrazím do prosluněného odpoledne. Kamče jsem nelhala, jdu o něco dřív, než jsme s Kazim domluvení, abych se mohla zastavit u Stely. Tentokrát zařezává u pokladny číslo devět.
„Ahoj!“ pozdravím ji vesele. To, že jsme se jedna druhé od mé poslední návštěvy neozvaly, velkoryse ignoruji. Ne tak Stela, ta mi má změnu v mých prioritách za zlé.
„No ne? T ojsou k nám hosti!“ prohodí uštěpačně. „Jak je v kurzu ten ometák, kmoška jde na druhou kolej, co?“
„Ometák,“ vybuchnu smíchy, až se po mně pár lidí otočí.
„Nebo jsi přišla proto, že se tě nabažil a poslal k vodě?“
„Právě naopak,“ pochlubím se. „Zamiloval se. Tvrdí to.“
„Pch!“ odfrkne a rychle projíždí zbožím, která na pás u její pokladny vyrovnala starší paní, pod čtečkou kódů. Z toho pípání by mi šla brzy hlava kolem, natož osm hodin! „Dvě stě dvanáct padesát,“ oznámí své zákaznici a po mně hodí ironický úšklebek: „A ty mu věříš?“
„Nevím,“ pokrčím rameny. „Ale působí věrohodně.“
„Osmdesát sedm korun padesát, prosím,“ strčí paní lístek i drobné mince nazpět na tři stovky. „Takoví kluci se nezamilovávají, jde jim jen o jedno, to nevíš?“
„Jenže on to říká až poté, co to dostal. A ne jednou,“ zabublám smíchy, až se zákazníci otáčejí.
„Dopadneš jak Vanda, vsaď se,“ prorokuje mi.
„Vandě lásku nevyznal, to se zase vsadím já,“ namítnu.
„No, to se tedy máš,“ odpoví a natáhne se pro karton mattonek, který na pás postavil manželský pár, aby si ho natočila kódem blíž ke snímači.
„Vidím, že máš moc práce,“ zatroubí na ústup. „Stejně musím jít, jedeme kupovat ledničku.“
„S vašima?“
„S Kazimem,“ uchichtnu se. „Super výlet, ne?“
„Proč jsi vlastně přišla?“ prohodí mezi markováním, aniž by se na mě podívala či aspoň brala ohledy na cizí lidi, co nás samozřejmě nemohou neslyšet. „Pochlubit se?“
„O co ti jde?“ rozhorlím se. „Chtěla jsem tě vidět, protože mi od zítra začíná brigáda v *Galaxii*, nakonec nastupuji o půl měsíce dřív, takže pak nebudu mít čas.“
„Jako bys ho doteď na mě měla,“ vyčte mi. „Sex ti vlezl na mozek, můžeš si podat ruce s Andy. Měla bys jít, než si nás všimne šéf. Přeji pěkný píchá… Chci říct výlet.“
Jsou okamžiky, kdy Stela umí být opravdu protivná, a tenhle k nim patří, bohužel. Rozloučíme se velice chladným „ahoj“ a já pro jistotu řadím zpátečku. Strašně mě to mrzí! Škoda že Stela všechny svoje amanty nevybíravými způsoby odmítá! Dívala by se pak na vztah a všechno kolem něj jinak. A navíc by bylo super randit ve čtyřech!
Ve dvou to ale také stojí za to! Kazi mě vyzvedne u nádraží čtvrt hodiny poté a vzápětí si to drandíme v jeho pežotu s vozíkem připojeným za tažné zařízení po dálnici do Brna, jen za námi prázdná kára poskakuje. Když výlet, tak se vším všudy. Nejprve si zajedeme do brněnské Olympie, pochutnáme si na zmrzlině a po dlouhémváhání, nakterý film zajít, Kazim koupí vstupenky na třetí díl Pirátů, jelikož jsem ho ještě neviděla a jemu nevadí zhlédnout ho znovu.
"Škoda že ještě nedávají Simpsonovi ve filmu," zalituji u poutače na připravovaný animovaný trhák. "Až v srpnu... Já je prostě miluju."
"Tak to je super," těší se, "protože já taky. V srpnu na ně půjdeme, počítej s tím. Mám snad všechny díly kromě šestnáctý řady, pouštím si jek jídlu a tak. Jednou kluci na koleji pořádali maraton, od pátku do neděle samí Simpsonovi."
"Fakt? To muselo být úžasný," závidím.
"No, bylo," zasměje se, "ale už v sobotu jsem měl dojem, že vidím žlutě."
"Nerozumíš tomu," bavím se.

"Hlavně že ty jo," přitáhne mě k ssobě a celou čtvrthodinu, než skončí reklamy a upoutávky na chystané tituly, strávíme líbáním. Pak přijde na scénu sexy Johnny Depp a já se odtáhnu, abych se mohla ponořit do příběhu krásné Elizabeth, na můj vkus zbytečně hubené, a jejích dvou hnědookých fešáků. Na jejím místě bych nechala Willa plavat a sbalila Jacka, o tom žádná!
Večeře v jednom z mnoha čínských občerstvení je levná a dobrá, kebab nezklame, posedíme ve vyvýšeném koženém boxu a vychutnáme si ji do poslední pečené nudle.
Poté je nejvyšší čas zařídit to hlavní, kvůli čemu jsme přijeli, nebo nám v obchoďáku s elektrospotřebiči zavřou. A že tam mají v létě otevřeno hodně dlouho! Koupit lednici s mrazákem není takový problém, jako ji naložit a hlavně přivázat na vozík tak, abychom ji cestou do Bakova neztratili. Sice se snažím být prospěšná, mám však dojem, že mu spíš překážím. Bavíme se ale oba skvěle.
„Konečně," odfoukne si spokojeně. „Můžeme vyrazit."
Vzhledem k tomu, že se začíná stmívat, je to tak akorát.
„Proč vaši chtěli lednici z Brna a nekoupili si ji doma?"
„Vím já?" pokrčí rameny. „Asi se jim líbil tenhle model, tahle cena, třeba ta samá u nás není. No, já toho nelituju."
„Já taky ne," ujistím ho a on se ke mně za jízdy nakloní, aby mě mohl krátce políbit.
Vzhledem k tomu, že už jsme na dálnici a navzdory svému nákladu nejedeme zase tak pomalu, je to dost riskantní záležitost, protože auto sebou jaksi škubne a zakymácíme se ze strany na stranu. „Co blbneš?!"
„To jsem neudělal já!" ohradí se a vnitřním zrcátkem kontroluje, zda jsme neztratili náklad. Krabice tam stojí, pevně připoutané lanem, ani se nehnou, přesto není Kazi spokojený, hodí pravý blinkr, zajede za vodicí čáru dálnice těsně ke svodidlům a zapne výstražná světla, načež jde vozík zkontrolovat osobně. Vrátí se totálně nasupený.
Polekám se jeho výrazu. „Co se stalo?"
„Píchli jsme."
„Máš rezervu?"
„Jestli myslíš u auta, tak jo," zašklebí se, „jenže ta mi je k ničemu. Píchli jsme pravý kolo u kára. A to náhradní nemám. Dokonce ani doma, vozík je půjčenej od souseda."
„Takže…?"
„Takže jsme v řiti," pousměje se, vyštrachá z kufru výstražný trojúhelník a jde ho umístit do vzdálenosti předepsané vyhlášku, aby zabránil případné kolizi a někdo nás ještě nepřeválcoval. Mezitím ho napadne řešení: „Odpojím káru a sjedu do Bakova, snad bude mít rezervu soused… Ty tu ale musíš počkat, Simčo."
„Cože?!" vyděsím se. „Ty ses zbláznil! Vždyť už je tma! Mám stát sama v noci na dálnici?!"
„Pochop, nemůžu tu nechat vozík bez dozoru, protože než bychom se vrátili, bude lednička i s mrazákem v hajzlu."
„Já tu sama nezůstanu!"
„Máš snad lepší nápad?"
„Někoho stopnu," navrhnu.
„Jo? Jako jestli s sebou čirou náhodou někdo nevozí náhradní kolo na kárku?"
Uznám, že je to asi blbost, nicméně vyhlídka stepování na noční dálnici, po které sviští jedno auto za druhým, je méně než lákavá. Než se rozmyslím, málem smykem vedle nás zastaví vyšší silné auto, volkswagen *Touran* s tažným vlekem.
Díky elektrickému stahování oken sjede sklo na místě spolujezdce, kde nikdo nesedí, až dolů, a řidič, jak si mohu v houstnoucí tmě všimnout, celkem mladý kluk s tmavými vlasy hladce staženými do culíku, se zeptá: „Problém?"
„Velkej," ujistím ho a přidám úsměv. „Píchli jsme."

„Máček," pokrčí rameny, zaparkuje auto i s tahačem před našeho pežota, vystoupí a přijde až k nám. „Kam jedete?"
„Jen do Bakova - "
„tak to už vůbec žádnej problém není," blýskne v úsměvu bílými zuby. Neujde mi, jak si změří mou siluetu od hlavy až k patě. Ostatně, já si ho také prohlédnu, zblízka mu to totiž ohromně sluší! Sněhově bílý nátělník ostře kontrastuje s opálenými svalnatými rameny a pažemi. „Naložíme vozejk na vlek a hodím vám ho do Bakova tak, jak je, s píchlým kolem."
„To bude super!" zajásám a divím se, proč se Kazim šklebí. „Znáš to v Bakově?" Suverénně klukovi zatykám, ačkoli zase takový kluk to nebude, i když je chlapeckého vzezření, osmadvacáté či devětadvacáté narozeniny už určitě oslavil. „Potřebujeme k nemocnici JIH, jestli víš…"
„Měl bych to tam znát," pousměje se a jelikož je zřejmě muž činu, na víc nečeká. Společně s Kazičem, který s ním prohodí všehovšudy tři slova – počkej, a podrž tady – odpojí naši káru, Kazi s pežotem popojede kousek dopředu, zatímco kluk s vlekem zacouvá až ke káře a za pomoci mechanické ruky, kterou se na vlek nakládají auta, naloží káru a zručně ji zajistí. Pak mi věnuje druhý úsměv: „Chceš svézt?"
Rozpačitě mrknu po očku na Kazima, co tomu říká, a rychle odmítnu. „Ne, díky. Pojedem před tebou, povedeme tě."
„Jak chceš," pokrčí rameny, naskočí do *touranu* a nastartuje. Kazim sbalí trojúhelník. „Debil."
Málem mi smíchy zaskočí. „Proč? Náhodou, je to od něj hezký. Pomohl bližnímu svému."
Kazim ani nepočká, až si zapnu pásy, a už vyrážíme na cestu. Nevím, proč jsem si myslela, že kluk s *touranem* pojede spořádaně za námi! Ještě než se s pežotem vůbec pořádně rozjedeme, kluk tam napere v rychlém sledu jedničku, dvojku, trojku, čtyřku i pětku – a mizí nám za obzorem! I s naší károu, ledničkou a mrazákem.
„No, to jsme si teda pomohli!" uleví si Kazim, když zjistí, že ať šlápne na plyn sebevíc, nemá nejmenší šanci ochotného řidiče dohonit. „S tímhle pekáčem chytnu leda tak rýmu a ne takový brko! A jsme v řiti…"
Celá situace mi přijde k smíchu, nejprve ho dusím, nicméně je to silnější než já, dvakrát zachrochtám – načež vybuchnu v explozi. Nechtěli jsme nechat vozík s ledničkou a mrazákem u krajnice z obavy, aby nám někdo nové spotřebič neukradl – a přitom jsme je sami pomohli naložit úplně cizímu týpkovi až na auto!
„Je pěkný, že se bavíš," zavrčí Kazim namíchnutě.
„Ten kluk určitě není zloděj," utěšuji ho vysmátě.
„Proč myslíš? Kvůli tomu, že ti koukal do výstřihu?"
„Ne," otřu si uslzené oči, přičemž doufám, že je slavná řasenka filmových hvězd vodě odolná. „Byl to sympaťák."
„Mně s teda sympatickej nezdál ani trochu," odsekne mi.
„Tak jsi mu měl říct o telefonní číslo…"
„Pch, vycucal by si ho z prstu."
„Nebo jsem s ním měla jet, vždyť mi to nabízel…"
Vztekle po mně loupne očima. „Kdyby sis místo toho flirování radši všimla jeho espézetky, udělala bys líp."
„*Já* flirtovala?!" užasnu. „Poslyš, ty jsi neflirtoval a taky sis nevšiml, nemám pravdu? Buď tak laskav a nesváděj na mě svoje neúspěchy a chyby."
Kazim se nejspíš urazí, protože pevně semkne rty a až do Bakova nevydá hlásku. Nevnucuji se, nic jsem neudělala. Teprve když chce na kruháči před nemocnicí odbočit hned u druhého výjezdu směrem k jejich bytovce, poradím mu: „Zkus zajet na parkoviště!"

„Zbytečná námaha,“ zavrčí, nicméně mě poslechne a zvolí třetí výjezd z prostorného kruháče, čímž rozsáhlý komplex polikliniky objedeme a dostaneme se na parkovitě pro návštěvníky zdravotnického zařízení.
„No prosím!“ triumfuji při pohledu na kluka s culíkem, který tam na nás čeká. Teprve teď, na parkovišti osvětleném lampami, si všimnu nápisu na dvěřích *touranu*: ODTAHOVÁ SLUŽBA A AUTOOPRAVNA RYCHLÝ, NÍŽANY.
„Kde to vázne?“ zazubí se na nás.
Kazim neodpoví, objede jeho vůz zbytečně rychle, div se nepotluču při prudkém manévru o dveře, a vrací se zpátky na kruháč s *touranem* v patách až před Kazimův barák. Tam kluk náklad složí.
„Tady bydlíte?“ neujde mi, že se mi podívá na levou ruku, jestli nemám prstýnek. Copak vypadáme jako manželé?!
„Jak kdo,“ vysvětlím pobaveně.
„Aha,“ dovtípí se. „Chceš někam hodit?“
„Není třeba,“ předběhne mne Kazim v odpovědi výhrůžně a stejným tónem se zeptá. „Co jsem dlužnej?“
Kluk mávn rukou, jako že to nestojí za řeč, naskočí do svého bouráku, trochu se vykloní z otevřeného okénka a usměje se na mě: „Rádo se stalo. Mějte se, čau.“
„Ahoj,“ vrátím mu úsměv a jelikož v zatáčce ještě dvakrát zatroubí, zatřepetám rukou nad hlavou.
„Aby ses nerozplynula,“ strachuje se Kazi.
„O co ti jde?“ pokrčím rameny. „Vždyť ti pomohl – a zadara. Měl bys mu být vděčný, a ne hloupě žárlit.“
„Nejsem žárlivej! Nikdy jsem nežárlil a opravdu nevím proč bych s tím měl začínat. Prostě to byl kretén.“
„Dobrý, no. Jen kdyby bylo *takových* kreténů víc, to by se žilo…!“ ušklíbnu se. „Tak ahoj. Dík za výlet.“
„Simčo? Počkej!“ vzpamatuje se. „Pojď se mnou nahoru, vytáhnu ségru, ať mi jde píchnout, pak můžeme - “
„Je pozdě,“ odmítnu jakékoli další plány. Nechci se seznamovat s tou bárbínkou, co si věší svoje fotky i na záchod. Přitáhne mě k sobě, aby mě mohl políbit, jenže k tomu musí být ta správná atmosféra a nálada. Polibek vyjde do ztracena. Celkem neslavné zakončení krásného dne!
Ještě se ani nedostanu domů, když mi v buse MHD pípne SMS: MILUJU TE? I KDYŽ SE NA ME ZLOBIS ☺
Protože mu na ni neodpovím, o hodinu později, když už ležím ve své postýlce, si skóre vylepší druhou zprávou: ASI JSEM FAKT ZARLIL: PROMIN, SIMCO.

Číšník Robert, můj parťák, je mnohem mladší, než jsem očekávala. Jestli mu je třiadvacet, je to hodně! *Mazák* nemusí notně znamenat pár křížků na hřbetě, nýbrž prostě to, že je v nějakém oboru dobrý, něco umí. Rob, vyučený pingl, je toho jasným důkazem a vůbec nevadí, že je mladý a hubený.
„To jsi ty?“ změří si mě pěkně od podlahy. „A jéje…“
Jeho reakce se mě dotkne. „Co jako?“
„To nebude dobrý,“ zavrtí hlavou.
„Proč?!“ otáži se bojovně.
„No, moje holka je hrozně žárlivá,“ vysvětlí.
Ulehčeně se rozřehtám. Byla to *lichotka* a já už se při své paranoie domnívala, že ve mně viděl na první pohled neschopného lempla!

S provozním se seznamovat nemusím, však jsem si u něj brigádu vyjednávala, sepisoval se mnou smlouvu a zařizoval ostatní náležitosti. Po tom, co mi o něm řekla Zuzka, se na něj dívám jinýma očima a dost dobře nechápu, jak to může takový chlápek s hlavou oholenou do hola, aby zakryl příliš vysoké čelo (stejně je ale vidět, kde se musí holit a kde má kůži zcela hladkou a bez porostu), zkoušet na mladá děvčata! Zahrne mě spoustou informací, naštěstí jen málo z nich jsou vyložené novinky, většinou spíš opakuje to, co už vím od Zuzky a jsem jí za její aktivitu vděčná, teď by toho bylo moc. Vyfasuji dvě červená firemní trička s kulatým výstřihem a černým nápisem GALAXIE na podkladu několika černých hvězdiček, patrně imitujících hvězdokupu, dlouhou černou zástěru, naštěstí bez laclu, uvazuje se kolem pasu a je ozdobená pro změnu červeným nápisem v červeném hvězdném podkladu, a dozvím se, že další službu mám v neděli, zatímco zítra chodit nemusím. To prý bude sloužit Dana, vyučená číšnice, protože každou sobotu je díky klubovým večerům pořádný nátřesk a já bych ho ještě nezvládla.
Upřímně řečeno, nedovedu si ten nával představit, protože lidí, kteří navštěvují *Galaxii* v pátek, je víc než dost! Naštěstí je Zuzana tolik solidární, že se kolem šesté objeví, aby mi přes největší frmol pomohla, i když už za to placená nebude. No, pomohla… Je to spíš naopak, ona obsluhuje a já pomáhám, učím se za pochodu, jak tomu říká Rob. Dělám, co mi řekne, točím pivo i kofolu, vytahuji z chlaďáku třetinky kokakoly, dvoudecové sklínky s džusem *Cappy* i perlivou či jemně perlivou minerálku. Mám v tom trochu zmatek, která je která, ale pokud už se objeví host, co si přeje pít vodu, poroučí si buď „zelenou“ nebo „modrou“ a já nemusím kontrolovat, jestli je to ta správná. Většinou lemtají desítku, vychází cenově nejlépe. Tvrdý alkohol se tolik nepije a pokud, pak ten levnější, rum, zelená, občas vodka, frajírci chtějí tequilu a velcí borci whisky. Míchané drinky, ze kterých mám největší hrůzu, byť rozpisy, z čeho se který skládá, jsou nalepené zespodu na baru, kde je zákazník nevidí a barman si tak může připadat chytře. Drinky jako *Vodníkovo oko*, *Měsíční svit* či *Hadí mozek* znějí dramaticky, leč jejich příprava je jednoduchá.
„Hlídej si chlaďák,“ radí mi Zuzana. „Musí být pořád plnej, jinak budou mít hemzy.“
Lítám jako fretka. Nejprve pro přepravku koly, pak zase pro džusíky, mezitím je třeba skočit do skladu pro cigarety a už zase chybí něco jiného. Můj zlepšovák, že bych toho mohla vzít víc najednou, se neosvědčí. Respektive, mohl by se osvědčit, kdyby ve chvíli, kdy se táhnu s nákladem (do přepravky s energetickými nápoji přihodím minerálky, div mi nepřepadávají vrchem), kluk ohánějící se tágem neprovedl šťouch tak skvělý, až koule přeskočí okraj kulečníkového stolu a s rachotem dopadne na dřevěnou podlahu. Žuchnutí je mohutné, dunivě zarezonuje, skoro jako by někdo uvnitř vystřelil, a já se leknu, až upustím bednu na zem! Následuje další rána, ne sice tak hlasitá, ale zato řinčivá, dvě láhve se při dopadu na vykachlíkovanou hranu schodu u vyvýšeného baru rozbijí. Všichni samozřejmě zmlknou a podívají se, co se děje. Připadám si jako neschopný idiot.
Kluk zhruba mého stáří, co to celé zavinil, zvedne kulečníkovou kouli a s omluvným pokrčením ramen se na mě usměje. Blbeček, zuřím v duchu. Pár lidí v *Galaxii* znám, tenhle k nim však nepatří, nemohu mu vynadat. Jeho tmavé vlasy nemají žádný účes a celý je takový normální žádný slaďouš ani borec.
Zuzana mi pomůže zamést střepy a setřít rozlitou vodu.
„Je mi to moc líto,“ omlouvám se provinile.
„Střepy přinášejí štěstí,“ mávne rukou Rob. „Ale znáš to, nesmí jich bejt moc. To by bylo toho štěstí přespříliš.“
„Prosím tě,“ mávne Zuzka rukou. „Taky jsem pár sklenic rozbila, to se stane a nestřílí se kvůli tomu.“
„Zaplatím to,“ slíbím.
„Pokud tě nevidí majitel, ten umí bejt protivnej, tak se to vždycky vstřebá,“ zasměje se. „Kdybys měla nějaký problémy, Simono, jakýkoli, obrať se na provozního.“

Do Galaxie chodí vesměs samí mladí, kluci i holky, ovšem ár výjimek se najde. Jako například dlouhovlasý hippík v kristuskách, džínových bermudách a uváleném tričku, který musel slyšet zpívat kosa na jaře minimálně už čtyřicetkrát. Přihasí si to rovnou na barovou stoličku.
„Já jsem Standa. Tobě říkají jak, krásná vílo?“
„Záleží na tom…?“ otáži se podezíravě.
„Mně jo,“ kývne. „Někdo zná svýho osobního bankéře, já chci znát svou výčepní.“
Pobaveně se rozesměji, až přehluším repráky přehrávače rafinovaně umístěné v osvětlení nad barem. „Simona.“
„Těší mě, Simono,“ políbí mi obřadně ruku.
„Standa je prima,“ šeptne mi Zuzka. „Pohodář a stálej host. Denně si dá své dva tři kousky a zase jde.“
Práce je rozdělená jednoduše: já jsem za barem a nápoje připravuji, zatímco Rob přijímá objednávky, roznáší pití, zapisuje jejich kódy do počítače k jednotlivým stolům a pak je kasíruje. Pouze osoby, které konzumují přímo u baru, musím zadat do počítače já a následně od nich vybrat peníze. Vypadá to sice jednoduše, ovšem pohoda to není. Mezi šestou a půl desátou je v baru takový frmol, že si nestihnu ani odskočit na toaletu! Na Kazima, který se objeví u barpultu něco před devátou, se mohu tak akorát usmát a natočit mu vlastnoručně pivo, toť vše. Předpokládám, že mi bude vyčítat, proč jsem mu neodpověděla ani na jedinou esemesku, ale naštěstí je chápavý a podle toho, jak se otáčím, mu dojde, že to rozhodně nebylo schválně. Cítila jsem sice vibrace příchozích zpráv, mobil mám celou dobu v kapse zástěry, nicméně neměla jsem čas si je přečíst, natož odepisovat! Bowlingové centrum je bezproblémové, má svou vlastní obsluhu a já s nimi nic společného nemám, horší je to se zkušebnou kapel. Sice si na rozpisu přečtu, že dnes zkouší kapela *Trhlá Bára*, avšak jak mám poznat, že dotyčný, kterému říkají Rimmer podle mé oblíbené postavy z *Červeného trpaslíka*, co si přijde pro klíč, je skutečně právě z téhle party??
„To si zvykneš,“ utěšuje mne Zuzka, která se v deset sbalí a chystá k odchodu. „Za chvíli je budeš znát všechny.“
„Obávám se, že to sama bez tebe nemůžu zvládnout,“ svěřím se jí. „Po tom, co jsem tu dnes viděla…“
„Nebudeš tu nikdy sama, Rob tě v tom plácat nenechá,“ ujistí mě, „a za druhé, takovej nápor je jen o víkendech. V sobotu díky klubovým večerům největší, ale i pátek je rušný. Do příštího víkendu je z tebe profík. Hodně štěstí.“
S přibývajícími hodinami hosté prořídnou a ti zbývající už ani moc neotravují. Konečně si odskočím na záchod, načež si mohu povídat s Kazim.
„Zítra mám volno. Můžeme zase vyrazit na nějakej výlet,“ mrknu na něj. „Včera to bylo moc fajn.“
„No, leda na výlet do Prahy,“ pousměje se.
„Myslíš na Hrad? Není to zbytečně daleko?“
„Zítra přiletí naši,“ vysvětlí. „Musím pro ně na letiště. Ani nevíš, jak mě to štve, sakra… Zabít celou sobotu…! Ale kdybys jela se mnou, Simčo, dalo by se z toho vytěžit. Vyrazíme ráno, projdeme Prahu - “
„A ve čtyři vyzvedneme vaše na letišti?“
„Jo,“ kývne prostě.
„Díky, nechci,“ pousměji se. Představa, že budu celou cestu z Prahy až do Bakova, což je i po dálnici dvě a půl hodiny, sedět v jednom autě s paní Zimovou a jejím mužem, v lepším případě s Kazim vpředu, v horším s jedním z rodičů na zadním sedadle, mě v nejmenším neláká!
„Vždyť na tom nic není,“ domlouvá mi.
„Opravdu ne,“ odmítnu nesmlouvavě. „Nechci do rodiny.“
„Takhle to nebudou brát.“

„Jsou zvyklí, že se adeptky na snachu střídají, jo?“
„Blázníš?“ zasměje se. „Nikdy jsem jim žádnou neukázal.“
„tak proč bys tuhle tradici rušil zrovna se mnou?“
Usměje se na mě. „Říkám ti to dost často, ale ty mi stejně nevěříš, viď?“
Udělám uznalý obličej. Dokáže být milý, když chce! Dotknu se prsty jeho ruky položené na baru a on mi je stiskne.
„Nebudu tě nutit, když nechceš,“ vzdá se svého plánu. Je na něm vidět, jak moc nerad! „Ale je to škoda. Mohli jsme si ten zítřek užít… A co sejít se ráno? Třeba u *Delfína*?“
„Ráno budu mrtvá,“ zasměji se. „Lítám tu jako hadr na holi od čtyř a mám toho plný kecky. Zítra budu spát a odpočívat minimálně do dvanácti.“
Pochopí i tohle, podepře si bradu dlaní a dívá se, jak točím piva případně připravuji jiné nápoje. Občas se na něho jen tak jemně usměji a on mi stejně něžně oplatí. Z celkem rozmanité diskografie vyberu cédéčko své oblíbené kapely, aby se zbývající hosté v *Galaxii* dozvěděli, že *dneska je první velkej letní den a venku zpívaj šťastní ptáci*… Vyberu ho i proto, že na tenhle song jsme s Kazim pařili na fesťáku o sto šest, navíc se k horkému létu prostě hodí. Určitě víc než zvuky, co produkuje ve vedlejší místnosti *Trhlá Bára*. A to je zkušebna údajně odhlučněná!
V jedenáct toho konečně nechají a přijdou mi vrátit klíč. Od stolu se zvedne i kulečníkový mistr, aby zaplatil Robovi svou útratu. Když tak učiní, místo k východu zamíří k pultu, aby na něj položil kovovou padesátikorunu a přistrčil ji prstem ke mně. „To je za ty bublinky.“
Trkne mě, co tím myslí! „Ale… Rozbila jsem je já…“
„No jo, ale kvůli mně,“ zasměje se. Takhle zblízka mě napadne, že není tak úplně tuctovej, jak jsem si myslela. Má totiž sympatický úsměv, kterým mi někoho připomíná, a hlavně krásné oči. Ocelově modré, úzké, zajímavého tvaru. Někde jsem je už viděla…
„Pade je za dvě minerálky moc,“ bráním se.
„To máš fuk. Zbytek je za leknutí,“ pokrčí rameny a znovu se tak správně usměje.
„Co to bylo za troubu?“ zajímá se Kazim, ještě ani není kluk z doslechu.
„Zase začínáš?“ otáži se pobaveně.
„Tak ne, no,“ zasměje se. „Ale ať mě moc neštve.“
Před půlnocí pomůže Robovi vystrnadit poslední hosty, někteří vypadjí, že by vydrželi pařit do rána. Společně pouklidíme, nacpu sklenice, které jsem nestíhala mýt během šichty, do myčky, přidám mycí tabletu, Rob spočítá tržbu, šábne se se mnou o spropitné a vyúčtování předá provoznímu, co se chvíli po půlnoci objeví ve svém bavoráku.
„Tak co?“ zeptá se mne.
„Jsem totálně vyplivnutá,“ přiznám.
„A jinak dobrý?“
„Jo, je šikovná,“ odpoví mu za mě Rob.
„To rád slyším,“ libuje si a zase odfrčí.
Kazim mě jde doprovodit až domů. Po půlnoci je to s městskou dopravou podstatně slabší, takže se to celé o dost protáhne. Při loučení u vchodových dveří do našeho paneláku si připadám jako vymačkaný citron a mám dojem, že už se na nohou dlouho neudržím. Kazi je naštěstí ohleduplný, po chvíli něžného líbání, kdy mu v náručí visím jako hadrová panenka, si pouze vzdychne a popřeje mi sladké sny.

V noci jsem neměla sílu dát si sprchu, doplížila jsem se do postele potmě, shodila ze sebe oblečení a usnula skoro za chůze do koupelny, s bídou jsem si stačila vyčistit zuby.
V poledne, kdy se vzbudím, vyspinkaná do růžova, hodlám okamžitě tento hygienický prohřešek napravit. Než tak učiním, pohled mi sklouzne na Kamčin stůl. Takový nepořádek jsem v sestřiných věcech v životě neviděla! A nejde jen o tvůrčí nepořádek, jak si v první chvíli myslím. Při bližším ohledání totiž zjistím, že se na stole kromě barev a jiných

výtvarných pomůcek válí spousta střepů, úlomků rozdrcených mušliček a na malé kousíčky roztrhané barevné fotky z vodního světa. Z úlomků keramiky poznám, že musela mít hotový celý rám pro prázdninovou fotografii včetně podstavce s motivem mořského pobřeží! Ségra v posteli není, nemá ovšem pedantky ustláno, pelech vypadá přesně tak, jako bych z něj vylezla já, ne Kamila.
„Kamčo?!“ Objevím ji na balkoně, kde sedí v křesle a pohupuje nohou ve zběsilém rytmu. „Ti tam vybuchla bomba?“
„Jo.“
„Proč jsi to rozmlátila?“ nechápu.
„Protože to bylo hnusný,“ odpoví bez zájmu. „K ničemu. Jako všechny moje výtvory. Jako já celá. Kýč.“
„Jsi praštěná,“ oznámím jí. „Pominu-li ten stojánek a keramickou desku, ráda ych ti připomněla, že jsme na té fotce byly obě a že stále sedm eur.“
Trhne rameny. „Stejně byla hnusná.“
„Podle tebe je hnusný všechno, koukám. Co tu vůbec děláš? Proč si třeba nečteš nebo něco?“
„Protože mě to nebaví.“
„Nebaví tě ani *decoupage*, ani čtení?“
„Nebaví mě celej tenhle podělanej život!“
„Kde jsou naši?“
„Matinka kdesi se svým partnerem, údajně pracovním, tatíček ještě nedorazil vůbec. Klasika.“
„A co bude k obědu?“ zeptám se opatrně. „Tys nevařila?“
„Ne. A ani nebudu.“
„To tě taky nebaví, předpokládám,“ zaironizuji.
„Jednak,“ přikývne. „Stejně jsem tlustá jako prase, proč bych měla vařit, když to nebudu jíst?“
Aha, takže deprese neustoupily, jak jsem si předevčírem naivně myslela, ba přímo se zhoršily.
„Jestli chceš,“ navrhnu, „můžeme spolu chodit běhat. Taky by mi neškodilo nějaké to kilčo shodit. Víc pohybu je určitě lepší než nejíst.“
„Nestojím o tvůj soucit,“ odsekne. „Nenamáhej se. Jediná účinná dieta je nežrat. To by bylo, aby tohle hnusný tlustý tělo trochu nezhublo!“
„Docílíš akorát bumerangovýho efektu,“ varuji ji. „Kromě toho hodně záleží na psychice. Chceš, aby tě měl někdo rád, a přitom se nenávidíš? To přece nejde. Podívej se na mě. Moje proporce vůbec nejsou ideální, ale nestydím se za to, netrápím se tím – a jsou kluci, kterým se to líbí.“
„Kdybych potřebovala poradit, napíšu si do *Brava*,“ odpálkuje mne. „Starej se o sebe, buď tak hodná.“
Zakroutím očima a jdu do kuchyně, namáznout si chleba pomazánkovým máslem, jelikož nic jiného v ledničce nenajdu, a poté do koupelny, kde si napustím vanu a zatímco relaxuji v bohaté pěně, odepíšu Kazimu na tři esemesky, co mi od rána poslal, takové tři v jednom, dalo by se říct, a ještě napíšu Stele: DNES MAM VOLNO, CO TY? ZE BYCHOM NĚCO PODNIKLY.
Odepíše mi dřív, než si nešamponuji kouřem nasáklé vlasy a dvakrát je důkladně opláchnu. NE VSICHNI NA SVETE JSOU NA TOM TAK DOBŘE!
Hlasitě odfrknu. Tohle je fakt na zbláznění! Kmoška je jedovatá jak břečťan, ségře brutálně hrabe, super prázdniny!

5. DOTEKY MOTÝLŮ

Aspoň že Kazim je normální. Pokud zrovna nežárlí, tak je vyloženě milý. Jeho telefonát je příjemnou změnou, chvíli mne přesvědčuje, jestli jsem se nerozmyslela a nechci s ním do Prahy přece jenom jet, což by vzhledem k pokročilé denní době znamenalo čistě cestu tam a zpátky, tudíž s díky odmítnu, a pak si povídáme o všem možném.
„Nechceš se mnou jít za Stelou?“ položím o něco později Kamče otázku, o které předem vím, že je zbytečná. Sestřička nezklame. Asi je komíhání nohou na balkkoně připomínajícím mikrovlnou troubu zajímavější, jinak si to neumím vysvětlit.
Stela zaparkovaná za kasou supermarketu je naladěná velmi podobně. Ke všemu v sobotu nakupuje mnohem víc lidí, než ve všední den, z nakupování se stal v téhle republice národní sport, každý před sebou tlačí narvaný vozík a snaží se popojížděním od kasy ke kase zjistit, která fronta je menší. Zbytečná námaha, všechny jsou stejně zoufalé!
„Samí nenažranci,“ procedí kámoška mezi zuby. „Pak nemají Češi tloustnout! Lije ze mě už teď, a to tu sedím teprve tři hodiny a dalších pět mám před sebou…“
„Včera jsem byla poprvé v Galaxii. Taky to nebyla zrovna procházka růžovým sadem,“ pokusím se ji utěšit. „Měla jsem zkreslené představy, jak se budu usmívat za barem, balit kluky a oni budou balit mě… A přitom na to není čas.“
„Copak ti ten tvůj dokař nestačí, že chceš furt někoho balit?“ podiví se, aniž by zvedla oči od práce.
„Myslela jsem to všeobecně,“ odvětím otráveně.
„Včera jsem mluvila s Vandou. Říkala jsem jí, koho dostal Kazim na lopatky po ní. Vzkazuje ti, ať nejsi stejně blbá a že to máš ukončit sama a zavčas, nenechat to dojít až k ponížení. Pošli ho k vodě dřív, než tam pošle on tebe.“
Počkám, až vrátí peníze mladým manželům s batoletem, co žužlá rohlík a tváří se velice spokojeně, aby kvůli mně neudělala chybu a nemusela doplácet, a uštěpačně se rozloučím: „Je dojemný, jakou o mě máš starost, Steli. Dokonce i ta Vanda mě lituje, božínku… Vyřiď jí, ať si trhne nohou, jo? Děkuji. Měj se, pa.“
Nadzvedly mě pekelně! Ani nevím, která víc. Nejspíš obě! Zazvonění mobilu mě zastihne v pasáži před *Ještěrem*, kde stojím frontu na skvělou zmrzlinu s čokoládovou polevou, jakou v celém městě prodávají jedině tady. Kazi to nebude, speciálně pro něj jsem si nastavila jinou melodii, *Velkej letní den*, jak jinak, zatímco výkřiky *zvední mě, volám ti*!, jsem si nechala pro kamarádky.
„Kde jsi, když ne doma, prosím tě?“ vychrlí Andy. „Zrovna jdu od vás, ale nikdo mi neotevřel.“
„Jak to? Ségra musí být doma,“ namítnu.
„Asi ne,“ ujistí mě. „A kde jsi?“
„Momentálně před *Ještěrem*.“
„Fajn, počkej tam na mě,“ zaúkoluje mne.
Vystojím fontu na božskou pochoutku a na kamenné lavičce, o kterou si málem spálím nahá stehna, šortky mě moc neuchrání, žula je rozpálená tak, že by se na ní možná daly smažit vajíčka, navolím na svém mobilu číslo domů na pevnou a stisknu zelené sluchátko. Andy mi nasadila brouka! Měla bych být ráda, že šla Kamča ven, avšak moc se mi tomu nechce uvěřit. K náladě, jakou měla, se mi to k ní vůbec nehodí!
„Povolná,“ ozve se konečně v telefonu.
„Simona. Nám nezvoní zvonek?“
„Jo, zvoní.“
„A proč jsi neotevřela?!“
„Nechtělo se mi.“
Rozzlobím se: „Co kdyby to bylo něco důležitého?“

„Nebylo. Viděla jsem tu manekýmu oknem," odfrkne.
„Jsi nemožná," upozorním ji.
„No a? Nesnáším ty tvý *vychrtlý* spolužačky a tuhle erotomanku obzvlášť."
Má cenu se s ní dohadovat, že na sportovní škole díky náročnému drilu je většina lidí štíhlých? Ti oplácaní, jako já, jsou v hrubé menšině. S pocitem marnosti zavěsím a raději se věnuji roztékající se zmrzlině. Než dolížu, dorazí Andrea. V elastických minišatičkách *Niké* vypadá skutečně báječně a na malý moment dokáži Kamčinu antipatii i pochopit. Ale jen na maličký.
„Ahoj. Máš co dělat? Nemáš. Takže změna – už máš. Jdeme na fotbal," oznámí mi novinku.
„Fotbal mě nabaví, ani hrát, ani na něj koukat."
„Mě taky ne, o to nejde," zasměje se.
„Tak proč na něj chceš jít, prosím tě?"
„Protože jsem se seznámila s jedním fotbalistou z Račic," mrkne na mne. „Znáš starou lidovou moudrost o železe, které se musí kouti, dokud je žhavé? Vzhledem k tomu, že v pondělí letíme na Kanáry, moc času a možností mi nezbývá."
„S tím fotbalistou?" zavtipkuji.
„S našima, ty pako," zasměje se.
Jelikož jiný program skutečně nemám, připojím se k ní a dost mě překvapí, že hodlá jít na jinou stranu než směrem k fotbalovému stadionu.Teprve pak z ní vylezou podrobnosti: fotbal se koná v Račicích, městečku vzdáleném podle mého odhadu třicet až čtyřicet kilometrů!
„Máš nějakej paprskomet nebo jinej fígl, jak se tam dostaneme?" vyzvídám.
„Jo," zazubí se. „Svůj sex-appeal. To by v tom byl čert, aby nám někdo nezastavil. Jdeme na stopa." Cestou na výpadovku si vzpomene: „Byla jsi za Stelou? Já se u ní stavila tuhle… nezdá se ti, že je nějaká divná? Pořád naštvaná, protivná jak noc. Však jsem to taky řekla, čím to je, takže mě teď nemá ráda ještě víc, haha."
„A čím to je?"
„Potřebuje sex. To je celá věda."
Vyprsknu. „Ona o kluky právě moc nestojí. Nevěří jim."
„Je taková feministka?"
„Ale ne," pokrčím rameny. „Nenávidí otčíma a taky všechny ty *stýčky*, co u nich bydleli nebo jen přespávali před ním… Její máma byla moc veselá."
„Stela po ní teda není," zasměje se.
„Právě naopak. Nemůžeš se divit, že jim nevěří. Hrozně se bojí, aby nedopadla jako její máti."
To už dopochodujeme na výpadovku, Andy zaujme pózu, nařídí mi, abych si stoupla profilem a nadechla se, a poté, co kolem nás bez zájmu projede dobře dvacet aut, vesměs plných rodinek na dovolené, konečně má náš se-appeal úspěch. Pokud je úspěch to, že nám zastaví vašnosta s firemní dodávkou špinavou natolik, až není vidět její původní barva. Andy si vleze k němu dopředu, zatímco na mě zbyde místo v nákladovém prostoru, kde to se mnou smýká celou cestu ze strany na stranu, padají na mě krabice a jiný nepořádek a navíc to tam dost nevábně páchne.
„Sedí se vám dobře?" stará se ten dobrý muž.
„Jedna báseň," křiknu na něj skrz malé okénko, které spojuje kabinu s nákladem. Andy se řehtá na celé kolo a nejspíš z principu s řidičem bezostyšně flirtuje.
„Takovej dědek," zavrtím hlavou, když se konečně mohu nadýchnout čerstvého vzduchu. „Nechápu, proč vynakládáš tolik energie i na takovýho stařešinu."
„Muž má být vždycky starší než žena."
„A než dívka?" rýpnu si.
„Taky," přikývne vážně. „Huberťáky opravdu nemusím."
„Tenhle ale tu pubertu drobátko přetáhl, ne?"
„Chlap zůstane klukem celej život, to nevíš?"

Musím se smát. „Když to bereš takhle…!“
„Jasně. Nechápu, proč remcáš. Dovezl nás až ke hřišti? Dovezl. Účel světí prostředky,“ trhne rameny, rukou si protřepe rozježené číro a společně vyrazíme do ochozů račického sportoviště. Ochozů zaplněných diváky jen velmi slabě, případně místy vůbec. A to už zápas dávno běží!
„Který je ten tvůj objev?“
Andy chvíli trvá, než se zorientuje. „Třináctka.“
Vybuchnu smíchy. Na to, jakou mi poskytla přednášku o starších partnerech, uhání kluka zhruba stejně starého!
„Není mladší než ty?“ popíchnu ji.
„Dovol?!“ ohradí se málem znechuceně.
Místo dohadování vyhrabu z kapsy mobil, co mi svým blaženým zavrnění zvěstoval radostnou událost.
JSEM NA LETISTI, A KDYZ TO DOBŘE PUJDE, V OSM BYCH MOHL BYT ZPATKY V BAKOVE. URCITE BY STALO ZA TO SE SEJIT A VYJET SI NA VECERNI PROJIZDKU OD PRIRODY☺
„Kdo otravuje? Stela?“
„Kazim,“ vysvětlím. „Má choutky.“
Andy se zasměje. „A jak vlastně pokračujete?“
„Docela dobře,“ připustím. „Je až překvapivě fajn.“
„Na to se neptám,“ zvedne oči v sloup.
„Přece víš, jak vypadá,“ bavím se jejím napínáním.
„To vím,“ kývne. „Smyslně. Sexy.“
„Jo, sex ho baví,“ přikývnu s úsměvem.
„Jenom jeho? Tebe ne?“
„No…“ Zaváhám. „Rozhodně je to nejlepší, co jsem v téhle oblasti prožila. Na druhou stranu než ty kolapsy, co mě v sexuální oblasti potkávaly, musí být lepší nejspíš úplně všechno… Ale že bych šílela blahem…“
„Mluvíš jako frigidka,“ usměje se. „Musíš ho navigovat. Mně osobně víc baví předehra, tak si ji užívám, co to jde.“
„Jenže,“ zasměji se, „my jaksi předehru nestíháme.“
„V tom bude jádro problému,“ ujistí mě vesele.
Trvat zápas déle, možná by mi i popsala, jak konkrétně má správná předehra vypadat, Andy je člověk bez zábran, takhle si borci na trávníku podají ruce a k nám dokluše upocený fotbalista s třináctkou na drese, nicméně s kolečkem na temeni! Teprve pak si uvědomím, že po hřišti poskakovaly třináctky dvě, jedna v zeleném dresu, druhá ve žlutém.
„Vyhráli jsme určitě díky tobě, Andrejko,“ pochlebuje kamarádce. „Když drží palce tkaová krásná holka…“
„Vyhráli?“ otáže se. „Prima.“
„Počkej,“ uvědomí si, že to s tím fanděním nebylo tak slavné a já už se kroutím smíchy, „ty ses nedívala?!“
„Ale to víš,“ konejší ho. „Než jsme se stihly zorientovat, kdo za koho kope…“
„Co to vlastně bylo za mač?“ zajímám se ze zdvořilosti. „Teď se přece žádné přebory nehrají, je letní přestávka.“
„Tohle byl přátelák, spíš sranda mač veteránů,“ vysvětlí a jistě nechápe, proč se řehtáme, až je nás slyšet na druhém konci hřiště. Místo toho nás pozve na oslavu vítězství. Obě.
„Počkej, my nejdeme domů?“ zeptám se Andy rozmrzele, protože pařit s *veterány* se mi tedy opravdu nechce.
„Bude psina,“ zamrká Andrea.
„Kdepak domů,“ přesvědčuje mě třináctka. „Půjdete s námi, taková dvojka krásných holek bude ozdobou celý oslavy.“

„No to jo, to my jsme dvojka,“ zasměje se kámoška. „Povolná a Vzpurná, dvojka k pohledání.“
„A která z vás je ta povolná?“ baví se fotbalista.
„Ha-ha,“ udělám okázale. Na vtipy tohoto ražení mám alergii, pokaždé se po nich osypu. A že jsou v naší škole dost časté, o tom se jistě nemusím šířit. Všem se tohle spojení velmi líbí! Kdybychom se nesešly v jedné třídě, nejspíš by si toho nikdy nikdo nevšiml, zato takhle jsme většinou středem pozornosti. Hlavně když onehdy ředitel hlásil školním rozhlasem, aby se Povolná a Vzpurná dostavily na kobereček… Švandy kopec!
„Já jsem Povolná,“ představím se, „ale jenom jménem. A tak to taky zůstane. Měj se, Andy.“
„Na tebe vlastně bude čekat nadrženej Kazim,“ uchichtá se. „Užij si to.“
„Kdyby sis ten odjezd přece jen rozmyslela, nebo ti nic nejelo, najdeš nás v klubovně,“ upozorní mě její objev, který mi objevný nepřijde ani náhodou, na druhou možnost. „Jak znám kámoše, moc rád by ses tebou seznámil.“
Naštěstí jsem už k němu otočená zády, tudíž nevidí, jak okatě protočím panenky. Ve stopování zálibu nemám a být jiné východisko (oslavu v klubovně s dalším seniorem nepočítám!), nešla bych riskovat ani dnes, dost se bojím a statistiky hovoří jasně, každoročně na autostop některá doplatí. Tentokrát je to však úplně jiné.
Ještě nedojdu na konec městyse, když u mě zastaví auto samo od sebe, aniž bych se namáhala zvedat palec. Hvízdání pneumatik gumujících asfaltku svědčí o tom, že si mě řidič všiml na poslední chvíli, anebo mu hodně záleží na mém svezení. Správné je A i B! Nápis ODTAHOVÁ SLUŽBA na dveřích mě potěší mnohem víc, než kdyby tam bylo kupříkladu napsáno: ROOZDÁVÁME TISÍCOVKY VŠEM, U KOHO ZASTAVÍME!
„Ahoj!“ pozdraví mě opálený kluk s culíkem a z jeho hlasu je znát, že mě také rád vidí. „Co tady děláš?“
„Stopuji. No, spíš jsem chtěla, ještě jsem to nestihla.“
„Naskoč si,“ pobídne mne, nakloní se přes sedadlo spolujezdce, aby mi otevřel dveře. „Kde se bereš v tomhle bohem zapomenutým kraji?“
„Nebude to tak hrozný, když tu žijí zajímaví kluci,“ mrknu na něj. Páni, chytám Andreiny způsoby! Zapnu si bezpečnostní pás a vysvětlím: „Byly jsme s kámoškou na fotbalu tady v Račicích, ona zůstala, vracím se sama. Konec záhady. Počkej, ale ty přece nejedeš do Bakova!“
„Proč myslíš?“
„Protože Nížany jsou ještě kus před Bakovem.“
„Všímavá holka,“ pochválí můj postřeh. „Klidně tě tam odvezu. Jelikož mám jenom za dnešek najeto tři sta šedesát kilometrů, ten kousek navíc mě nezabije.“
„Co tě nezabije, to tě posílí, jo?“ zavtipkuji.
„Spíš potěší,“ oplatí mi můj kompliment.
„Tři sta šedesát kilometr“ To je dost,“ uvědomím si.
„Vezl jsem auto jednomu klientovi, koupil ho v Itálii, u nás ho nechal spravit, ale ještě nebylo na značkách, nemohl s ním odjet sám,“ vysvětlí. Všimne si mého upřeného pohledu. „Děje se něco? Nemám na bradě kečup…?“
„Ne, vůbec!“ zablekotám. Radši bych snesla facku, než se nechat přistihnout na švestkách! Nemůžu si pomoci, ten kluk přitahuje můj pohled přímo magneticky. Už minule se mi líbil, nicméně teď, za denního světla, teprve ocením, jaký je to borec! Čokoládové oči ještě tmavší než opálená kůže, široká ramena a svalnaté paže vyčuhující z bílého trička, tmavé vlasy opět stažené do culíku… To všechno dohromady a já jsem přímo unesená! Přitom se mi nikdy moc nelíbili kluci s dlouhými vlasy, natož *kluci* o tolik starší!
Nejspíš mi moc nevěří, protože si pro jistotu drsně přetře obličej dlaní, jen strniště vousů zapraští. „Dal jsem si hot dog… Je dost pravděpodobný, že jsem se upatlal.“
„V pořádku,“ uklidním ho.

„Okej,“ kývne. „Co lednička? Přežila transport?“
„Nejspíš jo,“ pousměji se. „Tebe nám seslalo samo nebe, pomoc v nouzi nejvyšší. Měli jsme štěstí, ještě jednou dík.“
„V pohodě,“ mávne rukou. Pak na mě pobaveně mrkne: „Tvůj kluk se ale moc nadšeně netvářil… Bůhví proč…?“
„Nejen bůh,“ uchichtnu se.
„No, taky bych možná uměl jeden důvod tipnout,“ přidá se k mému smíchu. „Vědět, s kým jedeš domů, by se mu nelíbilo asi už vůbec, co?“
„Asi ne,“ bavím se, a protože mi nahrál, zasonduji: „A jak by na to koukala tvoje holka? Má větší pochopení?“
„Petra? Kde žiješ!“ ujistí mě, načež oba vybuchneme smíchy. V malém uzavřeném prostoru přitom div nepřijdeme o sluch, ale on to bere sportovně. „Přitom když se to tak vezme, nedělám nic špatnýho – právě naopak! Druhej dobrej skutek během tří dnů. To je skoro na svatozář, ne?“
Takže má holku, sonda nevyšla na prázdno. Hm, jak jinak. Spíš by bylo podezřelé, kdyby ji neměl!
„Ten horkej pes byl dost slabej oběd,“ povzdechne si, když se konečně vysměji. „Od rána jsem měl akorát tři kelímky kafe od plechový mámy…“
„Plechový mámy…?“
„No, z kafeautomatu,“ vysvětlí a dál může pokračovat až po mém dalším záchvatu smíchu. „Tady kousek je dost dobrej motorest *Diana*. Nešla bys se mnou na večeři?“
„Ráda,“ souhlasím a dám si pozor, aby to neznělo až moc nadšeně. Tenhle nápad je naprosto geniální hned ze dvou důvodů! Jemu se svěřím pouze s tím jedním: „Jsem na tom dost podobně, ségra totiž stávkuje a nevaří, měla jsem akorát krajíček chleba s máslem. Předtím ani od té doby nic.“
„V tom případě není co řešit,“ povídá spokojeně. Podle toho, jak vehementně šlape na plynový pedál, musí mít hlad pořádný! Motorest *Diana* stojí na vyvýšeném místě, odkud je krásný výhled na okolní krajinu. Sedět se dá uvnitř i venku, vybereme si jeden ze stolků v předzahrádce. Ještě mi ani nezasune židli, čímž mě poněkud zaskočí, s takovou galantností jsem se u žádného z kluků, se kterými jsem měla kdy co do činění, nesetkala, a už je u nás ochotný číšník.
„Já to vidím jednoznačně,“ vybere si můj hostitel záhy.
„Guláš s pěti knedly, jo?“
Ožene se po mně jídelníčkem v kožených deskách. „Chceš uškrtit hned, nebo až po jídle? Máš mě za takovýho burana?“
„Až po jídle,“ určím pravidla. „A výběr nechám na tobě. Klidně i ten guláš. Já bych si ho, náhodou, docela dala, ale na jídelníčku není.“
„Dělají tu strašně dobrou baštu… Jo, tohle je ono,“ zapíchne prst do jídelníčku a objedná jídlo dvakrát. Protože jde o lepší restauraci, číšník nám přinese předkrm, minihoustičky a v kameninové dóze jakousi pomazánku, dokonce i kokakoly nám z lahví úslužně nalije do skleniček. Jakmile se vzdálí, kluk tu svou zvedne k přípitku. „Seznámení by se sice mělo zapít něčím jiným, ale tak aspoň trochou kofeinu. Já jsem Roman. A ty?“
„Já ne,“ uchichtnu se. „Simona.“
Skleničky zazvoní, načež se Roman nadzvedne, nakloní nad stůl a políbí mě. „Na tykání.“
„My jsme si vykali?“ bavím se. „Tykáme si od začátku.“
„No právě, ale teď to teprve bude posichrovaný,“ ujistí mě. „Pořádek musí bejt.“
„Prima. Ahoj, Romane,“ souhlasím, a protože je stále nehnutý u mne, dám mu pusu na tykání také. Míří přímo na ústa a je krátká, spíš jen takové sametové pohlazení, přesto vzrušující a pěkná. Zblízka se na mě usměje a teprve pak se zase spořádaně posadí, aby se hladově vrhl na houstičky.

„Říkalas, že ségra nevařila," vzpomene si. „Jak jsi na tom s vařením ty? Umíš vařit?"
„Jo," zasměji se a vypočítávám na prstech: „Topinky, vaječnou omeletu, špagety se sýrem a kečupem…" Zastavím se u trojky a marně lovím v paměti. „Taky kafe, čaj…"
„je mi to jasný… Já bych došel minimálně k desítce!"
„Kdo ví," popichuji. „Petra ti nevaří?"
„Moc ne," zavrtí hlavou. „Ale ne proto, že by neuměla, to zase umí, a dobře, jen k tomu nemá moc příležitostí."
„Jak to?"
„Bydlí jinde," vysvětlí. „A u nás vaří mamina. Skvěle, ráda a pro všechny. To jsou fantazie, ne normální jídla."
„Ty žiješ u maminky?" podivím se. K jeho věku mi tenhle model moc nepasuje! A ani k chování, nevypadá na mazánka!
„Mám svůj byt," uklidní mne. „Ale máti by prostě nepřežila, kdyby nemohla vařit o víkendu pro všechny, celou rodinu. Přes týden není čas, ovšem víkendy… Kdybys třeba ochutnala máminu svíčkovou s brusinkami, nebo kuře na paprice, roštěnou na roštu, kuřecí nudličky ve švestkový omáčce… Prožila bys orgasmus."
Jelikož právě piji kolu, bublinky mi proletí nosem ven. Romana sice nepoprskám, na to sedí naštěstí dost daleko, ovšem pozornost ostatních hostů na sebe okamžitě upoutám.
„Vidíš, co děláš?!" obviním ho ho, když naberu dech.
„Já?"
„Nechápu, jak to, že jsi štíhlej. Po takových kalorických orgiích bys měl mít pupík, ne svaly a šlachy…"
„Dobrý spalování," pokrčí s úsměvem rameny. „Ty dobroty jsou jen o víkendu, a hlavně, makám od rána do večera a když zrovna nemakám, tak hraju nohejbal a fotbal a tenis a tak."
Na chvíli, než nám číšník naservíruje oválné keramické talíře s grilovaným kuřecím prsíčkem, které si hoví v hnízdě ze špenátu, kolem spousta čerstvé zeleniny, a s přílohou v podobě dvou kopečků šťouchaných brambor se smaženou cibulkou a kousíčky anglické slaniny, se odmlčím. Poté, co nám s úklonou popřeje dobrou chuť a pro větší romantiku zapálí čajovou svíčku v malém keramickém stojánku, si s povzdechem přeji: „To bych chtěla zažít… S tím orgasmem."
Pobaveně na mě mrkne: „Tak já tě někdy pozvu. A chceš to zažít při jídle, nebo bez jídla…?"
Kolu už mám naštěstí dopitou, protože jinak bych se snad tentokrát utopila! Celá večeře proběhne v podobném duchu, Roman je vtipný, veselý a správný, připadá mi, že ho znám strašně dlouho! Mluvíme oba, nepřetržitě a takřka současně. Můj hlasitý smích musí být slyšet i ve vnitřních prostorách motorestu, nejen na terase! Ostatní hosté si musí myslet, že se tu sešli dva puberťáci, kteří se smějí úplně všemu. Anebo zelenci, co jsou vysmátí z jiných důvodů. Nemohu za to, ale směšných je spousta věcí! Například myslive, který vkročí na terasu s flintou zavěšenou přes rameno. Má podivně trhavé pohyby, je bledý, rozježený a pohledem těká sem a tam.
„Ten je ale divnej," šeptnu Romanovi pobaveně.
„Kdo? Ten zombivec?"
Zachrochtám smíchy. „Kdože?!"
„Ty nevíš, co jsou zobivci? Neviděla jsi *Choking hazard*?" diví se Roman. „Českej horor o zombie myslivcích? Jestli ne, můžu ti ho půjčit, mám ho na dévédéčku. Je to můj oblíbený film, ale Petra ho nesnáší kvůli troše krve."
„Podívám se ráda," přikývnu. „Krev mi nevadí."
„Mně taky ne. Když není moje…"
Jídlo je opravdu skvělé, báječně si pochutnám a jedinou pihou na kráse, jak se Roman vyjádří, je porouchaný pressovač, tudíž si nemůžeme dát po jídle kávu.
„Budete si přát něco dalšího?" vyzvídá číšník.

„Zaplatím," projeví Roman přání, přidrží mi ruku, když chci šátrat v batůžku pro peněženku, a skoro dotčeně odmítne: „Přece jsem tě pozval! Mám nápad: zajedeme na kafe ke mně, stejně jedeme skoro kolem. A půjčím ti ten film."
Jelikož se předtím zmínil, že nebydlí společně se svou dívkou, tohle řešení mi vyhovuje.
V Nížanech jsme na to šup, projedeme je celé a úplně na konci zatočíme ke komplexu několika budov. Patrně jde o bývalý statek přeměněný v autodílnu, lakovnu, garáže a obytný dům. Cedule nad bránou vedoucí na nádvoří hovoří jasně: AUTOOPRAVNA RYCHLÝ.
„Ty musíš nejdřív do práce?"
„No, já tu sice pracuju, ale taky bydlím," usměje se. „Rodinná firma."
„Takže Roman Rychlý?" dovtípím se.
Přikývne. „Akorát že majitel je táta, my s bráchou a s ještě dvěma mechaniky u něj pracujeme."
Zaparkuje na opačném konci nádvoří, než jsou vjezdy do garáží a dílen, otevře mi dveře, abych mola vystoupit, a rovnou odpojí vlek. Podezíravě se zahledím do oken v obytné části okrášlenými truhlíky s převislými muškáty všech barev, ale kromě dvou velkých psů, kteří se k nám nadšeně řítí, se nezdá, že by na nádvoří či za záclonami byl někdo další. Psi jsou naštěstí přátelští. No, možná spíš na neštěstí, protože nás vítají příliš nadšeně a je dost rozdíl, když člověku vyskakuje po nohách kupříkladu jezevčík než dva bernští salašničtí psi velikosti menších telat!
„Lehnout! Rajo! Nero! Fuj!" krotí je Roman vcelku zbytečně, moc na něj nedají. „To jsou hlídači na baterky. Takhle by přivítali i zloděje. Děcka od bráchy je zkazila."
„Oni tu bydlí taky?"
„Jo," kývne. „Naši v pravé části v přízemí, brácha s rodinou nahoře nad dílnami. Já mám byt tady nad garážemi." Odemkne klíčem a pustí mě dovnitř. „Prosím."
Po lakovaných dřevěných schodech vystoupíme do patra. Místnost, do které mě zavede, je patrně obývák s kuchyňským koutem, krásně moderním a skvěle zařízeným, stejně jako obývací část velkého pokoje vypovídá o originalitě.
„Takhle bych chtěla jednou bydlet," svěřím se mu.
„V takovým nepořádku?" zazubí se a rychle smotá tenkou pokrývku, polštář i prostěradlo z moderně řešené dvojpostele do jednoho chumlu, který nacpe do úložného prostoru.
„Nestíhám moc stlát… A taky mýt nádobí… A uklízet hadry… Prostě to ber tak, že my, muži, nejsme zrovna puntičkáři a svými drobnými chybami vás, ženy, přitahujeme."
„Že by?" bavím se.
Roman je o tom přesvědčený. „Určitě. Kdybychom totiž byli dokonalí, neměly byste koho převychovávat. To by byla nuda."
„Aha," pousměji se. „Nemusíš se omlouvat, i tak jsem si jistá, že tu máš uklizeno víc než já ve své části pokoje."
„A to mi Petra pořád říká, jakej jsem bordelář…"
„Nemá srovnání," uchichtnu se. „Vážně, skvělej bejvák."
„Ještě není dodělanej," přizná. „Zatím mám k dispozici jen tuhle místnost plus koupelnu, další dva pokoje jsou ve výstavbě. Pořád je strašně moc práce a málo času, jde to pomalu. Nejdřív se předělával byt pro mámu s tátou, potom měl přednost brácha s rodinou, mají tři děcka, tak chápeš. Postupuje to pomalu. Ale já na to nechvátám, bohatě mi stačí tohle, nepotřebuju mít ložnici a dětskej pokoj teprve ne."
„Neplánuješ dětičky?" střelím po něm zvědavě očima.
„Určitě jo," pokrčí rameny. „Jednou. V budoucnosti. Puťa by je chtěla nejradši hned… To víš, učitelka ve školce, nemoc z povolání. Dokud nebude všechno hotový, tak nechci."
Všimnu si fotky stojící v rámečku na krbové římse, dojdu až k ní a prohlédnu si tmavovlasou, na krátko ostříhanou asi tak šestadvacetiletou baculatou dívku o hlavu menší než je Roman, jak sse ho na snímku drží kolem pasu a on má položenou ruku kolem jejích ramen. Tuhle

fotku by měla vidět Kamča, napadne mne. A pak že se krásní kluci nezamilovávají do obyčejných, a ne právě hubených holek! „To je ona? Učitelka?“
„Jo, Peťa,“ kývne. „Dáš si překapávanou, nebo rozpustnou?“
„Rozpustnou, díky,“ objednám si. „V Nížanech je školka?“
Hodí po lžičce kávy do každého šálku a zapne rychlovarku. „Petra je z Chválovic. Mrkni se na ta dévédéčka, jsou - “
„Na zemi,“ usměji se a kleknu si k otevřené skleněné skříňce zabudované v podstavci pod velkou plazmovou telkou.
„Trochu se ty disky tuhle splašily,“ omluví se. „Nebyl čas narovnat je zpátky…“
Líbí se mi, jak se pořád omlouvá. Kdyby tušil, že můj pokoj vypadá mockrát hůř, přešlo by ho to!
V kapse mi pípne mobil.
BYLO TO UMORNE, ALE JSEM ZPATKY A TESIM SE NA TEBE. JEŠTĚ NENÍ TAK POZDE, ABYCHOM SI NEKAM VYJELI, ZE NE?
Roman mi naservíruje šálek s kávou přímo na vysoký huňatý koberec, na kterém se povalují barevné naducané polštářky, a přisedne si ke mně. „Spěcháš moc?“
„Vzhledem k tomu, že už jsem měla být v Bakově,“ pousměji se a zase véčko zaklapnu, „na tom přestalo záležet.“
„Prima,“ pochválí m za moje rozhodnutí. „Měl bych napsat Petře, že jsem dojel. Ona je v tomhle hrozná, pořád trpí utkvělými představami, co všechno se mi může cestou stát…“
Nemá se však k tomu, aby se zvedl a došel si pro mobil, místo toho se spolu probíráme jeho disky, bavíme se o filmech, z legrace hádáme v případech, kdy ses hodnocením neshodneme, a čas letí jako splašený. Pokoj se zatím zahalí do měkkých stínů letního soumraku, a teprve když mi potřetí zavrní mobil, hlasitě vzdychnu. „Měli bychom jet…“
„Asi jo,“ souhlasí. „Musím napsat Petě… I když… Není to škoda, ukončit tak pěknej večer…?“
„Je,“ připustím tiše. Určitě se nebude opakovat! Respektive, *nemůže* se opakovat, oba jsme zadaní a –
Promne mezi prsty pramínek mých vlasů. Myslím, že v té chvíli přestanu dýchat! Díváme se vzájemně jeden druhému do očí, srdce mi buší tak silně, že snad musí být slyšet po celém pokoji, bolestivě naráží do žeber, a když zruší i tu malou mezeru, která naše tváře od sebe dělila, aby se mě mohl zlehýnka dotknout svými rty, krev se mi v žilách zpění. Vlna emocí vlítne mezi nás s prudkostí letní bouřky. Nic takového jsem nikdy nezažila! Políbí mě podruhé, sametově, motýlí pohlazení zrychlí dech. Třetí polibek je už opravdový, vzrušený a vzrušující, pootevřu ústa a naše jazyky se vzájemně propletou. V hitparádě polibků získají ty Romanovy bezkonkurenčně nejvyšší příčku! Nikdy jsem při líbání neprožívala to, co s ním. Steliny polibky jsou proti tomu odvarem slabým jako čaj. Líbáme se dlouho a nádherně, až ztrácím pojem o realitě. Kdybych stála, muselo by mě to srazit na kolena, jenže já klečím, takže mě jeho polibky dostanou ještě níž, na koberec. To už ale na sobě nemám ani tričko, ani šortky, Roman vysvobodí moje ňadra z podprsenky a poté, co mě zbaví i maličkých kalhotek, hraje si s mým tělem tak krásně a tak dlouho, až cítím, že víc nemůžu vydržet, že tohle jsou snad poslední vteřiny mého života, že každou chvíli tam uvnitř exploduji a rozložím se na atomy pocitů a vjemů a –
Mým tělem projede horká vlna silná tak, až se s výkřikem vzepřu na loktech a se zakloněnou hlavou prohnu jako luk. O tomhle mluvila Andy! Roman vyplnil moje přání, akorát se to obešlo bez svíčkové paní Rychlé!
Nenechá mě odpočívat dlouho, vysvleče se a já mu mohu něžnosti oplatit. Dotýkat se jeho mužného svalnatého těla je požitek sám o sobě! Vyměníme si všehovšudy pět slov.
„Mám si vzít - “
„Není třeba…“

Milování je úžasné, stejně silné a horké jako předehra!
Ještě dlouho poté ležím a cítím, že se vznáším kdesi mimo čas, prostor i realitu. Tohle mi Kazim nedokázal dát… Jakmile si na něho vzpomenu, zaplaví mě výčitky. Roman si toho všimne. „Stalo se něco?“
„Měl bys napsat Petře…“
Rozpačitě se poškrábe na nose. Asi mu také dojde, co se *stalo*. A že to bylo velké a úžasné, není omluva!!
Mlčky se oblečeme, Roman mi podá ruku, jinak bych snad schody vzala šúsem, jsem stále ještě slabá a roztřesená, a v *touranu* raději pustí rádio. Skladbu *Hallelujah*, kterou zpívá *Rufus Wainwright* a co mě uchvátila v kině při jedničce *Shreka*, budu mít navždy spojenou s prvním opravdovým sexem.
Romanovi také není do řeči. Poprvé promluví na začátku města, kde se zeptá, kam mě má dovézt, a podruhé ve chvíli, kdy mi pomůže z auta, galantnost k němu prostě patří, a podá mi dévédéčko s hororovou parodií. „Až ho zkoukneš, napiš mi, dám ti číslo…“
Vyměníme si ho pro jistotu vzájemně. „Tak… ahoj.“
„Ahoj,“ usměje se na mě poněkud nervózně. „Simono?“
Od vchodových dveří se otočím jako zpomalený film.
„Dík za pěknej večer.“
„Bylo to…“ Najednou nevím, jak dál. Vyčkávavě se mi podívá do očí. „Oboustranný,“ dodám po menší pauze.
Přikývne, chvíli si myslím, že něco řekne, ale je to jen moje zdání. Tentokrát si musím přivolat výtah, do třetího patra bych snad nevylezla!
Naši jsou doma kupodivu oba, sedí v obýváku a koukají na nějakou střílečku v televizi. Hra na poldy a zloděje nebo tak něco. Užuž přemýšlí, čím svou celodenní nepřítomnost vysvětlím, ovšem táta mě toho ušetří:
„Jak je, pracující dcero?“
Nejspíš si myslí, že e vracím z *Galaxie*! „Unaveně.“
„Zadarmo ti nikdo výplatu nedá,“ pospíší si máma. „Aspoň vidíš, jak těžko se peníze vydělávají. Zítra jdeš taky?“
„Zítra, pozítří, popozítří, pořád,“ vyjmenuji.
„Tak se na to pořádně vyspi,“ poradí mi tatík.
Poslechnu ho velmi ráda! Sprchu ovšem tentokrát neošidím, potřebuji ji. Potmě, abych nebudila Kamču, dotápu ke své posteli, cestou zakopnu o jakousi haldu papírů či co, ségra nejspíš měla velký úklid uvnitř skříněk, aktivistka, padnu na válendu a nemám sílu si ani obléct noční košili. Stejně je vedro. S přemáháním se donutím otevřít mobil a napsat Kazimovi, že jsem byla celý den s Andy mimo město.
Měla bych se cítit provinile, mučit se výčitkami svědomí… Tak proč si místo toho vybavuji všechny doteky a pocity, až mi břiše třepetá křídly celé hejno motýlů?!

Chvíli před polednem mě probudí nepříjemné vlhko a tupá bolest svazující podbřišek. Menstruace přišla o den dříve. Po tom, co jsem včera vyváděla, se tomu moc nedivím, akorát mám vztek – nerada dělám práci navíc a výměna prostěradla k těm neplánovaným a neoblíbeným činnostem patří! Nejsem Kamila, abych podobné úkony vyhledávala. Jen cvok může o prázdninách likvidovat skříňku se starými sešity! Hromada papírů, kterou vytřídila, je fakt obrovská, není divu, že jsem ji v noci rozkopla, i teď se vrší do pyramidy. Ségru tenhle úkon nejspíš natolik vysílil, že ještě leží v posteli, což jinak nemívá ve zvyku.
„Nechceš uklidit ještě i v mém psacím stolku? Že by se zabily dvě mouchy jednou ranou. Já to nesnáším a ty se v tom realizuješ a - “ Spousta papírů je rozcupovaných. „Dělal jsi rovnou skartaci, či co? Měla jsi strach, aby ve sběrně nikdo nemohl koukat do tvého sešitu účetnictví?“

Odpovědi se nedočkám, moje vtípky a glosy padají na neúrodnou půdu. Přesto mi to nedá, abych se k hromadě nesklonila. Tenhle tlustý vázaný linkovaný sešit s růžovými tvrdými deskami znám, do něj přece Kamča celé roky vpisovala milostnou poezii… Že by ji prostě vyhodila?! Otevřu ho a zírám ještě víc. Sešit je celý vykuchaný, nezbylo z něj víc než tvrdé lakované desky, zatímco obsah se válí všude kolem roztrhaný na maličké kousíčky! Prohrábnu se hromadou a jsem v šoku tím víc: zničila úplně všechno, roztrhala vlastní povídky, nejen školní sešity a vypracovaná maturitní témata!
Skloním se nad ní a zacloumám jejím ramenem. „Proč jsi to zničila? Hráblo ti snad?“
„Proč bych tím měla ztrácet čas a zabírat místo ve skříni, když je to k ničemu?“ namítne temně.
„Z čeho se chceš příští rok připravovat na přijímačky?“
„nemá cenu se o ně ani pokoušet, beztak by mě nevzali.“
„Takže se radši rovnou vzdáš, jo? Jsi potomá. Maturitní témata z češtiny a angliny bych využila i já, kruci! A co povídky, básničky? Psaní tě baví!“
„Už ne. Jsou to všechno jenom žvásty. Láska neexistuje a romantika jakbysmet. To jen autoři ohlupují národ, aby každej doufal, že je svět lepší, že i přes tu všechnu špínu je člověk nejvyšší bytost, protože je schopen absolutního citu – lásky! Není to pravda. Je to stejný jako u zvířat, jde jenom o pud, aby lidskej rod nevyhynul.“
Zachmuřím se. Taky mívám občas dojem, že správní kluci vymřeli – a pokud přece jen ještě existují, mně se vyhýbají, ale abych se na to dívala takhle černě a depresivně…?“
„Láska existuje, Kami,“ domlouvám jí.
„Ne,“ odvětí pevně. „A ty jsi toho jasným důkazem! Však se na sebe podívej – potkáš kluka na fesťáku, okamžitě se s ním vyspíš… Tomu říkáš pravá láska? Nebo ho snad miluješ tak, jak se vždycky popisuje v románech nebo to bývá ve filmech? Jsi zamilovaná, že kvůli němu nespíš, a jakmile ho uvidíš, jsi zralá na sedativa, protože to s tebou zamává?“
Kousnu se do rtu. Nejsem do Kazima zamilovaná a když nad tím přemýšlím, nikdy jsem nebyla. Ten kluk se mi jednoduše líbí, je mi s ním fajn a já nechtěla být sama… A přestože jsem zadaná a chodíme spolu, klidně jsem mu zahnula! Stačil první zkrat… S tím se ségře nemohu chlubit už teprve, odsoudila by mě úplně! Za poslední dva roky jsem měla tři neúspěšné pokusy, zatímco v minulých dvou týdnech jsem byla hned dvakrát úspěšná! A o pravou lásku nešlo jaksi ani v jednom případě… Děsivá bilance. Přece nejsem úleťačka jako Andy!
„No, co si o tom myslíš?“ doráží Kamila.
„Každopádně si myslím, že jsi neměla svou tvorbu ničit. Co budeš dělat, když ne psát a číst a výtvarně tvořit?“
„Nic,“ pokrčí rameny. Nejspíš to má dávno promyšlené! „Všechno, co jsem kdy udělala, bylo k ničemu. Přesně jako já. Celá moje existence. Neměla jsem se narodit!“
„Jsi praštěná,“ zavrtím uznale hlavou, zapnu mobil a pustím se do převlékání postele. Docela mě překvapí, že mi za celou dobu, než stáhnu a namočím prostěradlo s rudými skvrnami do studené vody a na matraci navléknu jiné, mobil pípne jen jednou jedinkrát! A ještě ani nejde o zprávu, jak zjistím, když symbol obálky rozkliknu. Operátor mi pouze oznamuje, že se mi uživatel KAZIM pokoušel v 10.18 dovolat. Víckrát to nezkoušel. Ani nepsal. Určitě je naštvaný…!
„Nemůžeš si dát na noc vložku, když víš, že to dostaneš?“ zlobí se mamka, jakmile se objevím v kuchyni, kde táta prostírá příbory a talíře, zatímco ona dochucuje polévku.
„Mohla bych,“ souhlasím s ní. „Jenže já to nevěděla.“
„Typické,“ zavrtí mamka hlavou. „Jestli to nepustí - “
„Prosím tě,“ mávnu rukou. „Máš koupelnu plnou všech možných i nemožných pracích přípravků, pokud jsou reklamy alespoň z poloviny pravdivé, není se čeho bát. Tohle neřeš.“
„A co mám řešit?“

„Kamilu," oznámím rodičům. „Potřebuje psychologa."
Zírají na mě, jako by přeskočilo mně a ne ségře! „Proč?"
„Aby jí pomohl," trhnu rameny. „Trápí se."
„Psycholog za ni její neúspěchy nevyřeší," namítne mamka.
„Ona za ně nemůže!" zastanu se ségry. „Spousta lidí se nedostane tam, kam by chtěla."
„Ano, to máš pravdu," pousměje se ironicky. „Jenže ona se nedostala *nikam*. Radili jsme jí normální vysoké školy, ne ty nejprestižnější. Prosadila si svou a tady je výsledek: maturitní vysvědčení se samými jedničkami a zůstane nám viset na krku jako balvan."
„Takhle jí moc nepomůžeš," namítne táta. „Trápí se tím."
„Ještě aby to brala na lehkou váhu! Jen ať si uvědomí, kolik nás bude stát peněz. Jazykovka je soukromá, platí se. Doufám, že se aspoň poučí a příští rok zvolí jiné školy. Těch třicet tisíc za školné na jazykovce jí strhnu z jejího spoření. Nechodím do práce od rána do večera proto, abych vyhazovala peníze oknem… Jdi ji zavolat na oběd."
Po dlouhé době se sejdeme u nedělního stolu všichni čtyři, nicméně veškerá pohoda stejně chybí. Táta si u jídla čte noviny, máma vyřídí dva telefonáty, Kamča se v jídle jen tak rýpe, přehazuje je z jedné strany talíře na druhou.
„Se kterou z vás chodila do školy Klára Přenosilová?" otáže se nás mamka, jakmile ukončí druhý hovor. „Se Simčou?"
„S Kamčou. Proč?" podivím se, že si vzpomněla na jednu z Kamiliných spolužaček ze základky. Pamatuji si ji také, znala jsem všechny holky ze ségřiny třídy, některé dokonce víc než Kamča. S pár jsem chodila na atletiku, s dalšími do aerobiku a s dvěma na dramaťák, odkud mě učitelka vyhodila poté, co jsem zcela nevhodně dostala záchvat smíchu přímo na jevišti a zkazila tím celou *Maryšu*. Deváťák Dolínek, který hrál Vávru, se přeřekl a dodnes ho slyším, jak zaburácel divadelním hlasem nad šálkem otrávené kávy: *Mně se zdála jakási zdechlá…* Místo ztuchlá. Zdechlou kávu jsem prostě nerozchodila a představení pro rodiče na vánoční školní akademii bylo totálně ztracené. Ale musím říct, že se smáli úplně všichni – kromě paní učitelky. Dvojice dolínek-Povolná alias Vávra-Maryša si tím mezi ostatními žáky vydobyla nesmrtelnost. Přenosilovou znám z aerobiku, ne dramatického kroužku. Nosila příšerné kostěné brýle, které jí vůbec neslušely, a nesundávala si je ani na cvičení.
„Budu jí zařizovat svatu," vysvětlí máma náhlý zájem. „Vymysleli si s tím svým seskok s padákem v tandemu."
„V devatenácti se už vdává, jo?" podivím se.
„Nedostala se dál na školu, tak se prý vdá."
„Blázen," usoudím. „Jestli ještě pořád nosí na očích ty popelníky, ať si je na ten seskok nezapomene sundat. Mohla by s nimi někoho dole zabít. Při té rychlosti a váze…"
„Kdy ty dostaneš rozum!" zakroutí mamka hlavou, načež se obrátí na mlčenlivou Kamilu: „Proč nejíš?"
„Už nemůžu," odvětí a talíř, ze kterého maximálně třikrát uďobla, odnese na linku. Asi to s tím hubnutím myslí vážně!
„Stejně si myslím," oznámím jí o něco později v pokoji, „že by běhání bylo lepší než hladovka."
„Běhání mě nebaví," odsekne.
„Mě by zase nebavilo nejíst," pokrčím rameny. „Vidíš, Přenosilová se taky nikam nedostala a nevěší se proto. Musíš být trochu optimista, sakra. Na jazykovce bude fajn."
„Já bych se taky nevěšela, kdybych měla před svatbou! Ona se má za koho vdát… Nepotřebuje vysokou školu."
„To je demagogie," upozorním ji. „Navíc si do si dost protiřečí s tvou teorií o neexistující lásce. Myslíš, že se vdává jen proto, aby se zasloužila o nevyhynutí lidského rodu?"
„Porodit děti je to nejhezčí, co ženu potká."

„Možná. Jenže přivést dítě na svět a nezabezpečit mu zázemí je podle mě nezodpovědnost. Musíš ho přece zajistit hmotně i finančně, ne? A k tomu potřebuješ vzdělání.“
„Jsi materialista,“ obviní mne.
„Nevím. Vím ale určitě, že nechci mít dítě dřív, než budu mít práci a zařízenej byt. A taky, než se na to budu cítit.“
Ještě ani nedořeknu a znovu si vybavím Romana, ačkoli tentokrát v jiné souvislosti, jelikož dosud se všechny moje vzpomínky neustále točily kolem doteků, polibků a laskání, jímž mě přivedl na okraj srázu, odkud jsem nespadla, nýbrž roztáhla křídla a letěla až na hranice ráje… Pravda, do ráje trošku pocuchaného…! Vrátím se zpátky do reality. Přesně takhle vidí svou budoucnost i on! Nechce zakládat rodinu a přivádět dítě do rozestavěného bytu, zvlášť když se ještě necítí být tátou. A je jedno, že už mu dávno není osmnáct a má dlouholetou přítelkyni…
Ze snění mě probere příchozí zpráva. Kazim, hm.
POCKAM NA TEBE VE DVE U LUNY.
Žádné velké vykecávání, jde rovnou na věc. Dám si tedy sprchu, nalíčím se, do látkového pytle s potiskem egyptských hieroglyfů, co nosím na zádech na způsob batůžku, hodím červené služební tričko i zástěru, abych se už nemusela vracet domů, řeknu našim čau a mám to tak akorát.
Kazim už čeká, dokonce i s autem. Přivítá mne polibkem jako obyčejně, výslech přijde vzápětí: „Prosím tě, co jste s tou Andreou včera dělaly až skoro do půlnoci? Co to bylo za šílenou dámskou jízdu?“
Kdyby dámskou, odvětím mu v duchu, avšak nahlas řeknu: „Proč šílenou? I ženy mají své dny.“
„Šílenou jako dlouhou,“ vysvětlí. „No, to bych třeba dokázal pochopit, ale nejde mi do hlavy, proč ses neozvala. Za celý odpoledne a večer ani jediná esemeska!“
„Nebyl čas,“ pokrčím rameny. „Nemám mobil přirostlej k ruce, abych v jednom kuse cvakala.“
„Umíš napínat, to se musí nechat,“ usměje se. „V životě jsem se nedíval tak často na mobil, jako včera večer a dneska dopoledne. Často a zbytečně.“
Otráveně k němu zvednu oči.
„No dobře,“ pochopí můj výraz a přestane se v tom pitvat. „V kolik ti začíná směna? OD čtyř, říkalas, ne? To je fajn, máme hodinu a půl… Vyjedeme si kousek za město, třeba do lesa, za devadesát minut se dá stihnout věcí…“
Je mi jasné, jaké *věci* má na mysli, ale musím ho zklamat – a upřímně řečeno, po tom, co jsem prožila s Romanem, neměla bych na sex s ním stejně ani pomyšlení!
„Přece jsem ti říkala, že mám své dny, ne?“
„Doslova?“ dovtípí se. Když přikývnu, dodá: „Ach jo. Tak proto jsi jak vyměněná. No nic, zajedeme třeba na zmrzlinu.“
Namíří do centra města, auto necháme u hradeb a přes prak to vezmeme k vyhlášené cukrárně Kremrolka, kde kromě dokonalých zákusků a dortů vlastní výroby připravují i báječnou zmrzlinu. Sice to není ta s polevou, ale pravá italská, kterou prodavačka nandává do kornoutů jakousi špachtličkou. Vyberu si čokoládovou a lískooříškovou a nestačím se olizovat až za ušima. Kazi mi zatím vypráví, jak se měli jeho rodiče v Tunisku, ale já jsem stejně nějak mimo a jediné, co utkví v paměti, jsou střevní potíže, které neminuly nikoho z jejich zájezdu. Rozhodí mě esemeska, co mi zavrní v batohu a já se po mobilu vrhnu s podezřelým nadšením. Kvůli Andy bych se samozřejmě tak nevzrušovala!
Půldruhé hodiny uteče jako nic. Při loučení před sportovním komplexem se mě mezi polibky, na které se nemohu soustředit, zeptá: „Do kdy to budeš mít?“
Tahle otázka mě namíchne. „Nemůžeš to bez sexu vydržet, či co?! Poradím ti: zkus autoerotiku nebo studenou sprchu.“

Chvíli se mi mlčky dívá do očí, pak se vzdychnutím odpoví: „Myslel jsem kvůli tobě. Jak dlouho se s tím musíš trápit… Zajímá mě, kdy zase budeš taková, jakou tě znám, Simčo.“
Zastydím se. „Promiň, jsem fakt protivná.“
Usměje se. „To máš jedno. Miluju tě i protivnou.“

6. POCUCHANÝ RÁJ

Nedělní služba není naštěstí tak divoká, jako byla ta páteční, ačkoli jsem hozena do rybníka bez záchranné vesty v podobě Zuzčiny přítomnosti. Víkend končí a kupodivu i o prázdninách to má trochu vliv na počet hostů. Což ovšem neznamená, že by byl bar poloprázdný! Je jich dost, ale tak nějak se trousí, přicházejí i odcházejí plynule, žádné nárazovky, aby se v šest nahrnuly celé tlupy a všichni chtěli zrovinka teď pivo a ty, výčepní, se snaž. Rob je dobrý parťák mohu si libovat, že jsem vyfasovala služby s ním. Patří k lidem, kterým není zatěžko vysvětlit těm druhým, méně chápavým, stejnou věc či postup třeba třikrát. Momentálně jsem v roli tupého íkváče já.
„Normálně zase tak pomalý zapalování nemám,“ omlouvám se.
„Tohle je v pohodě,“ mávne rukou. „Prostě příliš nových informací najednou, holt chvíli trvá, než se vstřebají.“
„Počkej, když *tohle* je v pohodě, co tedy není?“
Rob zvedne nabádavě prst. „Už jsi monitorovaná.“
„Cože?! Čím?“
„Spíš kým,“ opraví mě. „Markéta ti vzkazuje, že si na tebe posvítí. Tak si dávej bacha.“
„Markéta…?“
„Moje holka,“ kývne spokojeně. „Říkal jsem jí, že mám novou partnerku. A ona, jen aby to bylo partnerství pracovní a ne nic osobního, jasný.“
Pobaveně se rozesměji. „Ty to říkáš, jak kdybych já mohla za to, že na tebe tvoje holka žárlí!“
„A ne?“ zazubí se. „Kdybych sloužil se starou a škaredou, bylo by to v nejlepším pořádku. Takhle se měj na pozoru.“
„Dobře, budu na to myslet,“ slíbím pobaveně.
Na barovou stoličku se posadí Standa. „Čau, moje osobní barmanko. Jak ti swinguje život? Přihraj mi pivko, jo.“
Mám roztočená tři piva najednou, tudíž jedno doplním a šoupnu ho po hladkém pultu ke Standovi. „Prosím.“
„Hezky,“ pochválí mě, když se pěna trochu usadí a hladina piva dosahuje přesně po vyznačenou rysku na sklenici.
„To je spíš náhoda,“ uchichtnu se.
„Jen se nepodceňuj, budeš lepší než Zuzka.“
Jsou lidi, kteří prostě umí potěšit! Ovšem jsou i tací, kteří působí problémy. Jedním z nich je i Lenka, další Kamčina spolužačka ze základy. Ačkoli jsem s ní neměla společný žádný zájmový kroužek, znám ji, proslavila se ve škole jako slonbidlo. Bohužel z toho nevyrostla. Nejprve loktem převrhne Standovo krásně natočené pivo, ze kterého ještě ani nestačil upít, to když vyleze na vedlejší stoličku stylem naprosto nemožným, pak se dalších deset minut halasně omlouvám, přestože Standa řekl, že se nic neděje, a nakonec si objedná kofolu, kterou mi zaplatí dvackou tak šikovně, až mince skončí kdesi na zemi za pultem.
„Jé, já nechtěla,“ omlouvá se pro změnu mně a hned se nabízí: „Počkej, pomůžu ti ji najít…“
Než se vzpamatuji, už lete po čtyřech pod barem a já nestačím chytat sklenice a následně i celou myčku, jak naráží zády či jinými částmi těla do nábytku.
„To je dobrý, nech toho!“ krotím ji. „Já si ji najdu pak, až budeme uklízet!“

Dá si říct teprve poté, co shodí na zem pyramidu z energetických nápojů. Zatímco ostatní z toho mají psinu a pomáhají nám plechovky zakutálené hluboko do nitra *Galaxie* sbírat, já bych Lenku nejradši vystřelila na Mars.
„Některý týpky si musíš držet dál od těla," radí mi šeptem Rob s pusou od ucha k uchu, když se kolem mihne. „A neplatí to jen o sexuálních štvancích, jak je vidět."
Lenka se tváří strašně kajícně. „Nemám si tu škodu odpracovat? Že bych třeba myla půllitry a skleničky - "
„Ne!" zhrozím se tak nahlas, až se Standa rozesměje.
„Jak myslíš," skoro se urazí. „Co Kamča? Dlouho jsem ji neviděla… Chtěla bych zorganizovat sraz po čtyřech letech od základky, když máme další důležitou etapu v životě za sebou. Než se všichni rozutíkáme na vejšky, chápeš. Kamča by mi s tím mohla pomoct, je ten správnej úřednickej typ."
Napíši jí sestřino číslo na kousek papírku a jsem opravdu ráda, když zvene kotvy. Lidi jako ona jsou horší než živelná pohroma! Malý bloček s lepicími lístečky jsem si vzala z domu a dobře udělala, co je napsané, to nezapomenu, dělám si poznámky a lepím lístečky všudě možně. Tak například jen díky nim budu příště vědět, že zrzek, co si přišel pro klíč od zkušebny, je z kapely *KaPa* a říkají mu Kečup. Rob sice namítne, že zrovna tohle jméno bych si zapamatovala určitě i bez nápovědy, ale i tak!
Andrea se u pultu objeví ve chvíli, kdy frmol nedělního večera kulminuje, přesto ji ráda vidím. Stela se nenamáhá!
„Kdy letíš? Už zítra? Ty se máš," závidím jí.
„Prosím tě, nuda a šeď. Vždyť jsi u moře taky byla, ne? Navíc s našimi stařík…" Andy je jedináček a její rodiče si ji pořídili na stará kolena, jak tomu kámoška říká. „Přišla jsem se rozloučit. Možná navždy."
„Co to pláčáš?"
„Na dnešek se mi zdálo, že s námi spadlo letadlo," svěří se mi s úšklebkem, načež upřesní: „Nad Pyrenejemi."
„To je dost blbý," uznám. „Umřít cestou na dovolenou…"
„V pohodě," mávne rukou. „Naštěstí spadlo až cestou domů."
Můj záchvat smíchu rozezvučí celou *Galaxii*.
„Nech toho," prosím ji. „Nemůžu pracovat, když se směju."
„Tak se nesměj, to jsou vážný věci," namítne.
„A co včera, jak jsi dopadla s fotbalistou?"
„Nevěřila bys tomu," svěří se mi, „nic nebylo. Najednou ti mi nepřipadal tak skvělej, jak se zdál. A co ty?"
„Co já…?" zeptám se přistiženě.
„Zastavil ti někdo brzy?"
„Jo, hned… Andy? Mělas pravdu. Ti starší jsou lepší."
Kamarádka se napije piva, které jsem jí natočila, počká až vyřídím objednávku, co mi přinese Rob, a kývne. „Já vím. Ale Kazim zrovna moc starší není, ne? Tak dva tři roky…"
„Já taky nemluvím o něm," zakřením se.
Andy pobaveně zahýká. „No nekecej! Takhle se mi líbíš!"
„Jenže já se sama sobě nelíbím," ujistím ji.
„Prosím tě. Nesmíš bejt taková asketa jako Stela nebo jepťucha alias tvá ségra."
„Kamča by taková nebyla, kdyby měla příležitost. Stela ty příležitosti má, ale zase o ně nestojí."
„Tak ať si ty příležitosti najde, ne?"
„Ona chce pravou lásku," pokrčím rameny. „Romantickou."
„A to si myslí, že ji taková láska potká doma za pecí?"
„Přesně tohle jí taky říkám. A nic."

„Až se vrátím z Kanárů, vrhneme se na to. Nějakýho takovýho pošuka jí najdeme," vytyčí si program na prázdniny. „A ty povídej. Jaký to bylo s tím starším? Zajímají mě úplně všechny podrobnosti, jasný. Zaduněla země? Vychrlila sopka? Zavyl pes na měsíc?"
Znovu se rozřehtám, až málem nejsem schopná uvařit presso tak, abych se neopařila. „Ty jsi děsná, fakt. Ale když to chceš slyšet… Jo, tak nějak to bylo. Vlastně to bylo to nejsilnější a nejúžasnější v mém životě."
„To zní dobře," uzná. „A jakej je?"
„Hrozně fajn," řeknu zasněně. „Hezkej a správnej a něžnej i tvrdej… Rozuměli jsme si ve všem a… Prostě super."
„Hele," zazubí se na mě, „ty ses do něj zabouchla!"
„Ne!"
„Vždyť to na tobě vidím," pře se se mnou.
„Jenže, víš… Oni ti starší jsou sice skvělí, ale mají jednu vadu. Bývají už zadaní…"
„Je ženatej?" zeptá se s pochopením.
„Ne, to ne," vzdychnu, „ale má vážnou známost."
Trhne rameny. „Kdyby byl ženatej, tak ti řeknu nebuď blbá a dlabej na něj, ale v tomhle případě – jdi do toho. Jsi holka k světu? Jsi. Chceš ho? Chceš. Tak co řešíš? Lidi se scházejí a rozcházejí denně a je to přirozený. A víš, proč? Protože na týhle planetě je víc ženských než chlapů. Jak by k tomu přišly ty, co jsou navíc? Takhle se dostane na každou, když se to párkrát otočí."
Znovu se pobaveně rozřehtám. Andy je prostě éro! Vysází na pult dvě kovové desetikoruny a zatváří se jako Rotschild: „To je dobrý. Kup si za to něco na sebe."
Vzhledem k tomu, že pivo stojí osmnáct, je její spropitné fakt omračující! „Super. Hned mám základ na zimní kozačky."
„Ráda jsem pomohla," zubí se. „No nic, měj se. A koukej mi dát po esemeskách vědět, jak pokračují lekce tvé sexuální výchovy. A nemyslím s Kazimem, to je ještě zajíc."
Rychle dodělám resty, co jsem během povídání nestíhala, umyji sklenice a popíši dalších pár papírků, které přilepím ke kase, aby mohl Rob prodej zadat do počítače. Sama se totiž s tou chytrou mašinkou bojím komunikovat.
Andy se to mluví! Ta by na Romana podnikla masivní útok a nějaká Petra by jí vrásky nedělala, jenže já –
Ve dveřích se objeví ten, na koho jsem právě myslela. Normálně se tam ani nedívám, nestíhám, tentokrát mě prostě *přinutilo* se podívat, asi intuice, nevím. Ruce se mi roztřesou jak stařeně trpící Parkinsonem. Musím je schovat pod pult! Neklepou se mi jen ruce, chvěji se celá, hlavně uvnitř, adrenalin mi šplouchá až na maják! Při našem dlouhém povídání při večeři v *Dianě* i v jeho bytě jsem se mu samozřejmě zmínila o místě, kde budu trávit zbytek prázdnin, ale to, že se objeví osobně, je něco jako splněný sen!
Přistoupí až k baru a maličko se usměje. Jen tak trochu, skoro nervózně, sotva zvedne koutky úst a zase je svěsí. Ve sněhově bílém tričku, co si vzal k modrým džínsům, mu to šíleně sluší, vlasy má samozřejmě sepnuté do culíku. „Ahoj."
„Ahoj," odvětím a konečně se nadechnu, nějak se mi přestalo dostávat vzduchu. „*Moc* ráda tě zase vidím…"
„Chtěl jsem ti napsat nebo zavolat," přizná se, „ale pak jsem usoudil, že lepší bude osobní setkání."
To, co říká, zní strašně krásně, nicméně mě mate, proč se vůbec neusmívá…?!
„Ten včerejšek," začne a je na něm vidět, jak je mu to nepříjemné. „Omlouvám se. Víš, já… Jsem s Petrou více než čtyři roky, nikdy, opravdu nikdy jsem jí nezahnul, není to můj styl… Nechápu to… Nějak se to úplně vymklo…"
Jestliže jsem před momentem byla na infarkt samou radostí, teď mám co dělat, abych rozdýchala zástavu srdce.

„Jo, vymklo se to,“ zablekotám.
Roman maličko pookřeje, asi se mu uleví při vědomí, že mu rozumím. „Ty máš svého kluka…“
„No…“
„Omlouvám se, Simono. Nejsem postelovej maratonec, já - “
„V pořádku,“ přeruším ho a rychle vysvětlím, ab y si ani on o mně nemyslel něco špatného: „Můj styl to taky není. Muselo dojít k nějakému zkratu… Vždyť jsem byla skoropanna až do minulého týdne… Dáš si něco?“
„Kofolu. Velkou,“ požádá mě. Asi mu vyschlo v krku.
Natočím mu sklenici a dál plním Robovy požadavky, jako by se nechumelilo. Jenže ono se chumelí! Jsem pořádně zklamaná a zdeptaná a ještě se musím tvářit, jak je všechno super. Zůstane sedět u baru a zatímco se snažím předejít očním kontaktům, on ze mě zrak nespustí, jak zjišťuji při svých kradným pohledech či z odrazu skel barové vitríny.
Pak zaplatí, nechá mi spropitné mockrát větší než Andy, a nejistě se rozloučí: „No nic… Měj se, Simono.“
„Ty taky,“ popřeji mu. „Ten film jsem ještě neviděla.“
„To nespěchá,“ ujistí mne. „Času dost. Tak… ahoj.“
„Ahoj.“
Udělá pár kroků směrem k východu, načež se zas vrátí, nakloní se přes pult, aby ho nikdo neslyšel, a dodá: „Ale zase abys věděla, bylo to s tebou strašně moc pěkný…“
Pak odejde doopravdy, aniž by se od dveří otočil. Jsem z něj mimo po zbytek večera! Lidí neubývá, břicho mě díky menses bolí dost brutálně, pro frmol nemám čas ani si odskočit n toaletu, což je při menstruaci hodně nepříjemné, od prvního stolku kousek od kulečníku mě velice nepřívětivě sleduje holka, kterou jsem v životě neviděla, přičemž ona vypadá, jako by byla mým největším nepřítelem, a třešničkou na dortu se stanou dvě asi osmadvacetileté dámy v přehnaně krátkých minisukních a vrstvou make-upu, které se usadí u baru, každá si zapálí a poručí si nejen dvě pressa, ale i dvakrát *Západ slunce*.
Míchané nápoje, to mi ještě chybělo! Pressa zvládnu v pohodě, v těch jsem dobrá, s drinky je to horší. Nejdřív nemohu najít předpis zrovna na tohle pití, pak mě dostane poznámka *Nemichat! Nalívat pomalu a po stěně sklenice, aby se barvy nesmíchaly.* No nazdar! Dva díly pomerančového džusu jsou bez problémů, horší je to s dílem griotky, který cmrndám po stěně sklenice hodně neuměle. Griotka je těžší, zatéká pod džus, což je v pořádku, akorát že se mi stejně jaksi míchá a nedrží ostré rozhraní. Ty dvě nádhery mě pozorují s neskrývaným opovržením a když nakonec stejně roztřeseně a neuměle přilívám díl čiré vody a trošku mi ukápne na barpult, hlasitě komentují mou šikovnost.
„Nechápu majitele, jak si může dovolit nasadit si sem takový tele,“ podivuje se ta s černě nalakovanými nehty. „Asi to tu chce úplně zahrabat.“
„Třeba mu dala,“ hádá její přítelkyně s nehty gelovými a nepřirozeně dlouhými a obě se tomu pobaveně zasmějí.
Poté, co jim přistrčím namíchané drinky, vyslechnu spoustu kritiky na samotné pití, samozřejmě se jim nelíbí, že mi barvy splývají, a jakmile dopijí, nejspíš aby si celou tu báječnou legraci užily znovu, objednají si repete. Nemít ve smlouvě, že budu ke *všem* hostům bez rozdílu milá a úslužná, poslala bych je do horoucích pekel!! Protože se nechci před nimi shodit ještě zapisováním jejich útraty na pomocný papírek, pokusím se zadat kód do počítače sama – a samozřejmě to zvrtám, takže musím odchytnout Roba, aby záznam stornoval a vše uvedl na správnou míru. Tím si u nich svou reputaci rozhodně nevylepším!
O půlnoci, když se Robovi podaří vypakovat posledního vytrvalce, toho mám opravdu dost a na rozdíl od páteční služby nejsem jen unavená, ale i otrávená jako zrní pro potkany. Rob mi strčí polovinu spropitného, ačkoli se bráním s tím, že si ho rozhodně nezasloužím a celkově se k téhle práci vlastně vůbec nehodím, a dloubne mě do boku: „Kritika je svým způsobem

dobrá, protože tě nutí se zlepšit, ale jen když jde o konstruktivní kritiku, ne když se tě pokusí vytočit dvě sociální pracovnice a ty jim uděláš tu radost.“
„Nejen ony,“ vzdychnu si. „Ta, co jsem kvůli ní musela vytírat rozlitý pivo a sbírat plechovky po celým lokále, holka, která mě propichovala pohledem od kulečníku, jen jsem čekala, kdy to udělá tágem… A nejvíc jeden kluk.“
„To byla Markéta,“ zazubí se. „Já tě varoval. Teď abys chodila kanálka… Ostatní je máček.“
„Tvoje Markéta? No tě pic! Vypadala vážně nebezpečně.“
„No jo,“ baví se. „A ty se jí divíš? Taky bych na sebe žárlil, kdybych byl v její kůži. Já za to stojím.“
Přes únavu a celkovou skleslost se musím smát, čili provozní, který se objeví ve dveřích, má radost, jaký jsme veselý tým, sbalí tržbu a nabídne mi odvoz. Přes Zuzčino varování ho přijmu, plácat se nočním městem se mi nechce, nicméně jsem ve střehu. Celkem zbytečně, sice celou cestu plká blafy o tom, jak je fajn, když je holka nejen pěkná, ale i chytrá a šikovná, že to zvedá tržbu a že se těm mladým vlčákům, co slintají u baru, nemůžu divit, ale k žádným konkrétním návrhům, natož pak činům, nedojde.
Až v koupelně, kde se zbavím potu, prachu i zápachu cigaretového kouře, si přečtu všechny Kazimovy esersky.
Od Romana na mě nečeká ani jediná. Jak by také mohla, když jsme si všechno tak *krásně* vyříkali a vysvětlili… Je to vyřízené. Pokud jsem doufala, že je ještě co řešit, potom jsem byla naivní husa.

Potřebovala bych si s někým promluvit. Rozebrat to, utřídit si myšlenky, slyšet názor nestranného pozorovatele… Andy je touhle dobou nejspíš kdesi nad Pyrenejemi a i kdyby tu byla, stejně si myslím, že by bouři v mých emocích nerozuměla. Nerozumím jí ani já, natož někdo mimo moje tělo! Ségra je pro tyhle city nepoužitelná, bez zkušeností, zato s depresí jako vrata od stodoly, navíc bych ji svými zážitky dorazila úplně, a Stela zase není nestranná. Přesto je *jediná*, s kým mohu mluvit otevřeně a nemusím mlžit!
S rohlíkem namazaným paštikou, mým dnešním obědem, ke kterému přikusuji rajče, sleduji Kamču, kterak se válí v neustlané posteli. V pokoji je vedro jako v peci a ona je přikrytá pokrývkou až po bradu.
„Něco ti povím,“ zahuhlám s plnou pusou a jakmile polknu, splním slib: „Znám spoustu lidí, kteří promrhají svůj život, ale *takhle* zabíjet prázdniny, to je na zápis do Guinessovky.“
„Zvlášť když jde o poslední prázdniny, co?“ zachrochtá.
„Co to pořád meleš za nesmysly?“ rozhorlím se. „Jazykovka není žádný neštěstí. Naopak, o rok si prodloužíš studentskej život. O co go? Příští rok - “
„Příští rok dopadnu stejně,“ přeruší mne. „Nemám na to. Kromě toho na žádnou jazykovku nepůjdu, nebudu poslouchat máminy výkřiky o vyhozených penězích.“
„Ona ti něco říkala?“
„Slyšela jsem ji.“
„No, jednak vyhozený nebudou, zdokonalit si jazyk se hodí vždycky a investice do vzdělání se vyplatí, a pak, proč si nenajdeš brigádu, aby sis mohla na jazykovku sama přispět?“
„Kde bych si ji měla asi tak hledat?“ zeptá se nechápavě.
„Božíčku,“ odfrknu. „Kdekoliv! Ideální by bylo, kdybys šla na ten rok do Anglie dělat au pairku. Byla by to taková jazyková škola, jaké se žádná jiná nevyrovná, nehledě na to, že by se ti počáteční vklad vrátil, protože by sis tam vydělala a nebyla na našich závislá. Poznala bys jinej svět, nový lidi… Stejně tě tu nic nedrží, můžeš odjet kdykoli.“
„Já?“ otáže se ironicky. „Já můžu jet leda tak víš kam. Nejsem ten typ. To by byla tak práce pro tebe, ne pro mě.“
„No tak aspoň nějakou brigádu tady,“ trhnu rameny.
„Kam by mě asi tak vzali? Nic neumím, nemám praxi…“

„Zato litovat se umíš fakt dobře,“ přeruším to její fňukání. „Konečně se seber a něco se sebou udělej!“
Kamila mě poslechne – otočí se n druhý bok. Vztekle nakopnu malý polštářek, který jí při tom manévru sklouzne z postele na zem, leč neodhadnu vzdálenost a narazím si prsty pravé nohy o tvrdou desku úložného prostoru pod válendou, až mám dojem, že jsem si každý zlomila nadvakrát. I starý mořský vlk by si připadal jako zelenáč, kdyby mě slyšel klít!
Běsním celé tři minuty a mobil, který se mi do mého poskakování rozezvoní, vezmu ještě v ráži. Už z melodie *První velkej letní den* poznám, že je to Kazi. „Co je?!“
„Taky tě rád slyším,“ zasměje se.
„Promiň,“ omluvím se. „Zrovna jsem si zmrzačila nohu… Kopla jsem se a bolí to jako čert. Až mě uvidíš a budu kulhat, tak se nediv. Je to z toho.“
„No, právě,“ zachmuří se. „Musím odvézt mou pitomou ségru do Prostějova a moc rád bych tě vzal s sebou, jenže si nejsem jistej, jestli se stihneme do čtyř vrátit. Sloužíš i dnes? Ach jo, to je na pytel… Vymýšlí kraviny.“
„Dobrý, nic se neděje,“ utěšuji ho a cítím přitom *úlevu*.
„Jen co se vrátím, přijdu za tebou do *Galaxie*,“ slibuje.
„Stejně na tebe nebudu mít vůbec čas.“
„Ale já tě musím vidět,“ pousměje se. „A hlavně chci.“
„Vždyť jsi v *Galaxii* byl. Víš, jak to tam vypadá.“
„I v pondělí?“ pochybuje.
„I v pondělí. Uvidíme se jindy, není konec světa, ne?“
„Jen aby nebyl,“ zasměje se. „Moc dobře si pamatuju, co jsi mi vyprávěla o pohromách, který přitahuješ…“
„To bylo prokletí,“ namítnu s úsměvem. „A ty jsi tu kletbu zlomil. Teď už nefunguje.“
„Aspoň to,“ baví se. „Těším se na tebe.“
„Já taky. Ahoj,“ rozloučím se s ním a připadám si bídně.

Stelu u žádné z dvanácti pokladen neobjevím. Že by měla zrovna dnes volno…? Nedala jsem jí ohlásit svou návštěvu předem a ona se mi také nějak přestala svěřovat se svými plány, přesto projdu supermarket a v oddělení cukrářských výrobků pookřeji. Nebyla to zbytečná zacházka!
„Ahoj, Hvězdičko,“ usměji se na ni. Jméno Stela totiž v překladu znamená hvězdu, aspoň jsem se to kdesi dočetla.
Zvedne oči od všech těch laskonek, větrníků a indiánů, které rovná z přepravky do proskleného chladáku. „Kdopak to k nám zabloudil?“
Nechám úsměv z tváře spadnout. „Neštvi mě ještě ty… Byla jsem tu nedávno a chodím za tebou rozhodně častěji, než ty za mnou. A to taky brigádničím.“
„Jenže ty tam jdeš na chvíli večer, kdežto já tu jsem celej den,“ namítne. „A pročpak nejsi s Kazimem?“
„Protože s ním být nemohu, není doma,“ vysvětlím, načež pokrčím rameny adodám: „A jsem vlastně ráda, že nemůžu…“
Tohle ji zaujme, především tedy můj dovětek. „Jak to?“
„Já nevím… Nějak se to zamotalo…“
„On tě nechce, co?“
Odfrknu. „A co když je to naopak?“
„Vážně?“ Stela nápadně pookřeje. „Dostalas rozum?“
Spíš jsem ho ztratila, povzdechnu si v duchu. Nahlas však mlčím, Stelu zaměstnává korpulentní paní, na které je vidět, že si zákusky dopřává pravidelně. Nejprve si snad pět minut nemůže vybrat, řekne věneček, ale když ho Stela kleštičkami naloží na papírový tácek,

změní volbu za stříšku, ovšem ani na tu vlastně nemá chuť, chtěla by raději likérovou špičku a k ní pražskou kouli nebo radši marcipánovou bramboru… A ještě jeden větrník.
„Tenhle ne!“ buzeruje Stelu. „Copak nevidíte, slečno, že je ze všech nejmenší?!“
„Beru je zkraje,“ ohradí se kámoška. „A nezdá se mi menší než ty ostatní…“
„Vždyť to vidím na první pohled!“ rozhorlí se dáma. „Ukažte, co to tam strkáte…? No ten už vůbec!“
„Vybrala jsem vám největší,“ namítne Stela.
„Ale celý spláclý! Dejte mi tenhle… Ne, lepší bude třetí zleva… Zleva pro mě, samozřejmě,“ zvedne paní oči k nebi. „A pořádně mi to zabalte, ne jako minule, kdy jsem měla veškerý krém rozpatlaný po papíru.“
S účastí se na kámošku podívám a ona můj pohled vycítí, protože na mě udělá obličej. Bohužel dost neopatrně, zákaznici neujde a ještě chvíli tam vykřikuje, že si nechá zavolat vedoucího, protože odjakživa přece platilo, náš zákazník, náš pán, a to by se na to podívala!
„Prosím, poslužte si,“ pokrčí Stela rameny a rozvášněná paní konečně kormidluje svůj vozík k oddělení uzenin, div že neporazí kluka, co velice vláčnými pohyby doplňuje do regálu opodál toastový chléb a mnohem víc než chleba ho zajímáme my dvě. „Baba! Kéž by se tou bramborou udusila.“
„Řeknu ti,“ uznám pobaveně, „nakonec to v *Galaxii* není vůbec tak špatný, jak jsem si včera kvůli pár hostům, co mě docela otrávili…“
„Pár?! To ti gratuluji. Tady jich je většina,“ ujistí mě. „Všichni strašně spěchají a šikanují. Včera mě jedna babka u kasy málem přetáhla holí za to, že prodáváme broskve o korunu na kile dražší než v tržnici.“
„Asi myslela, že supermarket je tvůj, určuješ si ceny sama a za pokladnou sedíš z nedostatku jiné zábavy…“
„Asi,“ přidá se k mému smíchu. „Poslyš, v kolik večer končíš? Máti s debilem a malým odjela k jeho rodičům, jsem doma sama. Mohla bys u mě přespat, pokecaly bychom v klidu.“
„Prima nápad,“ pookřeji. Pokecat je přesně to, co potřebuji! U pultu se zákusky, kde co chvíli někdo otravuje, nejde probírat nic, natož intimní záležitosti. „Ale já nebudu hotová dřív než o půlnoci,“ varuji ji.
„Nevadí,“ uklidní mne. „Zítra mám odpolední.“
„Super,“ pochvaluji si. Protože se k pultu nahrne několik zákazníků najednou, musím na chvíli poodstoupit, abych těm mlsounům udělala místo. Když je Stela odbaví, nakloním se k ní přes pult blíž a zeptám se šeptem: „Co to je zač…?“
Pochopí moje nenápadné pohození hlavy směrem ke klukovi s toastovým chlebem a odfoukne si: „Jeden debil.“
„Já myslela, že debil je synonymum pro otčíma,“ bavím se.
„Otčím je debilů král,“ vysvětlí hierarchii podle důležitosti. „Tohle je Aleš, brigádník. Zval mě do kina.“
„Nevypadá vůbec špatně,“ namítnu.
„Jen další idiot,“ mávne rukou.
„Měla bys mu aspoň dát šanci,“ zastanu se ho, protože vážně vypadá sympaticky a je dost fešák. „Kouká na tebe jako na obrázek… A kino zadara se hodí, ne?“
„Ať se jde vycpat i s lístkem do kina!“
„Psst,“ krotím ji, jelikož neopatrně zvedne hlas. „On už ho koupil a ty jsi mu dala košem? Chudák…“
Mladí manželé, kteří mě od pultu bezohledně vystrčí vozíkem, si přejí zákusky do krabice, čili Stele rovnou řeknu ahoj, tohle vypadá na dlouho. K východu to vezmu přes oddělení drogerie a kosmetiky, kde si vyberu kartáček na zuby, nic jiného na noc u Stely nebudu potřebovat. Vystát frontu u kasy s jedinou věcí, a to ještě za patnáct korun, by normálně byl pěknej opruz, ovšem jelikož těsně přede mnou obézní paní, co se vyžívala v pérování Stely, spadne při

přendávání zboží z vozíku na jezdící pás karton limonád rovnou na balíček zabalený do komínku, v němž správně tuším pracně vybrané zákusky, zdržení u pokladny nelituji a bavím se, až se po mně všichni otáčí. Spravedlnost existuje!!
„To je mrzuté," projevím paní soustrast, „ale už se nedivím, proč jste měla minule krém namazaný po papíru!"
Klukovi za kasou, který se pracně snaží skrývat úsměv, podám kartáček i patnáct korun, on mi jej odpípne a zase vrátí, a proderu se k východu dřív, než paní stihne nabrat dech. Sice jsem ochuzena o reakci té dobré zákaznice, nicméně jsem přesvědčena, že se bez ní docela dobře obejdu.
Cestou do *Galaxie* si ještě zaskočím do *Svateb na klíč*, abych mámě oznámila, kde budu dnes nocovat, a vzhledem k tomu, že ji zastihnu v družné debatě a záchvatu smíchu společně s jejím kolegou, jsem ušetřena jakéhokoli dalšího vysvětlování. Přikývne a dál se směje nějakému Ivanovu vtípku, až hrníčky v prosklené vitríně poskakují. Hlučný smích jsem zdědila po ní, to je bez debat, akorát že doma ji smát takřka neslyším. Asi není čemu.
Přemýšlím o tom až ke sportovnímu komplexu. A že to nějakou chvíli trvá! Rozhodnu s totiž využít časové rezervy a hlavně svěžího vzduchu, v noci po delší době konečně zapršelo a rozpálené město se tak přece jen ochladilo, rtuť v teploměru se drží u příjemné třiadvacítky, k procházce. Copak budu jednou taky taková? Oddaná své práci, firmě, v zaměstnání trávit dvanáct hodin denně a s vlastním manželem se uvidím jednou dvakrát týdně? Také mě přejde smích??
„Ty se tváříš," zazubí se na mě Rob.
„Fakt?" zhrozím se s úsměvem. „To jsem nechtěla."
„Hned je to lepší," pochválí mě a já se jdu převléct do červeného služebního trička, v tuhle chvíli krásně vonícího aviváží, přes bíle elastické džínsy převážu černou zástěru a vlasy si vyčešu do ohonu, aby mi při práci nepřekážely.
„Třetí den je kritickej," upozorní mě Rob, nicméně hned utěšuje: „Ale zase pondělí bejvá nejslabší z celýho týdne, takže se to krásně vynuluje."
„Kritickej? V čem?" zarazím se, načež se dovtípím a vyprsknu smíchy: „Jenže to se říká při lyžování, ne?"
„Nech na hlavě," baví se. „I tak bych radši na tvém místě nemanipuloval s noži a podobně, možnost úrazů nepodceňuj."
Pobaveně zavrtím hlavou, protože nůž jsem za celou dobu potřebovala pouze ke krájení citronů do koly.
„Zruš ten tvůj pomocnej lístečkovej systém, co akorát zdržuje, a mydli to rovnou do kasy, kódy máš vedle."
„A když to zvorám…?"
„Tak přijdeš k tomu úrazu, až někomu místo piva napočítáš láhev *Metaxy*," baví se.
Hm, toho se právě bojím! Ne úrazu, ale zmatků, kterých bych se nerada dopustila. Buď by je museli zaplatit lidi, ale ti mají útratu většinou nahrubo spočítanou, takže se ošidit nenechají, anebo my, a to v případě, že zvolím kód něčeho levnějšího, než zákazníci vypili. To by se pak určitě neozvali a nám by neseděla tržba s penězi v kase!
S tím nejslabším dnes ovšem pravdu neměl, alespoň nepozoruji, že by chodilo méně hostů než v neděli!
Některé už poznávám, jiné ne. Kluka, co si přijde vyzvednou klíč od zkušebny, jsem nikdy neviděla, přestože mě pozdraví jako svou starou známou. Ten, co ho doprovází, mi kapku povědomý je.
„Čau, Simono," zazubí se na mě, jako bychom spolu chodili devět let do jedné třídy či co, a položí na pult svazek popsaných notových papírů. „Prosím tě, až se tu po mně bude ptát Marky Mark, můžu tě poprosit, abys mu tohle dala?"
„Kterej Marky Mark?" informuji se, jelikož tahle přezdívka mi neříká vůbec nic!

„Chaloupka.“
„Neznám,“ pokrčím rameny.
„No, to je úplně jedno,“ zasměje se. „Poznáš ho podle toho, že mě bude shánět.“
„A ty jsi kdo?“
„Dejv,“ představí se.
Zavrtím hlavou. „Dejv, Marky Mark… Kam na to chodíte?“
„Já si to nevymyslel,“ ujistí mě, skloní se blíž a dodá: „Kámoši mi říkaj Divnej Dejv, jsou to volové, ale kámošky, ty opravdu dobrý, *Dlouhej* Dejv. Tak si vyber.“
Pochybovačně si ho změřím. Vyšší než já může být maximálně o deset centáčků.
„Stoosmdesát není bůhví co.“
„Stoosmdesát nic výjimečnýho, to je fakt, ale dvaadvacet je slušný, ne?“
„Dvaadvacet…?“ V té chvíli mi to dojde a zajíknu se smíchy. „Kecáš!“
„Můžeš se přesvědčit, jestli budeš mít zájem,“ baví se.
„Ne, díky,“ odmítnu vysmátě, převezmu noty a hodím je pod pult. Vzpomenu si na Stelu a její zákazníky. Zlatá *Galaxie*!
Standa je každodenním hostem, něco jako součást inventáře, i když tu netráví celé hodiny jako jiní. Dá svoje tři kousky a zase jde, přesto mi pokaždé zvedne náladu. Standa je něco jako jistota a pohoda. To při pohledu na tři holky, které se navalí k baru asi v půl šesté, okamžitě tuším problémy. Dočkám se jich vzápětí, jelikož si objednají tři piva. Dvě z nich znám podle vidění z gymplu, třetí o nic starší než její dvě kámošky nebude.
„Do osmnácti let alkohol nenaléváme,“ upozorním je a svoje tvrzení pojistím kývnutím směrem k výmluvné cedulce nad barem, to aby pochopily, že já jsem si to nevymyslela.
„No a?“ odsekne jedna přezíravě. „Nám už osmnáct bylo.“
„Haha,“ udělám pobaveně. „Takže studujete druhou střední školu, jo?“
„Proč druhou?“ nechápou.
„No, protože jinak by vám těžko na konci prváku bylo přes osmnáct,“ vysvětlím.
„Nehraj si na důležitou a nalej,“ přesvědčuje mě ta cizí, zatímco její kamarádka, která si mě nejspíš vybaví ze školy, to zkouší přes přátelskou kolegialitu: „U spolužaček uděláš výjimku, ne? My to nikde neřekneme, žes nám nalila…“
„Nedělej tlaky,“ pospíší si i ta třetí.
„Je mi líto,“ pokrčím neoblomně rameny.
„Jsi pěkná kráva!“ oznámí mi holky svorně.
„To bych byla, kdybych vám nalila.“
„No jasně, dostala funkci, tak je z ní hned něco víc!“
„Hele, tak aspoň jedno, máme žízeň…“
„Vyprdni se na mi,“ domlouvá kámošce ta třetí a otituluje mě hanlivou přezdívkou ženského přirození. Nehádám se s nimi, počastuji je soucitným úsměvem a ony odtáhnou.
Kazim, co se objeví chvíli poté, mě přes bar letmo políbí, na větší něžnosti není čas ani prostor, navíc mu jaksi ucuknu, si všimne: „Co ti přeletělo přes nos?“
„Člověče, asi stárnu. Teď mi tu vynadaly tři šestnáctky do starý… Nechci říct co,“ zasměji se a Kazi si to slovíčko doplní, protože se pobaveně rozřehtá. „A nejhorší je, že jsem si v tu chvíli pomyslela, že ta dnešní mládež je hrozná… to už je mezi námi taková propast, či co?“
„Určitě,“ směje se.
„Fakt?!“ vyděsím se.
„Jasně,“ baví se. „Ale ne věkem. Rozumem.“
„Dva Zetory a tři piva s kofolou na devítku!“ křikne na mě Rob, takže se hned pustím do přípravy nápojů.
„Pivo s kofolou?“ žasne Kazi, když vidí, jak míchám pití v poměru jedna ku jedné. „Koukám, že už jsem asi taky zestárl. Takhle si kazit pivo…“

„No jo, snažíme se splnit všechna přání," pokrčím rameny. „I ta divná… co ty, odvezl jsi ségru?"
„Jo," kývne. „ta holka z Olomouce je majitelkou chajdy v Beskydech, takže to zase tak ztracenej čas nebyl. Domluvil jsem s ní půjčení chaty na sto procent, takže teď záleží na tobě, kdy můžeš. Máš nějakej plán služeb?"
„Ne," zklamu ho, aniž bych zvedla oči od práce. Panáka zelené zaliji panákem rumu, sklenici doliji tonikem, a to celé zopakuji třikrát. „Vůbec nevím, kdy sloužím a kdy ne,musím být k dispozici pořád. Provozní mi řekne, který den nemám chodit, ale vždycky tak jeden dva dny předem."
„Dvě pressa a kofolu na dvanáctku!" nařídí mi Rob.
„To je v pytli!" uleví si Kazim.
„Hm…" Oči raději nezvednu, tvářím se, že bez bedlivého dohledu by se presso správně nenapěnilo. Než najdu na seznamu kód pressa a ujistím se, že si kód kofoly pamatuji správně, a než vše zadám do počítače ke stolu číslo dvanáct, u baru se zastaví vrhač koulí s pěknýma očima.
„Ahoj, Simčo. Nenechal mi tu někdo něco?"
„Ty jsi Marky Mark?"
„No, Marek," usměje se a já si konečně vzpomenu, odkud ho znám: z televizního seriálu *Útěk z vězení*. Ne že by tenhle byl tak krásnej jako Wentworth Miller, to zdaleka ne, ale oči má hodně podobné.
„*Dlouhej* Dejv ti tu nechal tohle," podám mu noty.
„Dlouhej, jo," zazubí se od ucha k uchu. „Tak díky."
„není zač. Dáš si něco?" zeptám se profesionálně.
„Vlastně jo. Spěchám, takže jen…" zapátrá pohledem v horní části proskleného baru, kde jsou různé pochutiny jako čokoládové tyčinky, slané chipsy a oříšky. „Jednou *Mars*."
Najít kód čokoládové tyčinky, která mezi nejprodávanější zboží nepatří, je docela náročné, přesto se mi to podaří a já mohu Marka zkasírovat. K mému překvapení mi nechá nejen pětikorunové dýžko, ale i celou tyčinky! „To je za ochotu."
„Tak… díky," usměji se na něho, on pokrčí rameny, jako že za nic, a od východu se ještě jednou otočí, aby kývl na pozdrav. Kazim, který celou obchodní transakci sledoval s ne zrovna nadšeným výrazem, se hned zeptá: „Kdo to byl?"
„Neznám ho," pokrčím rameny. „Jsem jen posel."
„Vždyť ti říkal jménem," připomene mi pochybovačně.
„To se taky divím," pousměji se. „nenosím na prsou žádnou vizitku se jménem, ale stejně plno lidí ví, jak se jmenuju. Asi lavinovej efekt. Já neznám skoro nikoho."
„No," zašklebí se, „tu cedulku si tam nedávej."
„Protože mě už stejně všichni znají a byla by zbytečná?"
„Ne," vzdychne si zachmuřeně, „protože ti už takhle všichni čumí do výstřihu, natož kdybys tam měla jmenovku!"
„Jsi hroznej," zasměji se. „Potřeboval bys práci. Nějakou brigádu, kde bys musel makat a neměl čas myslet na blbosti."
„skoro jsi na to kápla," pousměje se. „Zítra jdu dřít na stavbu. Jeden kluk z baráku staví a potřebuje píchnout, bude se dělat věnec, takže lopata, míchačka, malta…"
„No vidíš!"
„Ještě mi to přej, obludo," uleví si. „Budu úplně mrtvej! Ale dneska nejsem. Před půlnocí tě vyzvednu, jo?"
Vyřídím další objednávku, chvíli šachuji u počítače, nechápu, který kretén vymyslel, že velký panák rumu je zcela odlišný od kódu malého panáka, jako by ani nešlo o stejný alkohol, dvakrát to zblbnu, než se mi podaří zapsat správně, a mezitím si stihnu rozmyslet odpověď:
„Dnes ne. Vyzvedne mě tu totiž Stela, budu spát u ní."

„U kámošky?“ užasne. „Proč?“
„Kamarádky to tak dělají,“ pokrčím rameny.
„Jak to dělají? Ve třech?“ mrkne lišácky.
„To leda ty, ne?“ zakřením se na něj.
„A nepřizvete mě? Bylo by to hned zajímavější…“
„Nech si zajít chutě!“ krotím ho.
„Dělám si srandu,“ ujistí mě. Ještě asi dvě hodiny zůstane u baru, ovšem času je stále méně a méně, takže se nakonec rozloučí krátkým polibkem přes bar.
Jeho místo zaujme kluk, který dosud seděl u stoku za kulečníkem, čímž mi udělá trochu zmatku v účtování. Tes se však bavit nehodlá, dřepí u baru jako bluma a ucucává druhé pivo tak pomaloučku, až chmelový mok vypadá jako zvětralý a několik dní odstátý čaj.
Stela se objeví v deset, čímž mě mile překvapí, v té době už je čas si povídat, a ona tak získá mylný dojem, že brigáda v *Galaxii* je něco jako ráj, kde se všichni usmívají, jsou veselí a vtipní a ještě své barmance lichotí!
Na pořádné popovídání dojde samozřejmě až později, v klidu Stelina pokoje. Za barem šlo mluvit tak akorát o práci a lidech srovnávat, ovšem nedaly se vytahovat osobní věci, pokud by člověk nechtěl, aby se staly věcmi veřejnými, že. Cestou nočním městem u nás dokonce zastaví auto, ve kterém sedí tři kluci, vypadají v náladě všichni včetně řidiče, což je tedy dost hrůza, takže s díky odmítneme jejich nabídku jet s nimi kamsi pařit. U Stely doma si dám sprchu jako první a než vyleze z malé kabinky oddělené od zbytku koupelny zatahovacími průhlednými dveřmi i ona, přemáchnu si zatím služební tričko.
„Půjč mi ručník,“ požádá mě, protože zapomněla vzít do koupelny dva čisté, a já jí podám osušku, do které jsem se při praní zavinula. „Jsi krásně opálená,“ všimne si.
„To víš, krétské sluníčko,“ pousměji se. Stela se osuší a pověsí ručník za poutko zpátky na věšák. Nikdy jsme se před sebou nestyděly, nestydíme se ani teď, přestože mě odraz ve velkém zrcadle zrovna nenadchne. „Ty jsi čím dál hubenější. Vypadám proti tobě jako hroch…“
„Blbost,“ namítne. „Máš stokrát lepší postavu než já právě proto, že nejsi hubená. Máš krásná prsa.“
Stelin upřený pohled mi je najednou nepříjemný. Nejspíš mi je závidí, proto ji rychle utěšuji: „Spoustě kluků se líbí spíš menší. Počkej, jak budu vypadat po dětech… Půjč mi, prosím tě, nějakou noční košili, jo?“
Přinese mi tenkou letní na ramínka, sama si vezme T-tričko a s tácem chlebíčků, pochopitelně bezmasých, jde o večky namazané pomazánkovým máslem a ozdobené kousky rajčat a vychlazenou láhví šampaňského si vlezeme do postele. Nic neslavíme, ale díky vínu se povídá otevřeněji.
„Proč jsi říkala, že jsi ráda, že je Kazim pryč?“
„Protože mi nechybí, když spolu nejsme,“ přiznám se.
„Ani sex s ním?“
„No právě… V tom je asi zakopanej pes… Víš, Steli, potkala jsem v sobotu kluka, kterej mě zaujal mnohem víc… A ve všem. Taková láska na první pohled…“
„A on…?“
„Právě že nic,“ vzdychnu si. „Je zadanej.“
„Vidíš,“ odfrkne. „tak na něj kašli. Kdy konečně pochopíš, že jsou všichni stejní a jde jim jen o sex?“
„Všichni ne,“ bráním svoje přesvědčení. „Je to o lásce.“
„Ale houby,“ mávne rukou. „Nebo si snad myslíš, že ten, co jsi ho potkala a zamilovala se na první pohled, by stál o to, aby se s tebou vodil půl roku za ruku? Jen kdybys mu dala najevo, že jsi pro, šel by na věc, zadanej nezadanej. Využil by toho. Jako všichni!“

Kousnu se do rtu. Ačkoli máme hodinu pravdy, nemohu jí říct pravdu *celou*, protože by jasně potvrdila její teorii – a té se zuby nehty bráním! Chci mít iluze, že láska existuje a občas někoho potká, že jsou lidi šťastní a zamilovaní…
„Tak vidíš," vezme moje mlčení za souhlas. „Vím, o čem mluvím. Vždyť jsem to viděla! Víš, kolik se u nás vystřídalo chlapů? A všichni to s mámou dělali a já s nimi byla v jedný místnosti, bydlely jsme v té plesnivé garsonce…"
Uvědomím si, že tohle mi nikdy neřekla. Jasně, věděla jsem, že její matka střídala partnery, ti u nich vždycky nějaký čásek žili, někdo se zdržel měsíc, jiný třeba rok, ale nikdo na stálo, ovšem nenapadlo mě, že to bylo takové! „Ty jsi je viděla…? Od malička?"
„Bohužel," řekne temně. „Máma vždycky akorát natáhla deku mezi její a mou postelí, měla tam takovou šňůru, kde sušila prádlo… Slyšela jsem úplně všechno, pak i viděla… Tolik poloh… Jkao malá jsem to nechápala, brečela jsem tajně do deky, protože jsem si myslela, že mámě ubližují, když u toho křičí… Neumíš si představit, jak to bylo odporný!! Ty poslední roky, co bydlíme tady, mám jen sluchový efekty, ne vizuální, ale i ty stojí za to. Akorát už nebrečím ani mámu nelituju. Spíš je nenávidím oba. Ji i debila."
„To muselo být hnusný," soucítím s ní. „Ale sex není jen násilí, Steli. Může být pěkný, něžný, úžasný…"
Dám jí pusu, abych ji utěšila, kamarádka je díky nepříjemným vzpomínkám zdrchaná, takže ani nemohu vyrukovat se vším, co jsem měla na srdci.
„I kluci se umí líbat takhle něžně," domlouvám jí. „Někteří. Jasně, jiní i celkem hnusně, slintavě a myslí si, bůhví jací nejsou borci, když ti cpou jazyk až do krku, ale když je to fakt z lásky, tak… Tak cítíš, že je to ono. Nevnímáš při tom nic jiného a vznášíš se, cváláš kdesi v oblacích jako stádo koní…"
Stela mi polibek vrátí. Je jemný a něžný, ale proti Romanovým je to *jenom* polibek. Bez bušení srdce, bez touhy, která dělá černo před očima, bez vášně. Chybí mu láska!!

7. ČERNOBÍLÁ DUHA

Tričko mi u Stely na balkoně přes noc a hlavně během opět teplého slunečného dopoledne krásně uschne, domů si je přinesu suché, stačí jen lehce přežehlit. Udělám to hned po příchodu s Petem na levém rameni, kterého vysvobodím z klece, když mě viděl, samou radostí div nestrhal kolo, roztočil ho do vzletových otáček, až neudržel rovnováhu a vypadl z něho, zatímco Kamča si k obědu strouhá mrkev.
„Tuhle byla v *Galaxii* jedna tvoje spolužačka ze základky, měla jsem tě pozdravovat," vzpomenu si se zpožděním.
„Která?" zeptá se bez valného zájmu.
Zapátrám v paměti. „Lenka Čtvrtková nebo Čtvrtečková. Taková ta střelená, jak tenkrát vypadla ve škole z okna ve druhém patře a nic se jí nestalo."
„Tak za á," zakroutí ségra očima, „se jmenuje Středová, a za bé to nebylo z druhého, nýbrž z prvního patra."
„No vidíš," uchichtnu se. „Je stejně splašená dodnes."
„Proč mě pozdravuje?" optá se Kamča podezíravě.
„Jen tak," pokrčím rameny. „To bývalí spolužáci dělají, to neznáš…? Asi ne… Chce uspořádat nějakej sraz nebo co povídala. Určitě ti napíše nebo zavolá."
„Ať mi vleze na záda!"
„To jí řekni a ona to udělá," bavím se. „je toho schopná. Málem mi za tu chvíli zbourala bar. Strašná holka."

S mrkví se mi patlat nechce, ještě bych si ostrouhala v lepším případě nehty, v horším kotníky, ale jelikož nic jiného jedlého v lednici neobjevím, jednoduše mrkev oloupu a sním tak. Pěkně chabý oběd! „Neměla bys jít nakoupit?“
„Proč já?“ opáčí ségra.
„Protože jsi doma, zatímco my ostatní chodíme do práce.“
„V téhle rodině je přece zvykem, že se každý stará sám o sebe, ne? Já dnes mám co jíst a brzy už nebudu potřebovat nic,“ namítne a s obědem, kterým by jistě potěšila králíky, se odplouží zpátky do pokoje.
V úmyslu jít jí promluvit do duše, respektive vynadat, aby se konečně probrala, mě zradí dvojité pípnutí esersky.
PODLE OCEKAVANI JSEM LET NA KANARY PREZILA. JE TO TU SUPER. HLAVNE JEDEN FAKT KRASNEJ RECEPCNI ☺, píše mi Andy. PREDSTAV SI, UMI SESTNACT JAZYKU!
Pobaveně se zaculím. Dovedu si živě představit, že takhle lingvisticky nadaný člověk nebude žádný mladý kluk!
Druhá zpráva je od Kaziho: OD RANA TAHAM KOLECKA S MALTOU JAKO OTROK A TY SNAD JEŠTĚ SPIS☹
S povzdechem mu vysvětlím, že jsem skutečně před momentem vstala, což je tedy pěkná lež, a popřeji hodně pracovního elánu. SMSka pro Andy je mnohem veselejší a ty, které si vyměňujeme se Stelou, opět jsme velké kámošky a píšeme si jako dřív, jsou přímo nabité optimismem. Před usnutím jsme se totiž dohodly, že na kluky kašleme, když jsou takoví! Zatímco Stela myslela svůj slib vážně, já mám o délce trvání toho svého dost značné pochyby, nicméně je blbost trápit se kvůli klukovi, který má svou dlouholetou přítelkyni a o mě nestojí, jen si užil a dost. V tom měla Stela nakonec pravdu! S Kazimem to však už nikdy nebude takové jako na začátku. Něco jako trojčlenka s nepřímou úměrností, kdy milovat někoho neznamená, že ten druhý bude milovat i vás! Kazi chce mě, já chci Romana, Roman chce Petru, Stela nechce nikoho a Andy chce všechny. Koloběh lásky věčné, jak už básnicky vyjádřil pan Kainar. Je to jinak: *chtěla* jsem Romana. Vyhodím si ho z hlavy, protože na to, abych se trápila kvůli někomu, kdo o mě nestojí, se mám příliš ráda!
Snažím se zapříst Kamču do hovoru, ale je to jako mluvit do dubu, leží na válendě obličejem ke zdi a nereaguje, tudíž vzdám marnou snahu, přesunu se na balkon, kde lenoším v lehátku a čtu si nejnovější číslo tátova *National Geographic*, co se od jeho posledního výskytu doma povaluje v kuchyni na mikrovlnce, dokud není čas začít se chystat na šichtu. Hodím do pytle přes rameno čisté tričko, poloprázdnou krabičku s tampony, na dnešek ještě vystačí, lesk na rty a hřeben, obleču si bílé tričko se zlatým nápisem LOVELY, krátkou zavinovací sukni a praktické žabky, mou nejoblíbenější letní obuv. To, že jsem si jaksi zapomněla na věšáčku za dveřmi klíče od bytu, zjistím ve chvíli, kdy za sebou zabouchnu. Koulí si neotevřu a než stihnu na Kamču zazvonit, z výtahu vystoupí mladá sousedka Alena se třemi nákupními taškami, miminem přivázaným v klokance na prsou a dvouletou holčičkou sedící v golfkách. Respektive, snaží se vystoupit tak, aby vynosila děti i tašky a nezavřely se jí dveře. Samozřejmě jí pomohu. Tu jedinou znám z baráku jménem, přestože se nastěhovala do vedlejšího bytu teprve v květnu, prohodíme pár zdvořilých slov o počasí, zeptá se mě, co mám v plánu na prázdniny, a když se svěřím, že nic moc, protože od moře jsem se už vrátila a až do konce prázdnin sloužím v baru, prohlásí, že mi strašně závidí a hned by si to se mnou vyměnila! Zaskočí mě tím, není to tak dávno, co jsme s Kamčou okukovaly jejího fešáckého manžílka Ondru Krause při jedné společné jízdě výtahem a rozplývaly se nad rozkošnými dětičkami, a teprve když vystupuji z výtahu, vzpomenu si znovu na klíče. Nakonec je oželím a rozhodnu se pro ně zastavit radši u mámy, než bych se snažila dozvonit na ségru. Silně pochybuji, že by se při své apatii namáhala vstát z postele!

Přeběhnu silnici na zastávku MHD k *Luně* trochu riskantně, jenže čekat, až nepojede nic zprava ani zleva dost dobře nejde, taková situace by nenastala dřív než po půlnoci, tudíž se otočím, abych se podívala, jak moc mi řidič modrého tranzitu spílá, a hrkne ve mně jako ve starých pendlovkách. Ne kvůli dopálenému řidiči, toho vůbec nevnímám! Zvýšený průtok adrenalinu v mém krevním řečišti zvedne pohled na auto *za* tranzitem. *Tourana* z ODTAHOVÉ SLUŽBY RYCHLÝ bych poznala i bez nápisu a připojeného vleku s naloženým červeným sporťákem bez značek. Roman si mě také všimne a nejen že mi zamává, zajede navíc ke krajnici.
„Co tu děláš?“ zeptám se zbytečně hlasitě. Hlasitě proto, abych překřičela dunění srdce!
„Hledám jednu adresu. Vidíš, mohla bys mi poradit, určitě to tu znáš líp než já,“ uvědomí si, nicméně tady stát nemůže, k zastávce se blíží autobus MHD.
„Za obchoďákem je parkoviště,“ukážu mu, kde můžeme mluvit v klidu. Roman přikývne a poodjede, zatímco já si nechám autobus bez nejmenší lítosti odjet a ke *Slunci* to vezmu zkratkou přes dvoje zábradlí a trávník. Nepřisednu si k němu, nýbrž zamířím ke dveřím řidiče. Otevře je dokořán a na klíně rozloží mapu města.
„Někde by tu měla být *Slunečná* 12…“
„tady?“ pousměji se. „To jsi dost mimo.“
„Jak to?“ nechápe. „*Hvězdárna, Slunečná dvanáct*…“
„no právě,“ řeknu s úsměvem. „Ta ulice je na *Hvězdárně*, zatímco tohle sídliště se jmenuje *Severní*.“
„Sakra,“ uvědomí si svůj omyl a já mu na mapě ukážu, kudy se dostane na jmenované sídliště. Všimnu si navigačního systému připevněného držátkem na čelním skle.
„Proč si nezapneš GPS?“
„Vybily se mi baterky a zdroj jsem nechal doma. Hlava děravá,“ pokrčí s úsměvem rameny, změří si mě od hlavy až k patě a zeptá se: „A co ty? Jdeš do práce?“
„Hm,“ přikývnu. Najednou nevím, co říct dál!
„A nemáš třeba chvilku času na kafe? Mám absťák… Pak tě tam hodím autem, budu to mít při cestě,“ navrhne.
Ačkoli to zavání sebedestrukcí, odpovím: „Nahoře na terase obchoďáku je docela pěkná cukrárna…“
„Bezva,“ souhlasí Roman, vystoupí, zamkne vůz dálkovým spínačem a společně vyjedeme po jezdících schodech až na střechu obchodního centra, kde si vybereme stoleček pod žlutým slunečníkem a objednáme si dvakrát presso a rakvičky. Když pohřeb, tak s muzikou! Či spíš se šlehačkou.
Víc než na jeho povídání o zápase v nohejbalu, který jeho vinou prohráli, se soustředím na jeho osobu. V obyčejném šedém tričku a bermudách mu to tolik sluší! Jeho pevné ruce, kterými mě objímal, rty, jimiž se mě dotýkal a laskal a –
Vysvětlí si moje ustrnutí po svém, protože náhle přeruší povídání a podezíravě se mě zeptá: „Víš, co je nohejbal?“
„No,“ pousměji se, „tuším. Chodím na sportovní gympl.“
„To vím, říkalas mi o tom,“ ujistí mě, že si naše sobotní povídání pamatuje, „ale neznamená to, že znáš nohejbal.“
„Hrajete na dvě dvojice, nebo na tři?“
„Hezky,“ zazubí se. „Omlouvám se za tu nedůvěru, je vidět, že se vyznáš. Holky většinou sport moc nebere a nohejbal už vůbec, mám tu zkušenost…“
„Petra nehraje?“ rýpnu si.
„Ne, ale fancí,“ odvětí a raději sklopí oči do šálku.
„No, já sice chodím na sportovní školu, ale taky mě to až tak nebere. Nebo jak co, podle toho, který sport mi jde.“
„Proč sis vybrala sportovní školu?“

„Protože coby hyperaktivnímu dítěti mi šly všechny sporty," pousměji se. „Byla jsem rychlá a mrštná. Jenže v pubertě se to dítě jaksi… zaoblilo a výkony dávno nejsou takové no. Není divu, tahám pár kil navíc."
Sklouzne pohledem na můj zadek v kovovém děrovaném sedátku. „Prosím tě, to je blbost. Kde?"
„Tam taky," zasměju se. „A nejvíc tady…"
Ukáži si bradou na prsa a on zaprotestuje: „Tam je to právě nejhezčí! A vůbec, máš úžasnou postavu, Simono."
Určitě si i on vybaví chvíli kdy viděl mou postavu celou a bez jediného kousku oblečení, protože uhneme očima oba.
Podívám se na hodiny na mobilu. „Budu muset."
„Jasně," přikývne, dopije jedním lokem zbytek své kávy, já už mám dávno prázdno, a rychle vyrovná účet. Cestou ke *Galaxii* mu znovu vysvětlím cestu na *Hvězdárnu*.
„Dík za kafčo i odvoz," rozloučím se s ním. „A nezapomeň, na kruháči první výjezd vpravo."
„Fajn. Díky za společnost, Simono. Ahoj," rozloučí se se mnou, naposledy se usměje a já se s pocitem smutku dívám, jak míří ke kruhovému objezdu. Nevím, zda je z našeho setkání rozhozený stejně jako já, anebo mě spíš neposlouchal či mi nevěřil, protože první výjezd mine a z kruháče sjede až tím dalším!

Při práci není čas na smutnění, což je vlastně dobře. Obsluhuji s pocitem, že se docela lepším. Už nebryndám kafe po podšálcích a pivo se mi daří točit na třikrát tak, že nemusím připouštět, aby mi někdo nevrátil podmíráka, dokonce i s tou pitomou pokladnou začínám pomalu kamarádit. Tedy, aspoň mám ten dojem, dokud mě z něj nevyvede asi pětatřicetiletý chlápek, který u baru rozkládá rukama ve společnosti dvou tří dalších mužů, co střídavě přicházejí a odcházejí, všechny hostí *medvídky*, jak naši hosté mají ve zvyku říkat *Pushkinovi*, a z čím dál hlasitějšího projevu je jasné, že než se rozhodne zaplatit, má docela nakoupeno. Vyjedu mu účet z počítače a on si ho nevěřícně přiloží až k očím, načež se na mě podívá a z výrazu poznám, že ve mně nevidí barmanku, nýbrž největšího idiota pod sluncem.
„Co to jako má bejt, tohleto?" zamává mi účtem před nosem, div mi jednu neubalí. „Tolik sem toho rozhodně neměl. Platím polovinu. Maximálně."
„No moment!" ohradím se, když mi skutečně podává jen poloviční obnos a chce odejít! „Milý pane, to je krádež!"
„Cos to řekla?!" obrátí se hrozivě. „Jako že sem zloděj?"
„Pokud za sebe nezaplatíte, tak ano," pokrčím rameny. „Kromě toho mi netykejte, buďte tak laskav."
„Tak poslyš, ty čubko," rozhorlí se a hmátne po mně rukou. Naštěstí zareaguji včas a uskočím, takže na mě přes pult nedosáhne. Kluk, co stejně jako včera dřepí u baru a usrkává jedno pivo dvě hodiny a celou tu dobu mě hypnotizuje pohledem, se raději uhne, aby nějakou nekoupil. Hippík Standa je jiný formát. Hrozivě se napřímí, takže je o kus hlavy větší než opilý kretén, a zeptá se: „Problém, brácho?"
„Nebudu platit to, co jsem nevypil!"
Spor přiláká z hloubi lokálu i Roberta. „Co se děje?"
„Se podívej!" podává mu svůj účet. „Kdo ví, co mi tam všechno namatlala, neumí s tím zacházet a ještě mi nadává do zlodějů! Měl jsem jednoho sám a tři s přáteli, platím sedm."
„Měl jste sám dva, sotva jste přišel," připomenu mu. „Těch přátel bylo celkem pět, to už je dvanáct, a kromě toho dva z nich, ten bezvlasý a ten s kravatou, chtěli rundu otočit. Na váš účet."
„Celkem čtrnáct," přikývne Rob. „A čtrnáct jich máte na účtence. Prosím, zaplaťte, nebo přivolám policii."

„Tys chyběl, když jste brali sčítání, brácho?“ zeptá se chlapíčka Standa. „Cáluj, slečna nemá čas jen na tebe.“
„Taková zlodějna!“ rozčiluje se náš zákazník, náš pán, nicméně vytáhne peněženku a začne lovit bankovky.
„No jen přitlač,“ pobídne ho Standa. „Ještě…“
„To už je moc!“ brání se.
„Zbytek je místo omluvy,“ ujistí ho Standa. „Kapišto?“
Drsnému hochovi sklapne a se stálým mumláním odejde.
„Díky,“ usměji se na Standu.
Mávne rukou a zase se klidně posadí.
„Dobrý?“ zajímá Roba moje citové rozpoložení.
„Jo…,“ pokrčím rameny poněkud otřeseně.
„Buď to zkoušel,“ soudí Rob, „anebo to byl takovej vůl, že si to fakt nepamatoval. To neřeš, dlabej na něj.“
Snažím se vyhodit si ho co nejrychleji z hlavy. Právě obsluhuji vysokou blondýnku, která vypadá uměle jako gelové nehty, nejspíš se vzhlédla v panence Barbie, co si poručí kolu light, když mi pípne mobil. Nejsem už vyjukaný začátečník, který za celý večer nestihne zprávy ani přečíst, takže jednou rukou pod barem rozkliknu symbol obálky.
TED JSEM DORAZIL A JSEM UPLNE CHVIPLEJ :/ RUCE MI VISI AZ PO KOLENA. KDY MUZU PRIJIT, UZ MAS VOLNEJI?
Barbína vypije kolu na jeden zátah, rovnou mi ji zaplatí a odejde s vysokým klukem, který je určitě o dost mladší. Jelikož zrovna Rob ani nikdo jiný neotravuje s objednávkou, rychle Kazimu odepíšu: VOLNO NENI A NEBUDE. RADSI SI ODPOCIN.
K pultu dorazí asi třicetiletá paní v letních propínacích šatech, které má zapnuté jen tak ob knoflík a jak později zjistím, je bez bor, a vypadá velice rozčileně.
„Stalo se vám něco?“ zeptám se s účastí.
„Nalij mi velkýho ruma, nebo se picnu,“ oznámí mi. „Radši hned dvojmo, ať tě nemusím otravovat tak často. A Marlbora.“
S rumem vyhovím hned, s cigaretami je to horší. U baru mi došly, musím pro ně do skladu, leč jsou uložené tak vysoko, že si musím přivolat na pomoc Roba.
„Jsou dvě řešení,“ zazubí se na mě. „Jedna si můžeš plivnou pod nohy…“
„A druhak?“
„Druhak si vezmeš tamhle ty schůdky,“ ukáže na rozkládací stoličku vyčuhující zpoza dveří.
„No je to možné?“ řehtám se. „Pokaždé, když sem jdu, se o ně praštím, vždycky nadávám, co je to tu za krám…“
„Je to možné,“ ujistí mě Rob pateticky. „Ale nic si z toho nedělej, i tak se vdáš…“
Oženu se po něm a k baru se vrátíme oba s pusou od ucha k uchu. Smích mě ovšem přejde vzápětí, jakmile si všimnu Markéty, která si nás velice nevraživě měří.
„Vidíš?“ šeptne mi Rob. „A teď jsi nahraná.“
„A ty ne?!“ ohradím se.
„Ne,“ zamrká na mne. „Markéta ví, že ženský jsou mrchy.“
Nemám čas se s ním přít, rozčilená paní si přeje dalšího panáka a Kazim mi eserskou sděluje: FAJN, TROCHU SI DACHNU A PRIJDU O PULNOCI. POKUD NEUSNU☺
„Dáš si se mnou?“ nabídne mi žena velkoryse.
„Ne, díky. Jste laskavá.“
„Laskavá?“ odfrkne. „Houby laskavá! Blbá, protože jsem se nechala vodit za nos celý ty roky… Tomu nemůžeš rozumět, jsi ještě moc mladá, ale něco ti povím – chlapi jsou svině.“
Jelikož je na ní vidět, že ji potkalo něco opravdu nepříjemného, nebylo by moudré poslat ji za Markétou, která má názor přesně opačný, jen se s účastí pousměji. Problém je, že do sebe rumy klopí příliš rychle za sebou, objednává si je slovem „liguére“, nejspíš miluje filmy

s Burianem, a s postupujícím časem začne nejdřív blábolit, poté se nebezpečně na barové stoličce kymácet.
„Robe?“ odchytnu svého parťáka. „Podívej se na ni. Má dost, přebrala a chce pořád. Co s ním mám dělat?“
„má na zaplacení?“
„To právě netuším,“ pokrčím rameny. „pokud nemá strčenou tisícovku v kalhotkách, tak asi ne. Kde by ty prachy měla?“
„Liguére!“ huláká na mě, aniž by tušila, že o ní mluvíme.
„Nestačilo by to, madam?“ přitočí se k ní rob. „Běžte se raději vyspat…“
„Jedině s tebou,“ usměje se na něho. „Měla jsem to udělat dávno! Načapat ho s tou tajlí… S ním to tak vytrhne… Jestli myslí, že má prachy, tak je na omylu… Voškubu ho!“
„Peníze, vidíte,“ připomene jí Rob. „Vy je máte? U sebe?“
„Hledej, šmudlo,“ pobídne ho se smíchem a chce mu hledání usnadnit, povolí zbytek knoflíků a všichni hosté mužského pohlaví, teď před půlnocí jich je jen pár, z toho mají ohromnou bžundu. Striptýz v ceně, to tu ještě nebylo! Snažím se jí knoflíky zase zapínat, chvíli se přetahujeme, načež se nám zcela nečekaně zhroutí na barpult, jen to zaduní, a usne! Máme co dělat, abychom ji udrželi na sedačce, sama s Robem bych na to nestačila, musí nám pomoct Marky Mark, Divnej Dejv, Rimmer a ještě ten, co mu říkají Hank. Při všem tom posounování se jí šatičky vyhrnou takřka k pasu.
„Hm, tak v kalhotkách prachy nebudou,“ konstatuje Rob a já se musím přes vážnou situaci strašně smát. Bodejť, když na sobě žádné nemá!
„Náhodou, je docela sexy,“ soudí Dejv. „Na svůj věk…“
„No, tak si ji odneste!“
„Ne, díky. Zase až tak sexy není,“ baví se Hank.
„Co s ní? Přece ji nevyneseme před *Galaxii* a necháme na zemí,“ namítnu, smířena s tím, že můj dnešní výdělek padne na její útratu.
„Nebude jí tam špatně, noci jsou teplý,“ míní Marky Mark.
„To nejde. Chudák ženská,“ lituji ji. „Opila se kvůli nějakýmu chlapovi, co jí zahnul…“
„pak je to úplnej blázen,“ soudí Dejv. „Snad by nechtěla věrnýho chlapa? Takoví neexistují.“
„Jste hnusní!“ zamračím se.
„Neznáte ji někdo?“ sonduje Rob.
„V týhle věkový kategorii nemůžu sloužit,“ směje se hank.
Bohužel nikomu nepřipadá ani povědomá, natož známá. Dilema, zda zavolat policajty nebo spíš záchytku, za nás rozhodne provozní, který se objeví jako Fantomas v pravou chvíli:
„Počkejte, vždyť je to Blanka, kamarádova manželka.“
Sice se netváří zrovna radostně, když mu ji kluci odnesou do auta, a s ještě menším nadšením vyrovná její účet. Pak nám pomůže vypakovat poslední hosty a spočítat tržbu.
„V pátek a v neděli máš volno, Simčo,“ oznámí mi. „V sobotu sloužíš, ale to zvládneš, ne?“
Zarazím se. Sobotní služba, no to bude mazec!
„Jasně,“ odpoví za mě Rob. „Je dobrá.“
„To rád slyším,“ přikývne provozní spokojeně.
Poté rychle pouklidíme a se zíváním konečně opustíme bar. Rob odkráčí s Markétou, aniž ta by mi odpověděla na pozdrav, a já se nadechnu svěžího nočního vzduchu. Před *Galaxií* je pěkně rušno, klukům z *Trhlé Báry*, co provozní vypakoval, se nejspíš ještě nechce domů, posedávají na schodech, řehtají se na celé kolo a Dejv mě zve, ať se připojím. Ve stínu u zábradlí stojí další Bukovská postava. Tak Kazim přece jen neusnul, prolétne mi hlavou. Jakmile přijdu blíž, uvědomím si svůj omyl. Kazim nemá tak široká ramena a –
„Ahoj,“ pozdraví mě Roman a přidá nejistý úsměv. „Chtěl jsem ti říct, že - “
„to je v pohodě,“ skočím mu rychle do řeči ironicky. „Taky to odpolední kafe beru čistě přátelsky, neboj. Jsi věrnej a zahýbání není tvůj styl. Stačilo vysvětlit jednou.“

„Není to v pohodě,“ namítne.
„Proč ne…?“ otáži se zmateně.
„protože to nemůžu brát čistě přátelsky,“ vysvětlí.
V té chvíli přestanu dýchat! „Jak to myslíš…?“
Přistoupí až ke mně, nečekaně mě obejme a místo odpovědi políbí. Polibek je dlouhý a krásný, přesto si ho nedokážu tak docela vychutnat, když jsou kolem lidi a kluci pokřikují sexistické narážky. A taky proto, že jsem totálně rozhozená!
Pak mě vezme za ruku a mlčky dovede k autu na parkovišti před sportovním komplexem. Tentokrát je bez vleku. Podrží mi dveře, počká, až se pohodlně usadím, a veze mě k domovu. Na kruháči si vzpomenu: „Odpoledne jsi jel špatně.“
S úsměvem se na mě podívá. „Nejel. Já jsem ti lhal.“
„Lhal? V čem…?“ nechápu.
„Ve všem. Jel jsem od toho zákazníka, ne k němu, GPS nebylo vybitý a kromě toho Bakov znám jako svý boty. Byla to finta. Chtěl jsem tě vidět, Simono.“
Nevím, co na to říct, zbytek cesty proběhne v úplně tichosti. Před naším barákem není žádné místo, musíme zastavit o blok dál a zbytek dojít pěšky. Moje ruka vklouzne do jeho dlaně, jako by tam odjakživa patřila. Sídliště navzdory pokročilé hodině není mrtvé, tu a tam se courají osamělé postavy či randící dvojice, teplá noc k tomu přímo vybízí, pár lidí venčí psy a spousta oken svítí do noci, panelové domy vypadají jako obrovské šachovnice.
U našeho vchodu se zastavíme, nejistě k němu zvednu oči a on mi pustí ruku, ale jen proto, aby mě mohl obejmout.
„Proč jsi mě chtěl vidět?“ zeptám se tiše. „Přece jsi mi v neděli vykládal - “
Umlčí mě krátkým polibkem. „Zapomeň na to, co jsem ti vykládal. To jsem se snažil přesvědčit sám sebe, že o nic nejde, že to v sobotu byl jen zkrat. Ale nebyl, Simono. Od té doby na tebe myslím. Pořád. Ve dne i v noci…“
„Já taky,“ přiznám se tiše. Slyšel mě, protože tentokrát je líbání mnohem delší a nesrovnatelně krásnější, patří do kategorie, o které jsem vyprávěla Stele. Filmaři by tenhle pocit vyjádřili asi tak: líbající se dvojice pod rozsvícenou lampou, nehnutá a věčná ve své touze, nad nimi mraky pádící zběsilou rychlostí po obloze střídavě jasné a tmavé a přes celé nebe oblouk černobílé duhy. Kdepak jásavé barvičky! Jen černá a bílá, noc a den, radost a smutek, láska a nenávist!
Do obrazu, který by se hodil tak na puzzle v kolekci *Romantika*, krutě zasáhne Kazimův hlas: „Ahoj, Simčo.“
Netuším, kdy přišel, a nejspíš bych ho ani neslyšela, kdybychom se v té chvíli už nelíbali, ale jen stáli zaklesnutí do sebe, oddechovali s hlavou položenou na rameni toho druhého a nechávali se unášet pocity.
„Kazi…?!“ vydechnu zaskočeně.
„Překvapení, co?“ ušklíbne se. „Přece jen jsem zaspal, vzbudil se pozdě, takže nemělo cenu chodit ke Galaxii, abychom se neminuli… Skvělej nápad jít sem! Musím říct, že je to překupko i pro mě. A to jsem tě chtěl *jen* vidět.“
„Kazi, já…“ Kruci, taková blbá situace! „To je Roman.“
Zašklebí se. „Musím tě zklamat: Nemám potřebu seznamovat se s tvým novým klukem.“
„Prosím tě!“ požádám ho rychle.
Roman, který dosud mlčel, se do toho vloží: „Sorry, kámo. Je mi to fakt líto, ale jsi přespočetnej.“
„Je vtipnej,“ oznámí mi Kazim s kyselým úšklebkem. „Málem mě rozesmál. Nejsem tvůj kámoš, to jako ani náhodou, a pokud si myslíš, že stačí říct sorry a je vymalováno, pleteš se.“
„A co teda?“ pousměje se Roman. „Chceš se prát?“
I když musí být Kazim zaslepený vzteky, není sebevrah, aby si nespočítal, kdo by z takové rvačky vyšel vítězně.

„Zúčtujeme jindy a jinak," pokrčí Kazim rameny. „Tak se mějte hezky, děti, milujte se a množte se. Jo, *kámo*, něco ti povím – Simča je v posteli fakt dobrá."
„Kazime!" vyjeknu rozhorleně.
Roman zůstane nad věcí: „Já *vím*."
Kazimovi na hubeném krku poskočí ohryzek. Tahle rána ťala do živého, je mi ho v tu chvíli strašně líto.
„Aha, chápu," procedí skrz zuby. „Paroháče jsi ze mě fakt dělat nemusela…"
Dívám se za ním, než zatočí na konci bloku za roh.
„Mrzí tě to?" zeptá se mě tiše Roman.
„Ne, totiž…" vzdychnu. „Mrzí, ale jen kvůli němu. Je to fajn kluk a tohle se ho muselo hodně dotknout…"
„A kvůli sobě?" sonduje.
„Ne… Byla jsem s ním strašně krátce, víš, dva týdny…"
„Tak málo?" podiví se.
„No jo," pousměji se. „Vždyť jsem ti říkala, že jsem skoropanna. Teprve s tebou to bylo ono…"
Vezme to jako lichotku a políbí mě. Líbáme se dlouho a vášnivě a krásně, myslím jen na to, jak je to úžasné, Kazim mi z hlavy dávno vyletěl, a kdyby nemusel Roman ráno vstávat do práce, vydrželi bychom určitě ještě mnohem déle!
„Do háje, nemám klíče!" uvědomím si zachmuřeně, protože představa, že v tuhle hodinu vzbouřím spící mámu, je hodně nepříjemná. Nejdřív zkusím napsat esemesku ségře, nicméně nedávám tomu zrovna velkou šanci. Tím víc mě překvapí, když se nečekaně otevřou vchodové dveře a v nich stojí Kamča v pyžamu z krátkých trenýrek a trička. Přestože nás musela vidět se líbat, rychle se od Romana odtáhnu, vůči ségře mi to nepřijde fér, špitnu „ahoj" a zapadnu do baráku, jako kdyby mi bylo čtrnáct a načapal mě táta!
„To byl ten, co sis ho nabalila na fesťáku?" zeptá se Kamča ve výtahu.
Jelikož je mi trapné se přiznat, že Roman je už druhý kluk během pouhých dvou týdnů, a protože si jsem jistá, že jsem před ní nikdy nevyslovila jméno Kazim, zalžu: „Jo, to je on. Roman."
„Hezkej," prohodí ségra pouze. Takže mi lest vyšla. Necítím ani nejmenší výčitku že Kazima zazdím! Bylo nebylo.
Bez sprchy bych neusnula, rychle se umyji a vyčistím si zuby, načež se dotápu do postele. Samozřejmě potmě, Kamča už zase spořádaně leží. Cosi se mi zařízne do bosé nohy, skloním se a podle hmatu poznám, že jde o platíčko prášků.
„Co to tu je? Tebe bolí hlava nebo co?"
Něco neochotně zahuhlá, nicméně její smysl pro pořádek pracuje i v půl třetí ráno, neváhá vylézt z pelechu a chvíli čímsi šustit. Nevnímám ji. Pod zavřenými víčky promítám film složený ze všech chvil s romanem a k dokonale blaženému pocitu mi chybí odpověď na klíčovou otázku: jestlipak i on vyřešil svůj předešlý vztah stejně razantně jako já?! Musí být rozdíl rozejít se s někým po dvou týdnech, anebo po více než čtyřech letech, nicméně – roli příležitostné milenky odmítám, na tu nikdy nepřistoupím!!!

Skutečnost, že v jedenáct, kdy se probudím z mrákotného polospánku, usínala jsem a zase se budila, abych znovu upadala do divokých snů plných nesmyslů, nenajdu na mobilu *žádné* příchozí zprávy, moje pochybnosti nezaplaší, ale přímo přiživí. Proč mi nenapsal?! Rozmyslel se? Nebo to v noci byla jen komedie…? Ne, tomu odmítám věřit!
Rozchodu s Kazimem nelituji, i kdyby byl zbytečný. Od soboty, co jsem poznala Romana, by to stejně nemělo smysl.

U kuchyňského stolu, kde sedíme se ségrou jako dvě vdovy, každá pohroužena do svých vlastních myšlenek černých jako dehet, dumám, zda mám Romanovi napsat první. Shodím se tím?!
V té chvíli mobil pípne a já div nepřevrhnu sklenici s minerálkou, jak se po něm splašeně vrhnu.
„To ti píše on?“ zeptá se Kamila.
„Ne,“ odvětím a snažím se nedat najevo zklamání. „Stela. Je prý doma poslední den a noc sama a chce zopakovat tu naši dámskou jízdu, co jsme měly tuhle…“
„Je o dost starší, co?“
„Ne, kdepak, jen asi o tři měsíce.“
„Vypadal starší než ty dobře o deset let!“
„Myslíš Romana?“ uvědomím si, že ona mluví o koze a já o voze. „Stela je o tři měsíce a Roman… Nevím, kolik mu je.“
„Třeba je mu třicet…“
„Tolik ne,“ bráním ho. „A i kdyby, aspoň není huberťák. Má to v hlavě srovnané, je rozumnej, dospělej. Je lepší.“
„Deset let je moc,“ míní Kamila. „Tak starýho kluka bych nechtěla. Nemůžeš o něm ani mluvit jako o svém klukovi, musíš říkat můj chlap, nebo ještě líp, můj *starej*.“
„Pch,“ urazím se. „Jsi nějaká chytrá, ne? Mluvíš, jak kdybys měla na každým prstě pět skvělejch partií.“
„To nemám, ale říkám, co si myslím. Je k tobě starej.“
„Nech si své postřehy, jo? Nemáš nikoho a děláš moudrou! Co ty o tom můžeš vědět, prosím tě?“ utrhnu se na ni.
Je to ode mě netaktní, ale už je to venku a nedá se to vzít zpátky. Ségra uteče do koupelny, kde se zavře na klíč. Třísknu hlavou do zdi. Ještě to mi tak chybělo!
Zazvonění telefonu mě na zlomek vteřiny uvrhne v naději, leč je to jen takový záblesk. Velice rychle se i při svém zatemnění mysli dovtípím, že zvoní pevná, ne mobil, a tedy jde o úplně jinou melodii – a jiného volajícího.
„Povolná, prosím,“ ohlásím se otráveně. Určitě zase nějaký výzkum trhu nebo nabídky různého zboží či –
„Tebe už jsem neviděla ani neslyšela několik dní, Simono,“ oznámí mi mamka. „Přijďte obě v půl jedné za mnou do kanceláře, dojdeme si na oběd. Nebo něco vaříte?“
„Ne, nic.“
„To jsem si právě myslela. V půl tady, jasné?“
„Jestli bude ségra chtít.“
„Proč by nechtěla jít na oběd? Zrovna ona? Takový jedlík?“ nechápe mamka, která si při své vytíženosti zřejmě vůbec nevšimla, že Kamča už jaksi *takový jedlík* není. „Máš někde po ruce tužku a papír? Nadiktuji ti, co nakoupíte, doma není ani chleba a vás nenapadne zajít na nákup…“
„Tohle vykládej Kamile,“ zívnu a natáhnu se pro tužku, se kterou jsem se z nudy pokoušela vyluštit sudoku. „Diktuj.“
„Chleba, rohlíky, brambory…“
V té chvíli se znovu rozezvoní telefon, jenže tentokrát je to mobil a na displeji bliká jméno ROMAN!
„Rajčata, pár paprik a mleté maso, uděláme si plněné papriky, dostala jsem na ně chuť…“
„To je všechno?!“ snažím se jeden hovor ukončit.
„Ještě sladkou papriku, mletou, a cibuli… Co ti to tam pořád zvoní?“
„Volá mi Stela, musím končit!“
„Ještě masox. A v půl jedné - “

„Jasně,“ slíbím a ve stejném okamžiku, kdy zavěsím pevnou, odmáčknu druhou rukou zelené sluchátko na mobilu.
„Nevzbudil jsem tě?“ strachuje se Roman. „Nechtěl jsem ti volat dřív, aby ses aspoň ty stihla prospat.“
„Už jsem hodinu vzhůru,“ oznámím mu blaženě, jelikož se tím vysvětlí, proč nenapsal! „A jak se vstávalo tobě?“
„Stejně jsem skoro nespal,“ zasměje se. „Jak můžu spát, když na tebe myslím? Poslyš, za chvíli jsem v Bakově, jedu do Ostravy pro nějaký autodílny, takže tě tak za deset minut vyzvednu a zajdeme si na oběd, co říkáš?“
„Ano,“ odvětím prostě a výstižně. Víc není co řešit! Lítám po bytě jako splašené torpédo, ségra, ta káča, mě do koupelny nepustí, musím k umytí použít kuchyňský drže, v rychlosti se nalíčím, jen tak jemně, rozčešu si vlasy, hodím na sebe krátké šortky a džínový top a naposledy zabuším na Kamču: „V půl máš být u mámy, jdete spolu na oběd, opakuju ti to potřetí! A na stole leží seznam, co musíš cestou domů nakoupit. Nebuď jak malá, proboha!“
Odpovědi se nedočkám, nicméně na ni ani nečekám. Výtah je obsazený, beru to dolů po dvou a i tak přijdu pozdě, Roman přešlapuje u vchodu. Jakmile mne spatří, sjede mne hodnotícím zrakem a vysekne mi poklonu: „Jsi nádherná…“
Je mi jasné, že jde jen o jeho subjektivní dojem, navíc momentálně zkreslený touhou, nejsem nádherná, nicméně i tak mě lichotka strašně potěší. V jeho očích jsem nádherná – a to je hlavní, na nikom jiném mi nezáleží!
„Škoda že nemůžeš jet se mnou,“ lituje během oběda, který si dáme v restauraci *Baracuda* na sídlišti. „A vůbec je šílený, že já pracuju od rána do odpoledne, zatímco ty od odpoledne do noci. Kdy budeme spolu, to mi teda vysvětli!“
„V pátek a v neděli mám volno,“ nadhodím a Roman se podle očekávání chytne. „Perfektní. V pátek mám sice trénink, v sobotu nás čeká přátelák, ale neděli mám volnou celou.“
Líbáme se před jídlem, po obědě a dokonce i při něm, rozloučit se nám dá vůbec zabrat. Musím ho od sebe takřka vyhnat, jinak by nestihl dojet do Ostravy včas.
S báječným pocitem se vrátím domů, kde zjistím, že ségra sice koupelnu opustila, ovšem jen proto, aby se přesunula do pokoje. Za mámou nešla a nákup musím obstarat také sama!
„Už ty své deprese vážně přeháníš!“ oznámím jí nakvašeně, sbalím si věci do práce a na protest třísknu hlasitě dveřmi.
A ještě dostanu vynadáno od mámy, u které se cestou stavím, jak kdybych za všechno mohla já!
„Na vás je spolehnutí,“ rozčiluje se. „Proč jste nepřišly? Nakoupily jste aspoň?!“
„Říkala jsem ti, že Kamča nebude chtít. A nakoupila jsem já,“ upozorním ji, aby věděla, komu může být za zásobování rodiny vděčná. „Ona nechce jít ani na nákup. Má depku.“
„Pořád? Co to je za pitomost? To se bude litovat a brečet nad rozlitým mlékem do smrti, či co?“
„Neřekla bych, že je to pitomost,“ pokrčím rameny. „Strašně ji to vzalo. Když jsem říkala, že potřebuje psychologa, tak jste mi s tátou nevěřili.“
„Potřebuje pár facek a práci, aby se probrala. Hned zítra umyje okna, já jí ukážu,“ plánuje si mamka.
„Potřebuje práci, ale jinou,“ namítnu. „Musí se dostat mezi lidi. Nemůžeš ji zaměstnat třeba tady? Vlastně ne, to by bylo spíš k horšímu, kdyby se měla dívat na nevěsty…“
„Já si s ní promluvím,“ slíbí mamka pevně, ovšem z jejího výrazu poznám, že nepochopila vůbec nic. Není divu, když je celé dny i večery v práci a domů se chodí jen vyspat! „A co ty? Neříkej mi, že pracuješ čtyřiadvacet hodin denně sedm dní v týdnu. Copak nemáš žádný den volno?“

„Mám volno každé dopoledne, jenže to zase nejsi doma, no a po půlnoci už spíš, tak se nemůžeme vidět. Nepřetržitě nedělám, neboj, to by bylo vykořisťování dělnický třídy a ne brigáda,“ uchichtnu se. „Volno budu mít v pátek a v neděli.“
Jakmile dořeknu, hned toho lituji, jelikož mamka je generálský typ a nic jí nejde tak dobře jako zorganizovat práci a rozdělit úkoly! Pro jistotu dřív, než ji něco skvělého napadne, dodám: „Podnikneme něco s holkama. Nemůžu strávit celé prázdniny jen vydělávám peněz, jistě chápeš.“
„Tak tak,“ mrkne na mě její kolega přes obroučky brýlí. „mladá holka si musí užívat, dokud to jde.“
Hodím po něm otrávený kukuč. Slizoun se vtírá! Nikdy mi neseděl a opravdu nechápu, jak je možné, že v jeho přítomnosti je máma veselá a ve svém živlu!
„Já jim dám užívání, až jim bude špatně oběma,“ vyhrožuje máma, chvíli civí do počítače, načež si uvědomí mou přítomnost a aniž by zvedla oči od monitoru, zeptá se: „Chtěla jsi ještě něco, Simčo?“
„Ani ne,“ pokrčím rameny. „Ahoj. Nashle.“

8. VYMAZLENÉ DNY

Skutečnost, že dnes nesloužím s Robertem, nýbrž s Tonem, který je stejný začátečník jako já, mě zrovna dvakrát nenadchne a potíže tuším předem.
A taky jo. Nejdříve se mi zdá, že nějak špatně teče pivo, načež se mi to už nezdá, protože je to fakt. Dumáme nad tím společně s Tonem a ani jeden z toho není moudrý.
„Že by to bylo bombou…?“ navrhne Tono nejistě.
Jdeme se tedy podívat do sklepa, kde jsou nejen sudy, ale i nové bomby. No jo, jenže jak ji vyměnit?!
„Dělal jsi to někdy?“
Tono zavrtí hlavou a je na něm přímo vidět, že nemá chuť se do toho pouštět a učit semetodou pokusů a omylů.
„Budeme muset zavolat provoznímu…“
Tohle řešení je sice správné, přesto se nám do něj nechce. Budeme vypadat jako dva nesvéprávní balíci!
„Počkej, zkusím se někoho zeptat, třeba s tím mají lidi zkušenosti,“ napadne mě. Zkušený pivař jako Standa, na kterého bych sázela nejvíc, však ještě nedorazil, na toho je moc brzy, a kluci, co mydlí kulečník, případně stolní fotbal či se jen tak táhnou za společností, protože nechtějí sedět večer samo doma, jako profíci zrovna nevypadají. U kulečníku se snaží Dejv s Rimmerem, Marky Mark jim kibicuje a další dva dělají obecenstvo. Zkusím to s nimi.
„Pánové, neumí někdo z vás vyměnit bombu?“
„Cože?“ zvedne Dejv oči od rozehraného šťouchu. „Položit bombu? Kam?!“
Ostatní se samozřejmě pobaveně rozřehtaní.
„Ten tak leda do záchodu. Biologickou,“ pousměje se Marky Mark. „Můžu to zkusit.“
Odvedu ho tedy do sklepa a nestačím zírat, protože nejde o žádné zkoušení! Jednoduše ji rovnou vymění.
„A pak že je zákazník pán,“ uznám pobaveně. „Kde ses to naučil? Máte snad doma hospodu? Nebo jsi byl na brigádě?“
„Ne, proč?“ pokrčí rameny. „To všechno tě naučí život.“
„Nevypadáš na kmeta se spoustou životních zkušeností!“
„Život studentský myslím,“ upřesní. „Víš, kolikrát se ti na vejšce hodí umět narazit sud a podobný praktický věci?“
„Studuješ hotelovej management nebo tak něco?“

„Tak něco.“ Zazubí se od ucha k uchu a přimhouří ty svoje hezké oči ještě víc. „Politologii a mezinárodní vztahy.“
Udělám uznalý obličej, načež se rozesměji, až se to sklepem rozléhá. „Tam asi sudy nenarážíte…“
„Něco ti prozradím, chceš?“ mrkne na mě. „Ale nikomu to neříkej. Vejška nejsou jenom přednášky, semináře a skripta.“
„Dovedu si to představit,“ řehtám se. „Teď už jo.“
Zamknu sklep a společně se vrátíme k baru, kde mu za ochotu a pomoc natočím jedno napěněné pivko gratis. Skutečně to bylo bombou, čepování jde samo, jen to šumí a syčí.
„Přijde mi, že tě odněkud znám,“ svěřím se mu, ovšem o své teorii s Wentworthovýma očima raději pomlčím. „Ty taky patříš do *Trhlý Báry*? Mám ve všech těch kapelách zmatek.“
„Jen tak externě,“ usměje se.
„Co to znamená?“ vyzvídám se zájmem.
„Občas jim dělám nějaký texty,“ vysvětlí.
„To zní zajímavě. Píšeš básničky?“
„No, takový říkanky, jako třeba: Když jsem šel z hospody, zakopl jsem o schody. Zařval jsem auvajs, přejela mě tramvaj.“
Podívám se na něho a vybuchnu smíchy na celý bar.
„Ptala jsem se tě na ty texty, ne tohle!“
„Ale já fakt nic lepšího neumím.“
„Dobrý, no. Tak si to nech,“ urazím se naoko, on se pobaveně zazubí a vrátí se i s pivem zpátky ke kulečníku. Jeho místo zaujme kluk, kterého už dlouho podezřívám, že mu pivo vlastně vůbec nechutná, chodí ho srkat k baru proto, aby mě mohl fixovat očima. Jednak není můj typ a jednak se ani nesnaží o nějaký bližší kontakt, jde o tichou figuru. Na druhou stranu je bezproblémový, to se mu musí přiznat.
V půl sedmé se v baru objeví Roman. Srdce mi radostí poskočí tím spíš, když mi podá balenou růži, kterou mi cestou z Ostravy koupil u jakési čerpačky.
„Jsem tu jen na skok, musím autodílny vézt do Nížan, čekají tam na ně,“ vysvětlí, ovšem ten skok není zase tak krátký, aby mě nestihl přes bar políbit.
Vybalím růži z celofánu a prázdnou láhev od koly použiji jako vázu, do které si květinu vystavím přímo na baru. Stála jsem mu za to zajet sem, aby mi mohl dát kytku a pusu. Jen tak, pro radost, z touhy! Koho by netěšila taková pozornost, natož pozornost skutečného muže! A Roman *je* muž.
Kazim mi nenapíše, ani to nečekám, přesto ve chvíli, kdy zrovna nejsem vytížená na sto procent, nýbrž jen na osmdesát, mu pošlu po dlouhém váhání a zvažování slov, nerada bych mu ublížila ještě víc, omluvnou zprávu:
KAZI, OMLOUVAM SE ZA TU VCEREJSI TRAPNOU SITUACI, MELA JSEM TI TO RICT DRIV A DO OCI, NE TAKHLE. PROMIN. BYLO TO S TEBOU PRIMA A JA VERIM, ZE POTKAS HOLKU, SE KTEROU BUDES STASTNEJSI NEZ SE MNOU. JSI FAJN KLUK. SIMONA
Ať už je kazim, jaký chce, nezaslouží si kopačky tak hnusným způsobem. Bylo mi s ním skutečně fajn!
Nepředpokládám, že odepíše, takže mě dost překvapí, když mi mobil pípne ani ne za minutu a zpráva je právě od Kaziho!
NETUSIL JSEM, JAKY SES CYNIK.
Zachmuřeně zírám na těch pět slov, která mi poslal, a nejsem schopna si je přebrat. On mi nevěří!
MYSLIM TO VAZNE. MAM TE RADA A PREJI TI JEN TO NEJLEPSI A HODNE LASKY! CHTELA BYCH, ABY BYLI VSICHNI STASTNI.
Opět odepíše vzápětí, tentokrát ještě stručněji.

JAK MYSLIS.
Oddechnu si. Pochopil to! Z toho nejušlechtilejšího citu, lásky, bych si nikdy legraci nedělala, natož cynickou! Konečně jsem kapitolu s Kazimem definitivně uzavřela a nemusím se za sebe stydět, tudíž mám mnohem lepší náladu. V příští minipauze, kdy natočím šest piv a čekám, než přijde Tono s další objednávkou, Romana prozvoním.
V tu ránu mi volá zpátky. Nejde jen o prozvonění, na to zvoní mobil příliš dlouho, rychle tedy hovor přijmu.
„Ahoj, Romane. Co se děje?“
„To jsem se chtěl zeptat já tebe. Volala jsi mi a zavěsila dřív, než jsem to zvedl,“ vysvětlí.
„Ale ne,“ zasměji se. „to bylo jen prozvonění. Myslela jsem na tebe, tak jsem chtěla, abys to věděl.“
„Já na tebe myslím pořád,“ ujistí mě. V pozadí slyším kovové údery kladiva do plechu, aspoň to tak zní, vrtání a kvílení jakéhosi motoru. „Prozvánění je pro huberťáky, to jsem nikdy nepochopil. Telefon je na volání, ne?“
„No jo, ale ne vždycky máš kredit,“ vysvětlím s úsměvem. „Prozvánění je ještě rychlejší a levnější než esemeska.“
„Já mám paušál,“ vysvětlí mi, „a tobě kredit dobiju, abys mi mohla volat a ne prozvánět. Esemesky mě psát nebaví, není nad to tě slyšet, Simono.“ Zaslechnu, jak ho někdo volá jménem, křikne na něj „no jo“ a s povzdechem se rozloučí: „Musím jít, aby se to stihlo do půlnoci, protože jinak mají smůlu, nechám je tu i s rozdělanou prací a jedu za tebou.“
Blaženě se usmívám ještě dalších deset minut a jsem mimo natolik, že načepuji do půllitru kofolu.
„Co to je?!“ zašklebí se kluk, který si nevšiml barvy a rovnou se u baru z půllitru napil.
„Tomu se říká nealko,“ oznámím mu. „Máme takovej předpis, po dvou pivech točit kofolu, aby se nám tu nekumulovali ožralci a abychom omezovali alkoholismus mladých lidí.“
Tono, který mě zaslechne, málem smíchy neudrží tác s vyřízenou objednávkou, nicméně kluk chvíli huhlá, že jsou pořád nějaký novoty, ale spořádaně kofolu vypije.
Něco po deváté si přisedne k baru Stela.
„Ahoj! Já jsem ti ani nestihla odepsat, viď?“ plácnu se do čela. „Dnes jsem tu s jiným čížníkem, ale celkem zvládáme… Musím to zaklepat na dřevo.“
„Nevadí,“ pokrčí velkoryse rameny. „Dej mi džus, jo.“
„Třeba grep,“ vybere si ze široké škály malých dusíků.
„Asi nebude úplně studenej,“ omlouvám se, „nějak jsem podcenila doplňování, pak bylo moc práce, nestíhala jsem je ani donést, natož narovnat do chlaďáku, teprve před chvílí jsem se k tomu dostala.“
„Ještě to ujde,“ usoudí, jakmile se napije. „Doma na nás čeká velká konvice *sangríi*, krásně chlazená a se spoustou ovoce, to si dáme.“
„Jé, vidíš,“ uvědomím si. „Já večer nemůžu… Mám rande.“
Kamarádčina tvář se zakaboní. „Myslela jsem, že už tě Kazim nebere! Copak, recyklace papíru? Je znovu v kurzu?“
„Ne, s Kazim je definitivní konec,“ vysvětlím. „Tohle rande je s tím druhým…“
„S tím zadaným?!“ zeptá se nevěřícně.
S nadšeným úsměvem přikývnu. „To je, co?“
„To je šílenost,“ ujistí mě. „Ty jsi nepoučitelná, fakt.“
„Ne, Steli,“ protestuji. „Tohle je o lásce. Cítím to. Roman je starší, žádnej huberťák, kterej nezávazně flirtuje a střídá holky. Bere to vážně. Tu růži mám od něj…“
„Dá jí růži a jí se podlamují kolena!“ odfrkne ironicky.
„Nejen růži. Dal mi… Nikdy jsem nevěřila, když Andy vykládala, že starší kluci jsou lepší. Měla pravdu, Steli.“
„Jenže Andy je praštěná nymfomanka!“

„Možná,“ zasměji se, „ale má zkušenosti.“
„To sis vzala příklad z té pravé, fakt. No, jak myslíš. Ty budeš zklamaná. Kdo chce kam…“ Pokrčím rameny. „Láska je o hledání a zklamání k tomu hledání patří. Člověk musí někdy spadnout až na dno, aby se mohl odrazit a začít znovu.“
„Příjemnou zábavu,“ popřeje mi sarkasticky.
„Ty jsi naštvaná, že nepůjdu k tobě,“ obviním ji. „Steli, je mi líto, ale fakt nemůžu. Dámskou jízku zopakujeme někdy jindy, však není konec světa. Ještě ani konec července!“
„Jenže doma už těžko budu sama!“
Nepodaří se mi ji usmířit, vypije džus, zaplatí mi ho a se sucharským „ahoj“ odejde, nezůstane ani o minutu déle. Mrzí mě to. Stela je skvělá kamarádka a já jsem ráda, že ji mám, jenže ona nechápe, že kluk má také nějak přednost… Což neznamená, že bych na ni kašlala! Jen je třeba jinak poskládat časový plán a priority, no.
A ten kluk, kterému dám pro dnešní večer přednost před Stelou, za to stolí! Přijede těsně před půlnocí, pomůže nám uklidit v baru a pak už mě veze na nábřeží, kde se za svitu pouličních lamp procházíme kolem temné řeky, držíme se za ruce, co chvíli zastavujeme a líbáme a já cítím, jak strašně moc hořím touhou. Roman také, je vzrušený a má co dělat sám se sebou, především když se mazlíme v autě, ale do ničeho mě nenutí a já nic víc nenavrhnu, ačkoli menses už pomalu odeznívá. Do bytu se vplížím ve dvě ráno, aniž bych někoho vzbudila, a dospávám celé dopoledne!
Chudák Roman je na tom mnohem hůř, ten si přepych dopoledního spánku samozřejmě nemůže dovolit, už od sedmi zařezává v dílně, přesto mi za odpoledne třikrát volá a o půlnoci na mě znovu čeká, abychom spolu byli v autě až do tří hodin ráno.

Páteční volný den přijde jako na zavolanou. Vstanu už v jedenáct, sice bych nejradši ještě spala dál, ale musím si dopřát generálku, den volna nelze strávit s posteli, nejsem Kamča! Ačkoli tentokrát v posteli neleží, což mi přijde jako menší div světa, a to, že má dokonce ustláno, jako div druhý. Nejspíš mamka splnila svůj slib a zapřáhla ji, včera měla na stole napsáno, že musí odnést deku z gauče do čistírny a stavit se u mámy ve firmě, ještě jsem se u vzkazu musela smát, protože máma tam připsala BEZ PARDONŮ! Vida, jak pardony zabraly, patrně pro ni našla práci i dnes.
Se zíváním naházu svou přikrývku i polštář do úložné bedny, sice mi to přijde zbytečné, ale když má ustláno ségra, nebudu za tu horší, v kuchyni si namáznu chleba a málem si udělám bouli o dveře koupelny. Jsou totiž zamčené. Že by táta? V pátek se většinou vracívá dřív, podle toho, jak zvládají zakázky, ovšem někdy až v sobotu. „Tati?“
„Obsazeno!“ ozve se Kamčin hlas.
„Doufám, že nebude obsazeno dlouho!“ upozorním ji. „Musím si vyprat trička do práce a spoustu dalších věcí. Pohni!“
Za odpověď jí nestojím, tudíž se doloudám zpátky do pokoje, abych zapnula mobil a dala Romanovi šanci se mi dovolat. Esemesky se nedočkám, na to jsem si zvykla, kdyby se tu a tan neozvala Andy a neporeferovala, nepsal by mi vůbec nikdo! Stela je uražená, Kazim out a Roman jedině volá. A ne dřív než v poledne, chce, abych se vyspala.
Všimnu si, že mám trošku zatržený nehet, jenže v mé sadě s manikkúrou najdu pouze nůžtičky a taková ta drápátka, u kterých jsem nikdy nepochopila, k čemu vlastně slouží. To nejdůležitější, totiž pilníček, chybí. Prohrábnu kosmetické přípravky na poličce pod zrcadlem, nakouknu i do zásuvek svého psacího stolu, nicméně hledat pilníček je jako hledat jehlu v kupce sena. Kamča přece musí mít tutéž manikúru a jak znám sestřino puntičkářství, nikdy by nezapomněla uklidit věc na svoje místo. Manikúru si vždycky dávala do nejspodnější přihrádky stolku… No jistě, je tam, všechno vzorně srovnané a díky velkým razií má v zásuvkách tolik místa, že jí ho až závidím. Ty moje nejdou kolikrát ani dovřít, jak jsou narvané! Než přihrádku zase zavřu, padne mi zrak na igelitový sáček. Ten se k ostatnímu

obsahu nehodí, natož když je naditý platíčky s léky! Poruším sestřino soukromí, vytáhnu jej a vysypu na válendu. Ty jo! Připadám si málem jako v narkomanském doupěti. Kde vzala tolik léků? Samá analgetika a sedativa, některá s prošlou záruční dobou. Chce z nich vařit opiáty, či co? Anebo –
Uvědomím si, že jsem tuhle na práškový omylem stoupla a ona je honem schovávala, stejně jako si vybavím její poznámku, že už nebude nic potřebovat… Přiběhnu ke dveřím koupelny a zabuším na ně s takovou energií, která by nejspíš probudila i mrtvého. „Kamilo! Okamžitě otevři! Slyšíš?! Co tam děláš?! Otevři ihned, nebo ty dveře vyrazím!!“
Užuž se rozbíhám, abych ramenem vrazila do tenkých dveří jádra, které by můj ataak určitě nevydržely, když e pohne klika a ve skulině mezi veřejemi se objeví Kamilin smrtelně bledý obličej vyčuhující zpod turbanu z ručníku.
Rozrazím dveře dokořán. „Cos to provedla, ty huso?!“
„Nešibe ti?“ nechápe ségra a já si teprve nyní všimnu, že běloba je umělá, Kamča má obličej něčím potřený. Na umývadle leží tuba od pleťové masky, pleťové mléko, čisticí vatové tampony, šminky a krabička od heny.
„Co to držíš v ruce?!“ křiknu na ni a ona poslušně otevře dlaň. Nap Ivetě není nic divného, uklidním se, pokud tedy nepočítám za divné skutečnost, že si trhá přebytečné chloupky z obočí. Zrovna ona, která na tyhle věci nebyla!
„Můžeš mi říct, co ti hrabe?“ otáže se nechápavě.
„A ty mi můžeš vysvětlit, kde jsi vzala tolik prášků, co máš nasyslených ve stolku?! Co to má znamenat?“
Kamila se zatváří nepřístupně. „To znamená, že ses mi hrabala bez dovolení ve stole!“
„Odpověz!“ nařídím jí. „Na *co* je máš připravené?!“
„Do toho ti nic není,“ odsekne.
„Určitě by do toho ale bylo mamce a tátovi, a hodně,“ ujistím ji, otočím se na patě a jdu zpátky do pokoje. Do Kamči jako když střelí, rozběhne se za mnou, je z toho honička a přetahování jako za mlada, div se o pitomé prášky neporveme, jak se je každá snažíme usurpovat pro sebe. Jelikož jsem rychlejší a taky zákeřnější, zvítězím, prášky nacpu zpátky do sáčku a nepustím je z kuky ani z oka. Vezmu si je s sebou i do koupelny, kde se vysprchuji, umyji a vyfoukám vlasy, oholím rašící chloupky na nohou i v podpaží, nalíčím se a navoním, vyperu si trička a pak, když koupelnu zase uvolním, nacpu léky k sobě do tlumoku.
Pozoruje mě ze své válendy a dokonce přestane vyťukávat esemesku. „Dáš mi ty prášky?!“
„Ne. A nesnaž se je hledat, beru si je s sebou.“
„Tak si je sežer!“
„Nejsem pošuk jako někdo!“ odfrknu. „Mě by něco tak idiotského nikdy nenapadlo, milá sestro.“
Na to mi neodpoví a jelikož chvíli na to cvakne v chodbě zámek a v bytě se objeví táta, nejistě po mně pokukuje. Nemám v úmyslu žalovat, svým způsobem je tahle lekce lepší než ji prásknout! Jen ať si užije strachu a pochopí, že to, co možná zamýšlela, byla zhovadilost!
„Tady to voní jako v parfumerii,“ uzná tatík, když vidí, jaké jsme obě našlechtěné, nalíčené a navoněné, Kamča si dokonce obarvila vlasy do červeného nádechu a musím říct, že jí to docela sekne.
„Máš dvě krásný dcery, jsi rád?“ bavím se.
„Bez sebe štěstím,“ ujistí mě s úsměvem. „Ale byl bych ještě radši, kdyby tu voněly třeba řízky nebo gulášek…“
„Tati, ty jsi přízemní,“ řehtám se.
„Spíš hladovej,“ opraví mne. „Doprovodí mě moje dvě krásné vonící dcery na oběd? Pojďte, holky, ať se můžu vytahovat, že mám dvě milenky o generaci mladší…“
„Když já jdu v půl třetí ven, to bychom nestihli,“ zklamu ho, a rychle utěšuji: „A on by ti ty milenky beztak nevěřil…“

„Jsi potvora,“ otituluje mě. „Kamčo, ty mi košem nedáš!“
„Já jdu ven už teď,“ převeze ho ségra. A nejen jeho! Nestačím zírat – ona má namířeno ven?!
„Za mámou?“ hádá tatík mylně. „Tak půjdeme oba a vezmeme ji na oběd s sebou.“
„Ne, za mámou ne,“ odmítne tuhle možnost. „Prostě… ven. Musím si něco zařídit.“
No jistě, sraz po čtyřech letech, takže prdlá Sobotková už ji přece jen uhnala! Tím lépe, aspoň si vyhodí z hlavy takové koniny, jako polykání prášků. Kamila se po mně naposledy nejistě podívá, a když mlčím, rozloučí se s námi, aniž by se snažila maskovat úlevu, že jsem ji neprozradila. Někdy není špatné mít na sourozence páku!
„To je hrůza,“ stěžuje si táta, „týden jsem vás neviděl a vy mi stejně zase utečete.“
„S tou mámou to nebyl špatný nápad,“ připomenu mu. „Jdi za ní, je pátek, mohla by jednou skončit dřív, ne?“
„Taky pravda,“ přikývne. „I když o tom pochybuji…“
Ještě mi nařídí, abych koukala být do půlnoci doma, což beru spíš jako orientační doporučení, a propustí mě.
Ono se řekne do půlnoci doma, jenže co já vím, co Roman vymyslel za program?! Jenom líbání na přivítanou nám zabere dobře půl hodiny a je nám úplně jedno, že se tak děje za slunečného odpoledne na parkovišti dole pod panelákem a kolem chodí spousty lidí a dětí.
„Jak ses vyspala?“ vyzvídá, pak si mě s malým odstupem změří a s úsměvem dodá: „Ani se nemusím ptát. Vypadáš úžasně, takže určitě dobře. Sekne ti to, Simono.“
Letní šatičky na ramínka úzká tak, že jsem si pod ně musela vzít podprsenku s gelovými ramínky, aby nebily do očí, jež jsem si pořídila před odletem na Krétu, mi sedí lépe než před měsícem, protože díky honičce v *Galaxii*, kdy prostě není čas na jídlo, je nemám tak strašně upnuté a nevytvářejí mi tím pádem „faldy“.
„Já dobře,“ souhlasím s ním, „ale ty jsi na tom hůř…“
„Vypadám tak sešle?!“ zhrozí se.
„Ne!“ vybuchnu smíchy. „Sluší ti to…“ Přejedu mu prstem po strništi z vousů, jel pro mě hned po práci, nezbyl mu čas se oholit. „Vypadáš drsně… a sexy…“
Chňapne mi po ruce a stiskne prst jemně mezi zuby. Pohladím mu rty, Roman je pootevře, natáhnu se k němu a dalších pět minut se vznášíme nad střechami paneláků
„Kdybys věděla,“ vzdychne ochraptěle, „jak mě dráždíš…“
Beru to coby lichotku, usměji se. „To je sice pěkné, ale takhle to přece nejde… Nemůžeš to dlouho vydržet - “
„Taky už to dlouho nevydržím,“ zasměje se a položí si mou ruku dolů na bermudy.
„Tohle nemyslím,“ uchichtnu se. „Nemůžeš spát denně jenom čtyři hodiny, dřít v práci a v noci jezdit za mnou…“
„Co ty víš, co já všechno vydržím,“ mrkne na mě. „Mám dobrou výdrž. Nevěříš?“
„Věřím,“ bavím se.
„A pro tebe přinesu větší oběti než pár hodin spánku.“
„Oběti nejsou potřeba,“ krotím ho. „Tak kam vyrazíme? Mohli bychom se jet koupat, vzala jsem si s sebou plavky, potom třeba do kina a - “
„V kině jsem nebyl snad od sedmnácti let,“ zasměje se. „Naposledy když jsem bydlel tady v Bakově na intru. To koupání je dobrej nápad, jsem přesvědčenej, že v plavkách ti to musí slušet ještě víc než v těch šatech… a to je skoro k nevíře!, ale nestihli bychom to. Od pěti mám trénink.“
Ochabnu ve svém nadšení. O nohejbale mluvil, zmínil se minule i o pátečním tréninku, ovšem tak nějak jsem počítala, že ho kvůli mně oželí, zvlášť když padlo slovo o obětech!
„Takže máme pro sebe jen půldruhé hodiny…?“
„Blázníš?“ zhrozí se. „Ani náhodou! Trénink trvá s bídou dvě hodinky, prostě tam na mě počkáš, budeme spolu do tréninku a po něm celej večer a celou noc…“

Při představě, co všechno by se mohlo v noci dít, mi zatrne ve slabinách, přesto namítnu: „Celou ne, do půlnoci bych měla být doma…“
„Proč?“ nechápe. „Myslel jsem, že u mě zůstaneš až do zítra a já tě odpoledne odvezu rovnou do *Galaxie*.“
„To nejde,“ usměji se. „Naši by mě neviděli dva dny.“
„Škoda…“ Roman se zamyslí. „Tak to uděláme jinak. Dnes tě odvezu o půlnoci, ale zítra tě v *Galaxii* vyzvednu a pojedeš se mnou, neděli máš přece volno, strávíme ji spolu. Rovnou je na to doma připrav.“
„Připrav,“ zopakuji s úsměvem. „Vidíš to moc jednoduše… Normálně by si toho naši při své vytíženosti možná ani nevšimli, že nejsem doma, ale tentokrát to zrovna vypadá, že mají volný víkend. Aspoň táta určitě.“
„Kolik ti je let, Simono? Sedmnáct?“
Za posledních pár dní druhý člověk, který mi tipuje méně! „Osmnáct pryč!“
„Takovej žabec,“ povzdechne si s trochou nostalgie. „Pardon, omlouvám se, plnoletej žabec… Tím líp. Potom nechápu, proč z toho děláš takovou kovbojku.“
„Kovbojku? Jako že mám říct našim rovnou, že budu spát o víkendu u svého kluka…?!“
„Přesně,“ kývne a myslí to vážně. „Takový schovávání bych chápal ve čtrnácti, ale ty pod zákonem nejsi… Což je mimochodem skvělý! A navíc jsi plnoletá. Jestli ti jde o to, aby vaši neměli strach, s jakým pobudou se kde taháš, klidně se jim půjdu představit.“
„Představit?“ užasnu.
„Proč ne? Možná to pořád nechápeš, ale přece jsem ti říkal, že nemám ve zvyku střídat holky, balit je a zase opouštět. Když s někým chodím, tak trvale a tím pádem nevidím důvod, proč bychom se měli schovávat nebo proč bych se nemohl seznámit s vašimi. Můj brácha chodil se svojí ženou od jejích patnácti let, byla u nás víc než doma a v pohodě. Její rodiče ho znali, neměli důvod jí ho zakazovat.“
„Od patnácti? Jinýho kluka nikdy nepoznala?“
„Ne,“ ujistí mě. „V osmnácti si bráchu vzala a devět měsíců po svatbě se jim narodil první kluk. Za dva roky druhej a vloni to korunovali holčičkou.“
„To je hezký,“ usoudím. Podívám se mu do očí: „A co Petra? Ta k vám taky chodila od svých patnácti?“
„Té bylo jednadvacet, když jsme se poznali. Takže skoro pět let, no.“
„A ví o tom…?“ zeptám se váhavě. „Že ty a já…“
Roman se zamračí. „Za co mě máš?“
Trhnu rameny. „Chci mít jasno.“
„Snad sis nemyslela, že bych s ní byl večer v Nížanech a v noci jel za tebou do Bakova?“ ohradí se skoro uraženě. „jako že bych podváděl tebe i ji? Takový máš o mně mínění?“
„Ne, promiň,“ omluvím se mu a nejradši bych si nafackovala. Na jednu stranu si libuji, že je Roman dospělý muž, a na druhou čekám, že se zachová jako puberťák?
„Musel jsem jí to říct. Nebylo by to fér.“
„A co ona…? Jak to vzala?“
Tentokrát se do odpovědi moc nehrne. „Brečela.“
Na pár chvil se v autě rozhostí dusné ticho, nevím, co říct, ale Roman se na mě usměje. „Pojedeme?“
S ulehčením přikývnu, jsem ráda, že máme tenhle rozhovor za sebou a vím, na čem jsem!
„Počkej, zastav mi, prosím tě, u *Slunce*, jo? Dole v obchoďáku je lékárna, skočím si tam.“
„Potřebuješ si koupit nějaké léky?“
„Spíš naopak,“ usměji se a vylovím z báglu sáček léčiv.
Roman vykulí oči. „Máte doma soukromou apatyku, anebo chemickou laboratoř?“

„Ani jedno, ani druhé," bavím se. „To se nashromáždilo za mnoho let… Jsou prošlé, jen je odnesu do kontejneru na léky, hned jsem zpátky."
Zbavím se nebezpečného nákladu a současně i starostí, kam bych je doma schovala, aby je ségra nenašla, kdyby ji zase popadly nějaké trudné nápady a těžké depky!
Druhou zastávku si uděláme na zmrzlině, to už zase oba veselí a šťastní, líbáme se a laškujeme a vzájemně se mučíme doteky, až Roman prohlásí, že tedy neví, k čemu na hřišti bude, leda tak do počtu. Trénink samozřejmě neobětuje, doveze mě rovnou na hřiště v Nížanech, kde mě čeká seznámení s ostatními kluky. No, kluky… Všichni jsou ještě starší než Roman! A někteří určitě o dost, třeba ten, komu říkají Pepa Řepa, nejspíš se tak skutečně jmenuje, by mi mohl dělat tátu, kdyby si trošku přichvátl! Romanův starší brácha Radek je Romanovi hodně podobný, i když není zdaleka tak hezký.
„Čau, Simono," stiskne mi na seznámení ruku svým svěrákem, div nevyjeknu. Další jména kolem mě spíš prolétnou, Tomáš, Vašek, Honza, Říša, aniž bych se je snažila zapamatovat. Považuji to za zbytečné a předpokládám, že celý trénink strávím v autě, kde si pustím rádio a bude mi fajn, ovšem to se pletu! Roman s touhle možností nepočítá ani náhodou, strčí mě k ruce Pepovi Řepovi, který u klubovny pilně roztápí gril, si připadám jako blbec, protože vůbec netuším, co mám dělat. Pepa je figurka sama o sobě, snaží se být vtipný, leč přijde mi spíš zoufalý.
Mnohem víc mě baví dívat se na samotný trénink, v těsném tričku vynikají Romanovy bicepsy, líbí se mi, že má svalnaté nejen paže a ramena. A hraje dobře, to poznám hned, byť nohejbal jako takový nijak v oblibě nemám.
Než trénink skončí, ke klubovně se začnou trousit i manželky Romanových kamarádů. Jestli jsem se předtím cítila nesvá, teď mám pocit nahého v trní. Jenom jedna z nich, Kristýna, se mi představí jménem, ostatní se baví tak, jako bych tu vůbec nebyla! Samozřejmě jsou všechny starší než já, hádám, že zhruba v Romanově věku, možná o maličko mladší.
Nemohu se dočkat, až se Roman vysprchuje a vypadneme odsud, jenomže chyba lávky, ukáže se, že Tomáš slaví narozeniny a grilování probíhá na jeho počest. Tomášova žena i ty další nanosily na dřevěný stůl u venkovního posezení kolem velkého ohniště za klubovnou chlebíčky, jednohubky a různé další dobroty, grilované masíčko voní na dálku, až se sliny sbíhají. Jelikož jsem měla za celý den pouze namazaný chleba a zmrzlinu, už se nebráním počkat, než bude maso pečené. Roman si ke mně přisedne a obejme kolem ramen, aby bylo jasno, že k němu patřím. „Patlal jsem to fest, co?"
„Ne, hrál jsi z nich nejlíp," ujistím ho a on mě za to něžně a dlouze políbí. Tady se však polibku oddat nedokážu, přes jeho rameno vidím, jak si Jana s Dášou vymění pohled. Gábina, Radkova manželka, která přijde o něco později spolu s dalším manželským párem, je z nich rozhodně nejsympatičtější. Okamžitě se zapojí do práce a záhy se může jíst, maso je naservírované na papírových táccích i s křenem a hořčicí. Nehrnu se ke stolu, i když hlad mám pořádný.
„Kdo je to tu?" všimne si mě kluk z nově příchozí dvojice, jemuž jsem nebyla představena. Za Romana to udělá Pepa Řepa, co se nejspíš považuje za mého kamaráda.
„To je Simonka."
„Jaká Simonka? Jo, ta Romanova mladá?" zazubí se na mě. „Taky bych si dal takovou křehulku líbit…"
Jeho žena se dohaduje u stolu, tudíž ho neslyší, ovšem Tomáš ho krotí: „Jiřka by ti zvedla mandle! To není Petra, aby vyklidila pole bez boje, u vás by to šlo přes mrtvoly. Nejdřív by zamordovala křehulku, pak tebe."
Ti, kdo ho slyšeli, se báječně baví. Mně to legrační nepřijde ani trochu. To už mi přinese Roman tácek se šťavnatým plátkem do křupava ogrilovaného masa.
„Co si dáš k pití?" stará se.

„To je jedno. Třeba nic, nikam nechoď," přemlouvám ho, ale on si říct nedá. Jiřina, Vaškova manželka, si přisedne k Dáše a Janě a takovým tím divadelním šeptem, se kterým by se uživila v nápovědní budce, se zeptá svých kamarádek: „To je ten Romanův objev? No to jsem čekala něco mnohem víc extra, když kvůli ní opustil Peťu…"
„Hned jsem říkala, že je blázen," přizvukuje jí Dáša.
„Co na ní vidí?" nechápe Jiřina. „Takový děcko!"
„No, děcko," zasměje se Jana. „Prsatá je, což o to…"
„To Peťa taky a navíc má i něco v hlavě, rozumná holka, ne nějaká ulítlá puberťačka…"
Víc neslyším, Roman je zpátky i s chlazenou kolou.
„Nezvedneme se už?" pošeptám mu do ucha.
„Jen to sním, jo?" slíbí mi a pustí se do své porce. To, že si jde dvakrát přidat, mu nemohu mít za zlé, a to, že se mezi kamarády a kamarádkami cítí dobře a baví se skvěle, také ne. Problém je jinde. Svůj slib ale dodrží, sotva zbouchá porci i s dvěma přídavky, nenechá se kamarády zdržovat, řekne jim ahoj a vede mě kolem ramen k autu zaparkovanému před hřištěm.
„Kam jdou tak brzy?" podivuje se Pepa Řepa.
„Už to na ně přišlo, to se nediv," dodá kdosi."
„Já se nedivím," směje se podle hlasu nejspíš Vašek.
„Na jeho místě bych ji klátil od rána do večera…"
„Romane?" huláká někdo další. „Nezapomeň, že je zítra zápas, mysli na to a šetři se, jasný! Aby ses vůbec udržel na nohou. Fungovat celou noc se nevyplácí…"
„A do patnácti je to trestný!" vykřikuje Jiřina. „Pozor!"
„Bez obav," zavolá Roman se smíchem přes rameno a přitiskne mě k sobě. „Všichni mi tě závidí."
Pohrdavě si odfouknu. „Bylo to od nich pěkně jedovatý."
„Cože?" užasne. „To ne, Simono, nemysleli to špatně. Jsou to fajn kluci a jejich holky taky, akorát Jiřku moc nemusím. Je s nimi sranda. S většinou se znám od malička, jsou to všechno bráchovi kmoši, silnej nížanskej ročník. Jiřka a Gábina taky místní holky, Dáša, Jana a Kristýna se sem přivdaly. Zvykneš si na ně, uvidíš."
Nevím, proč si myslí, že o něco takového stojím! Zaveze mě kus za vesnici, nechá auto na polní cestě a jdeme se projít ke starému mlýnu, který nový majitel vyšperkoval do luxusního letního sídla, a odtud ke splavu. Na krajinu padá soumrak, les voní a od vody se ozývá žabí skřehotání. Roman mi ukazuje, kde si jako kluci s bráchou hráli, kde stavěli přehrady, kde měli bunkr a skrýš na stromě, předvede mi i odlehlé místo za ohybem řeky, která vytváří malou tůňku, díky suchému létu skoro vyschlou, kam prý chodil randit.
„S Petrou?" nadhodím, protože hořkou pachuť jedovatých řečí a narážek nespláchne ani jinak krásný večer.
„Taky, ale myslím v pubertě. Vodil jsem si sem holky spolužačky, ty pěkné, samozřejmě… Tady jsem se poprvé líbal, bylo mi čtrnáct a strašně mi hořely uši," zasměje se při vzpomínce, načež si všimne mé skleslosti. „Co je?"
„Nic…"
„Něco jistě," namítne.
„Nechci být na místě, kde sis užíval s jinými."
„Užíval," zasměje se. „Prosím tě, nebuď dětinská."
„No, to si myslí tví přátelé taky."
„Co si myslí?"
„Že jsem dítě a nehodím se k tobě," svěřím se mu.
Obejme mě, políbí na nos, bradu a ústa, vpije se do mě a já cítím horkou malátnost, která se mi začne rozlévat i těmi nejtenčími kapilárami po celém těle. Ruce si položí na moje ňadra a krouživě je hladí a hněte.
„Jsou vedle," řekne mi pak mezi polibky. „Ty jsi žena, Simono, a ke všemu nádherná…"

Ani nevím, jak se dostaneme zpátky k vozu, co chvíli se zastavujeme, líbáme, vzájemně dotýkáme a vzrušujeme a zase klopýtáme dál. To už je kolem úplná tma a velebné ticho teplé červencové noci ruší nejprve jen zvuky noční přírody, o chviličku později i rytmické a stále rychlejší pérování měkké zadní sedačky, na které se spolu milujeme, kdy Roman sedí a já tváří k němu nasedávám a vysedávám, stále hlasitější sténání musí být slyšet až ven a konečný výkřik, který mi unikne z hrdla v horečné extázi, jistě vyděsí obyvatele lesa široko daleko.
Není to Roman, kdo se neudrží na nohou! Chvějí se mi ještě dlouho dobu poté, co se jen tak v autě mazlíme.
„Jak jsi to myslela s tím, že jsi byla skoropanna?“
Pousměji se. „Právě takhle…“
„Nejsem přece první,“ namítne.
„A vadí ti to…?“
„Ne,“ políbí mě. „Jen mě to zajímá, proč skoropanna.“
„Protože to předtím byly jen pokusy,“ přiznám se. „Teprve s tebou… Sex ve vyšší rovině. S tebou jsem ho pochopila.“
Políbí mě. „Třeba to není jen sexem samotným…“
„A čím?“
„Miluju tě, Simono.“
Za jeho vyznání se k němu horce přivinu. „Miluju tě.“
Dojde mi, jak to myslel. Bez lásky to prostě nejde! Respektive, jde, ale něco tomu chybí. S Kazimem to nemohlo být takhle krásné, natož dokonalé – nebylo to oboustranné!

9. DEVĚT OKRUŽÍ TOUHY

Sobotní oběd je opět po týdnu společný, rodinný a navíc docela i dobrý, ačkoli papriky, které máma naplnila masovou směsí, už byly dost ovadlé. Navíc panuje u jídla dobrá nálada, mamka se rozpovídá o svatbě, kterou zařizovala a která proběhla včera dopoledne v zámecké zahradě plné květin a za zpěvu ptactva.
„To muselo být romantické,“ soudí Kamča.
„No, to jsem si také myslela,“ vyvede ji máma z omylu, „i když je pravda, že ti snoubenci se mi zdáli praštění už když si přišli svatbu objednat. Stála je strašných peněz, nechali si dovézt spoustu květin navíc, svatební kočár musel být růžemi úplně pokrytý, dva kočí měli přímo v růžích sedět… Dokonce i pes, doga jako tele, měl obojek z růží…! A oni přišli v bermudách!“
Paprika mi zaskočí v krku. „Kdo?! Ti kočí?“
„Nevěsta s ženichem!“
Rozřehtám se, až poprskám Kamilu.
„Prase!“ řekne mi a vyzvídá na mamce. „Jak to? Proč?“
„Protože byli praštění,“ vzdychne mamka. „Při oddávání se mezi sebou bavili, že ji kousl komár, on, jestli to nebyla spíš bleška tulačka toho jejich čokla, ona to, že psí blechy na člověka nejdou… Oddávající z nich byl dost nervózní, a když bylo skoro po všem a oni si měli vyměnit první manželský polibek, nevěsta vypískla, že zapomněla držet kytku, a prý stop, dáme repete, vezměte to ještě jednou!“
Bavíme se všichni kromě mamky, té to zase tak k smíchu nepřijde. „Dali jste repete?“ vyzvídá ségra.
„Ne,“ ohradí se. „To už nejde. Sňatek byl uzavřený.“
„Dneska jsou ti mladí prostě jiní,“ usoudí táta pobaveně. „Z ničeho nemají respekt, všechno berou na lehkou váhu.“

„Jenže tenhle ženich byl padesátiletý, nevěsta sice o patnáct let mladší, ale zato se vdávala potřetí," upřesní máma a my se bavíme o to víc.
„Aspoň vidíš, že se zbytečně mládeži nasazuje psí hlava a všechno se na ni svádí," směje se Kamča a já nestačím zírat, jak je po tolika dlouhých dnech optimisticky naladěná! Kromě toho dokonce nalíčená i doma, což je vůbec neuvěřitelné.
Zírám ještě víc, když po sobě sklidí nádobí do myčky, vynadá mi za bordel v pokojíku, který zasahuje i její polovinu, a oznámí, že půjde ven.
„Nejdeš na rande, doufám," všimne si její proměny táta.
„A kdyby?" opáčí s úšklebkem.
„Ještě ty začni lítat a bude to všechno," nechá se slyšet máma. „Stačí Simona."
„No a?" protestuje Kamila. „Jsem o rok starší než ona, proč by mohla jen Simča a já ne?"
„A proč myslíš, že Simča může?" baví se taťka.
„A nemůžu snad?" uchichtnu se.
„Ne," ujistí mě s úsměvem. „Nikdy jsem ti nedovolil jít na rande, jenže tys mě jaksi nikdy neposlechla…"
„Vidíš," triumfuje ségra. „Takže i *kdybych* šla na rande, neměl by to být problém, ne?"
„Rande s prdlou Pátkovou, to je terno," bavím se.
„Myslíš Středovou?" opraví mě Kamča spatra.
„Třeba Nedělovou, to je fuk," bavím se. Pořád lepší trávit odpoledne s kámoškou, i kdyby sebepraštěnější, než polykat prášky! „A když jsme u toho, dnes máme v *Galaxii* diskotéku, která je delší než normální směna, určitě se protáhne… Domů dorazím v neděli během dne."
Tatík mou lest prohlédne okamžitě, bohužel je všímavější víc, než jsem si myslela, a zatváří se velice nevěřícně: „No to mi neříkej, že potáhnete diskotéku čtyřiadvacet hodin!"
„To ne," kapituluji, „ale pak mám něco dalšího…"
„Co dalšího?" zpozorní mamka.
Vzpomenu si na Romanův proslov. „Rande."
„Počkej, počkej," zašermuje mamka rukou. „Máš rande celou noc a ještě skoro celou neděli?"
„Jo," přikývnu prostě.
„A kde budeš spát?!"
„U něj,"pokrčím rameny, jako by to byla ta nejlogičtější věc pod sluncem.
„Co to je zač?" vyzvídá máma.
„Je bohatej?" mrkne na mě táta.
„Jeden fajn kluk. Už vydělává, chudej nebude."
„Prosím tě, kolik mu je let?"
Nevím, zda jde o mateřský pud, anebo je to jen náhoda, ale mámě se podaří položit stěžejní otázku takřka na úvod!
„O něco starší než já," vysvětlím diplomaticky.
„A co dělá?"
„Mají s tátou a s bráchou v Nížanech autoservis."
„*Rychlý*?"
Podívám se na tátu překvapeně. „Ty ho znáš?!"
„Toho tvého? Ne," usměje se. „Znám tu firmu, ne ty kluky. Firma *Rychlý* má dobrou pověst, jsou šikovní, vyhledávaní, kšefty jim frčí. Kolega měl u nich auto zrovna nedávno."
„Svět je malej," usoudím pobaveně.
„Takže on je dělník?" uvědomí si mamka. „Neměla bys mít k sobě někoho vzdělaného, kdo tě zabezpečí?"
„Maturitu má, to se neboj," ohradím se.
„A s tím zabezpečením rodiny to nebude špatné," soudí táta. „Dobře zavedenej autoservis je výnosná živnost."
„Prosím vás," bouřím se. „Copak si ho beru, či co?"

„To doufám, že ne hned," varuje mě mamka. „Do maturity ti chybí ještě celý rok a bez vysoké školy dopadneš jako Kamila, nebudeš nic a - "
„Kamča to zkusí příště," zastane se táta starší dcery. Polekaně po Kamče střelím pohledem, máma je tedy diplomat za všechny peníze! Místo aby byla ráda, že se Kamila konečně tváří vesele, předhazuje jí její neúspěchy!
Ségra se kupodivu jenom ušklíbne a místo toho, aby se stáhla do sebe a začala se litovat a podceňovat, se mě zeptá: „Proč s ním jsi, když nevěříš, že je to napořád?"
„Nejde o to, jestli věřím nebo ne," namítnu. „Nad tím totiž vůbec nepřemýšlím! Vždyť jsme spolu teprve chvíli! Lidi se scházejí a rozcházejí, lásky se rodí a některé zase umírají… Přijde mi předčasný myslet na zadní kolečka."
„Hlavně aby nebyl malér," varuje mě mamka.
„Neboj," ujistím ji.
Víc se k tématu nevrátíme, naši jsou natolik rozumní, aby pochopili, že zákazy nic nespraví a držet doma osmnáctiletou a devatenáctiletou dceru by bylo postavené na hlavu. Navíc u starší se stejně jedná jen o teoretickou rovinu, zatímco já jsem doma neseděla ani jako mnohem mladší, s holkama jsme vymetaly klubové večery a chodily pařit hned od prváku.
Abych si nezkazila pověst a neseděla v sobotním odpoledni doma, zatímco Kamča vyrazí za Středovou, vypravím se ke Stele. Nic moc podnikat nemůžeme, tudíž nevadí, že kamarádka vyfasuje kočárek s nevlastním bráškou. Couráme se parkem a probereme všechno od módy přes Andiny kanárské avantýry, které mi líčí v esemeskách, až po večerní diskotéku. Jediné, čemu se obě striktně vyhýbáme, je jakákoli zmínka o Romanovi.
„Přijdeš, ne?" doufám. „Přece nebudeš trávit sobotní večer s otčímem u televize."
„S debilem v jednom pokoji nevydržím, to si piš," ujistí mě. „Seděla bych u sebe."
„No vidíš, takže žádnej program nemáš a než to, co tě čeká doma, je návštěva *Galaxie* určitě příjemnější."
„Ten tvůj tam bude taky?" překvapí mne otázkou a tváří se, že musí Matýskovi urovnat kšíry, jimiž je připoután a které mu dost vadí v rozletu. Nemít je, nejspíš by nám už aspoň třikrát vypadl na zem, jak se neustále vrtí a naklání přes postranice kočáru za hračkami, které neúnavně vyhazuje.
„Roman? Jo," odvětím stručně, nicméně honem vysvětluji: „Ale on tam nebude se mnou. Sloužím, takže budu lítat jako hadr na holi a ne se bavit."
„Ještě tě to nepřešlo?"
„Ne," ujistím ji. „A ani to neplánuji."
„Abys nebyla zaskočená, až to naplánuje on," rýpne si.
Pobaveně se rozesměji. „Ani náhodou. Miluje mě. Jen za dnešek mi třikrát volal a kdyby nespravovali nějaký důležitý auto, byl by přijel hned v poledne. Roman je muž, žádný mladý ucho. A navíc hrozně krásnej, má delší vlasy a - "
„Jak romantické," zaironizuje.
„Steli," požádám ji. „Neshazuj to. Máme se rádi."
„Hodně štěstí," popřeje mi a ironický tón tam stále je.
Rozhodnu se ho přeslechnout: „Díky. Večer určitě přijď, seznámím vás. Bude se ti líbit, uvidíš. Změníš pak názor."
Kamarádka se zatváří, jako že dřív porostou na borovici hrušky, ale další poznámky si odpustí.

S tím hadrem na koštěti jsem nijak nepřeháněla! Sobotní služba je vážně nejnáročnější, a to hned od čtyř, v pět už je plno a v šest narváno, ačkoli oficiálně klubový večer začíná až v osm! Kapela *KaPa* pojmenovaná podle jejích dvou lídrů, Karla a Pavla, jak za dobu své služby pochytím, hraje sice na můj vkus moc *ska*, ale lidem se to líbí, táhnou se za nimi jako vůně za smaženou jitrnicí.

„a to počkej, až tu bude vystupovat *Trhlá Bára*,“ slibuje mi Marky Mark, když vidí, jak jsem utahaná.
„Dovedu si to představit,“ zakřením se na něj, „kdo by si taky nechal ujít hity jako *Když jsem šel z hospody, ztratil jsem kondomy, víc spermií nezachytí, byly totiž použitý…*“
Vrátí mi pobavený úsměv přimhouřených očí. „Nefušuj mi do řemesla, jo? Za chvíli budeš lepší textař než já!“
Zatvářím se blahosklonně. Chlapec netuší, jaký ve mně dřímá talent! Bohužel na obsluhu poklady až tak talentovaná nejsem. Spěch jde ruku v ruce se stresem a oba dohromady mohou za chyby, kterých se dopouštím především na pokladně. Kódy jsem se docela naučila, aspoň ty nejčastěji používané znám zpaměti, pivo, kofolu, rum i zelenou zapíšu bez zaváhání, ovšem v tom frmolu není divu, že se občas spletu, a protože v sobotu nefunguje klasická obsluha, nýbrž oba s Robem sloužíme za barem a kasírujeme rovnou, musí to po mně chudák každou chvíli pracně opravovat.
„Zruš ten svůj lístečkovej systém,“ rozhodne. „Uděláme to jinak. Ty toč pivo a kofolu, já vyřídím zbytek. Kasírování nech na mně, protože takhle se tu akorát pleteme. Musíš mi to ale všechno hlásit, aby nám nezdrhali bez placení.“
Tohle řešení je rozumné, rychle se sehrajeme a jde nám to jedna báseň ke spokojenosti nejen naší, ale hlavně našich zákazníků, nečekají totiž na pivo dlouho. A to ještě každou chvíli kmitám mezi stoly a sbírám použité nádobí, které nám pochopitelně nikdo zpátky nevrací.
Ačkoli dávám Stelinu příchodu maximálně dvacetiprocentní šanci, příjemně mě překvapí, když se skutečně objeví! Odpoví mi na pozdrav, načež vyvalí oči a konsternovaně vydechne: „Ty vole… Myslela jsem ,že tě znám, ale… Prý žádný mladý ucho… Co je moc, to je moc! Mohl by ti dělat fotra! A hezkej není ani trochu! Dlouhý vlasy sice má, ale jen ty zadní, vždyť je vpředu skoro plešatej!“
„Cože?!“ zeptám se nechápavě, nicméně sotva vysleduji, na koho upřeně civí, vybuchnu smíchy, až Rob úlekem poskočí. „To je Standa, můj osobní host. Roman ještě nedorazil.“
Stelu tím maličko uklidním, chvíli postává u baru, leč tam překáží žíznivým nedočkavcům, takže když ji Hank, požádá, jestli by si s ním nešla zatancovat, jde. K baru se nevrátí, zakotví u stolu *Trhlé Báry*, kde je velká hlučná společnost a podle smíchu, který odtud co chvíli přilétává, se všichni baví víc než dobře.
„Nepřisedneš?“ nabídne mi Marky Mark, jakmile se u nich stavím pro prázdné půllitry.
„Ráda bych, ale nemůžu. Budu vám jen tiše závidět, jo?“
„Můžeš i nahlas,“ poradí mi. „To zabírá.“
„Simčo?“ huláká od baru Rob. „Sklenice!“
Rychle doběhnu zpátky, opláchnu přinesené nádobí a vzápětí je zase naplním. „Víc jich volných není. Dneska se s tím všichni nějak crcají, nemám do čeho točit.“
Rob si ví rady i s tímhle: „Ve sklepě jsou v takový velký papírový krabici kelímky, skoč pro ně.“
Spousta úkolů se lehce řekne, ale hůř vykoná! Dojít do sklepa není problém, jenže najít krabici, podle Roba dokonce velkou, už tak snadné není! Musím se vrátit s prázdnou.
„Prosím tě, Robi, nemohl bys pojem *ve sklepě* trochu specifikovat?“
„Ženská nešťastná,“ zaúpí, všeho nechá a vleče mne za ruku do sklepa, aby mi mohl vlastnoručně krabici s kelímky otlouci o hlavu. No, k tomu tlučení nedojde, ale je fakt, že příliš schovaná nebyla! „Kdybys místo toho lítání jak volnej neutron použila oči, nebylo by to na škodu.“
„Jenže ty jsi řekl velká krabice. Tahle zase *tak* velká není, je tu spousta větších,“ hájím se.
Natočí si na prst pramínek mých vlasů. „Nejsi ty blond?“
Oženu se po něm a oba se rozřehtáme. Ve sklepě je příjemně, krásný chládek, hudba a halsy k nám doléhají jen hodně tlumeně. „tady je líp než nahoře,“ uvědomím si.

„Tak si sem zítra odskočíme," mrkne na mě. „Teď se musíme vrátit, nebo nám to tam rozkradou…"
„To snad ne," bavím se.
„Na každýho zákazníka musíš koukat jako na potenciálního zloděje," poradí mi. „Při tomhle úhlu pohledu tě pak mohou příjemně překvapit, ale rozhodně tě nikdo nezklame."
Rozřehtám se, až přeslechnu kroky na schodech, a teprve Markétin řezavý hlas mě vrátí do reality: „Co tady děláte?!"
„Vidíš?" pohledne na mě Rob vyčítavě. „Já ti to říkal."
Musím se rozesmát znovu, protože jeho výčitky fakt sedí! Jako by to nebyl on, kdo měl ruku v mých vlasech!
Markétin úhel pohledu musí být nejspíš notně zkreslený, protože se mě později, když se Rob pachtí u pokladny a já čepuji několik piv najednou, zeptá: „Všimla sis, že je Robert zadanej?"
„Jo, pochlubil se," ujistím ji. „Nemáme před sebou tajnosti. A co jako s tím? Já jsem taky zadaná."
Podívá se na mě překvapeně, patrně ji tahle možnost dosud vůbec nenapadla, načež se *usměje*!
„Tak fajn."
Oplatím jí úsměv, to aby věděla, že jí rozhodně nemíním lézt do zelí, a považuji věc za vyřízenou. Kupodivu ona také a do konce večera nám s kelímkovou party pomáhá!
Čepovat pivo a kofoly je nakonec to nejsnazší, mnohem horší a náročnější je dohadování se s lidmi. Odmítnu nalít všem nezletilcům, čímž si u nich nešplhnu, od party asi patnáctiletých holčiček se dozvím, jaká jsem hnusná stará škeble (a to je z jejich výraziva to nejroztomilejší), stejně jako nenaliji těm, kdož se mi mladí zdají a nejsou schopni doložit svůj věk žádným dokladem.
„Ale já jsem si občanku fakt zapomněl!" tvrdí mi uhrovatý kluk. „Kámoši mi dosvědčí, že je mi devatenáct pryč!"
„Takových kámošů, kteří by mně dosvědčili, že jsem Panna Orleánská, ti tu taky seženu dvanáct do tuctu. Máš smůlu."
„Panna Orleánská? To zní dobře," zazubí se na mě Roman.
Rozzářím se jako vánoční stromeček. „Ty už jsi tady?!"
„Už? Měl jsem strach, že se budeš zlobit," omlouvá se.
Mrknu na hodiny. Jedenáct pryč.
„Tvoje chyba, že jsi nepřijel dřív," usměji se na něho. „Je tu skvělá nálada, pojď, představím tě kámošce… Stelo?"
Kamarádka, která se zrovna vrací z toalety, mě i přes všechen ten mumraj zaslechne. „Ahoj… Ty jsi Roman?"
Tentokrát se v odhadu nespletla a já ji vyčkávavě pozoruji. Sice se při pohledu na krásného Romana netváří tak zoufale vyjukaně, jako když spatřila poprvé Standu, ovšem nadšení chybí a sympatie, řekla bych, také.
„Jo," přikývne. „Ahoj… Stelo?"
„Stela, moje nejbáječnější kamarádka," potvrdím. „A Roman, můj… můj miláček."
Roman mě za lichotku políbí, zatímco Stela se tváří, jako by kousala do citronu. A to jsem ji nazvala nejbáječnější!
„Sedneš si k nám?" ukáže Stela bradou ke stolu, u kterého tráví celý večer, pokud zrovna netancuje. Nestíhám ji sledovat často, ale co jsem si všimla, Hank se jí věnuje a ostatní ji taky nenechají zahálet, určitě se dobře baví.
Roman přelétne očima kluky zhruba o dese let mladší a se shovívavým úsměvem odmítne: „Díky, ale budu tu se Simonou."
„Klidně se jdi bavit," pobídnu ho. „Jsem v jednom kole, nemám čas se ti věnovat, klidně - "

„I tak," přeruší mě a jelikož se u baru uvolní stolička, vecpe se do úzkého prostoru svými širokými rameny mezi ušpiněnou bloncku a kluka, co mě chodí každý večer pozorovat. Stela se vrátí ke stolu a já zase pěkně za bar.
„Máš to nějaký zvětralý," všimne si Roman piva, které ucucává tichý host. „Simono, jedno pivo a kofolu. Na mě."
Splním jeho objednávku, Roman rovnou zaplatí, nechá štědré spropitné a pivo šoupne svému sousedovi. „Dej si a tu žbrundu vylej, prosím tě."
Musím se jeho dobročinnosti smát! Nejspíš si myslel, že ten chudák nemá peníze, proto si pití šetří!
„Díky…" Klák, který pije pomalu proto, aby mu to dlouho vydrželo, mu nejen poděkuje, ale s očima zakotvenýma v mém výstřihu se dokonce i rozpovídá: „Pěkná holka, co?"
Roman si ho pobaveně změří. „Taky je to moje holka."
A je po konverzaci. Můj ctitel mu víc neodpoví, mlčky dopije darované pivo, tentokrát takřka na jeden zátah, a když se podívám na Romana o chvíli později, už tam nesedí.
„Právě jsi mě připravil o pravidelný dvě korunky spropitného," bavím se.
„Tak já ti to vynahradím, jo?" slíbí mi.
„Už se moc těším!" ujistím ho a při představě, co mě čeká, pocítím záchvěv touhy kdesi v hlubinách těla. „A co zápas? Vyhráli jste?"
„Já jsem vyhrál," kývne. „I když jsme dostali nakládačku."
Tomu nerozumím. „Jak to?"
„Mám tebe," usměje se na mne tak krásně, až musím všeho nechat, natáhnout se přes bar a vyměnit si s ním polibek.
„To se tu taky dá koupit?" zajímá se pobaveně Dejv, který spolu s Marky Markem přijde pro další várku piv pro celý stůl. „Třeba s tequilou? To bych ty prachy i obětoval…"
„Nech si zajít chutě," usměje se na něj Roman. „To je čistě soukromá záležitost."
„Houby podnik," usoudí Marky Mark. „A já už myslel, že *Galaxie* povýšila. Někde dávaj k vínu oříšky…"
„K pressu vodu," doplní Dejv.
„A když si zaplatíš za kabinku, dostaneš i dva dílky toaletku," dodá Roman a všichni se válíme smíchy.
Tedy, všichni ne. Zhruba padesátiletý pán, který do půlnočního rozjařeného baru pasuje jako pěst na oko, se nebaví ani náhodou. „Může mi někdo vysvětlit, jak je možný, že se dcera vrátila domů opilá?!"
„Nejspíš se někde napila," usoudí Dejv vesele.
„Ne někde!" zaťuká pán rozhorleně na barový pult, až sebou rob trhne a řekne: „Dále!"
„Tady jste ji opili!" obviní nás muž. „Však už jsem zavolal policajty, aby to tu zavřeli, tohle doupě!"
„Z jakého důvodu, pane?" zajímá se Rob.
„Nedodržujete zákon," triumfuje a ukáže na cedulku o zákazu nalévání alkoholu osobám mladším osmnácti let, načež se na mě podezíravě zadívá: „Tobě už osmnáct bylo?!"
„Mluvíte se mnou?" otáži se s despektem.
„Ty tu nalejváš," uvědomí si. „Budeš mít pěknej průser."
Teď už mi to zrovna veselé nepřipadá, tím spíš, že kluci rozlíceného muže ještě popichují, prý co si udělal, to má, měl dcerušku lépe vychovat a kdesi cosi. Pán zuří tím víc a když se skutečně dostaví dva policisté, okamžitě je zahrne vodopádem obvinění na adresu *Galaxie* a především tedy mou!
„Nalila jste někomu mladšímu osmnácti let alkohol?" otáže se mě jeden muž zákona.
„Ani náhodu!" ohradím se.
Roman na mě povzbudivě mrkne. „Kdo ví, kde se nacamrala a tatík z toho dělá vědu. I kdyby se opila tady – a to tak, že by jí pití kupoval někdo jinej, ty za to nemůžeš."

Přesto mám malou dušičku. Galaxie je plná pařanů více či méně rozjetých, pár opilců by se také našlo a tráva je cítit z různých koutů, ovšem žádný důkaz, který by svědčil proti mně a Robovi, policajti neobjeví. Nechají si legitimovat pár lidí, které zastihnou s alkoholem, leč ve všech případech jde o starší osmnácti let, tudíž jsme z obliga.
„V pořádku," usměje se na mne ten druhý, mladší, a ona zase odejdou doprovázeni otcem opilé dívky, který vykřikuje ještě zpoza dveří, že si bude stěžovat výš.
Zábava zase pokračuje v plném proudu, jako by se nic zvláštního nestalo, a já si mohu blahořečit, že jsem zůstala neoblomná a nedala na sliby ani vytahování mladistvých.
Roman zůstane se mnou u baru až do samého konce, dost se nudí, jak mohu pozorovat, přepije se kofoly i pressa a co chvíli pokukuje po hodinách, jak se snaží popohnat čas. Kdyby si sedl ke Stele a spol, bavil by se, jenže nedá si říct, když ho přemlouvám, podívá swe na mě s chlácholivým úsměvem, jako bych ho nutila jít si hrát s mrňaty či co.
Stela se z *Galaxie* vytratí chvíli před koncem, tajně.
„Musím zmizet, jinak se Hanka nezbavím, papa," pošeptá mi do ucha a směrem k Romanovi nahlas s nepřehlédnutelným nádech ironie dodá: „Tak čau, lidi. Přeji *něžnou* noc."
S povzdechem zavrtím hlavou. Stela je nevěřící Tomáš! Nenechá si vysvětlit, že sex s někým, koho člověk miluje, komu důvěřuje a kdo miluje jeho, je krásný a něžný a plný lásky! Přesně takový jaký prožiji poté, co konečně vypakujeme z Galaxie poslední rozvíjené hosty, uklidíme, spočítáme tržbu, proti všednímu dni mohutnou, a dojedeme do Romanova bytu v Nížanech. Milování se společnou koupelí, dlouhou vzrušující předehrou a několika výstupy za hranice reality. Zatímco Dance prošel devíti okružími pekla, my se spolu dostaneme do nebe. Nebo aspoň do ráje.

Probudím se takřka v poledne. Nejdřív vůbec nechápu, kde jsem, nábytek v pokoji nepoznávám, ovšem dezorientace trvá pouhých pár zlomků sekundy. Rozházené šatstvo po celém pokoji, zbytky svíček a prostěradlo plné skvrn mi připomene, kde, s kým a čím jsem strávila noc. Tedy, spíš zbytky noci, dorazili jsme dost pozdě a milovali se dlouho, neuvěřitelně dlouho, svíčky mezitím vyhořely a za oknem začala noční tma ustupovat letnímu ránu… Po zhruba šesti hodinách spánku se cítím kupodivu docela svěží, nabitá energií, přestože mě bolí celé tělo! Výstup do ráje byl náročný – a nádherný.
Roman v pokoji není, předpokládám, že si odskočil do koupelny. Slastně se protáhnu, dýchám čistý vzduch pronikající do pokoje dokořán otevřeným oknem spolu s dětskými hlasy a přátelským poblafáváním velkých psů. Jinak je ale ticho. Ticho, jaké z paneláku vůbec neznám!
Když mi čekání přijde dlouhé, přetáhnu přes sebe tričko a vydám se ho hledat. Hm, v koupelně není a v chodbě také ne. Rozhodnu dát si zatím sprchu, nenapouštím vanu, jen si do ní vlezu a smyji ze sebe Romanovy doteky i polibky.
„Lásko?" Objeví se ve dveřích, když jsem takřka hotová. „Tady jsi… Teda… tohle ti sluší nejvíc, víš to?"
„Nic na sově nemám," namítnu s úsměvem.
„Právě proto," zazubí se, shodí ze sebe propocené tričko, bermudy i boxerky a rychle si vleze za mnou. „Umyješ mi záda, viď? Byl jsem s klukama na tréninku, je tam vedro…"
„Myslela jsem, že máš trénink v pátek," vzpomenu si, uchopím mýdlo *Nivea* ve spreji, nastříkám si do dlaně kopec voňavé pěny velikosti padaného jablíčka a začnu mu mýdlo roztírat po svalnatých pažích, ramenou i zádech.
Jelikož ve velké sedací vaně klečím za ním, zajedu mu rukama do podpaží a odtud na vypracovaný hrudník a břicho. Lechtá ho to a taky vzrušuje, zatne svaly, takže si mohu dosyta užít doteků po všech těch hrbolcích.
„A proč jsi mě nevzbudil dřív?"
„Potřebovala sis odpočinout," usměje se.

„A ty ne?“ namítnu pobaveně. „Jsi krásně tuhej…“
„Všude,“ upozorní mě a když sklouznu rukama ke slabinám, lehce zasténá. „Přece jsem ti říkal, abys mě nepodceňovala, co všechno vydržím…“
Vydrží hodně, o tom jsem se přesvědčila v noci, avšak nevydrží zůstat nečinný. Otočí se ke mně a oplácí mi laskání takovou měrou, že se v té vaně milujeme, až voda cáká kolem.
„A teď půjdeme na oběd,“ políbí mě ještě celou malátnou. „Vezmi si čistý ručník, lásko. V té velké skříni v chodbě.“
V předsíni má skříň opravdu pořádnou, vestavěnou do zdi, a kromě ručníků, povlečení a spoustu svého šatstva i dvoje kalhotky, podprsenku a pár dalších kousků, co rozhodně do slapského šatníku nepatří. Se svým ručníkem ovázaným kolem boků si všimne, proč jsem se zarazila, a vysvětlí: „Odvezl jsem jí její věci už někdy ve středu, ale měla tu spoustu krámů, dodnes pořád někde nějaký objevuju.“
Tohle vysvětlení zní rozumně, zastydím se za svou nedůvěru, popadnu huňatý froté ručník, načež si všimnu ručně pleteného kabátku pro miminko. „A tohle je Gábiny?“
„Co? Ne, Peťu bavilo plést. Ponožky, svetry, kraviny.“
„Ponožky a svetry chápu, ale věci na miminko?“
„NO, jako pro naše,“ vysvětlí neochotně. „Budoucí. Kdyby bylo po její, tak už jsme měli dvě tři děti. Nedumej nad tím, co bylo, to je pryč, rozumíš? Teď mám hlad jak vlk.“
I když je Petra vlastně moje sokyně, je mi jí líto. Musely se jí pořádně zhroutit sny! Kvůli mně…
Roman mi pomůže s oblékáním, spíš mě u toho zdržuje, to už se zase smějeme a škádlíme. Je mi jí líto, ale Romana se kvůli ní ani jejím snům a plánům rozhodně nevzdám!
Předpokládala jsem, že půjdeme na oběd do nějaké restaurace, třeba znovu do *Diany*, která je pár kilometrů odtud, ne že jenom sejdeme na terasu pod velkou dřevěnou pergolou s nízkým plotem okrášleným truhlíky kvetoucích muškátů, kde na nás čeká celá jeho rodina!! Všem mě představí a už ze způsobu, jakým to udělá, se dá soudit, že jim ukazuje velký poklad, kterého si opravdu cení. Což je milé, ovšem přesto bych se téhle pocty ráda vyhnula!
Seznamovat se s Gábinou ani Radkem nemusím, to už mám za sebou od pátečního večera, byť o moc srdečné seznámení nešlo, teď si musím potřást pravicí s Romanovou mamkou, taťkou a dokonce i babičkou! Pouze dětem, dvěma rozježeným klukům, devítiletému Patrikovi a osmiletému Šimonovi, stačí říct ahoj, roční Natálce, co komíhá nohama ve vysoké dětské sedačce a roztomile žvatlá, ani to.
„Sedni si, Simonko,“ pobídne mě paní Rychlá, energická a sympatická pětapadesátnice s krátce střiženými vlasy obarvenými do tiziánova. „A naber si, kolik sníš. Nechci ti nalévat sama, abys neměla dojem, že nemůžeš nic nechat, a cpala se, i kdyby ti to nechutnalo…“
„Tvoje svíčková nemůže nechutnat,“ namítne pobaveně Radek.
„Roman požádal o svíčkovou,“ vysvětlí mi paní Rychlá.
„Chtěl jsem, abys ji ochutnala a věřila mi, že to, co vaří naše mamina, není jídlo, ale umění,“ mrkne na mě Roman.
„Nebylo třeba, abyste kvůli mně vyvářela,“ namítnu rozpačitě. „Natož tak matla… složitý oběd.“
„Matlavej?“ směje se paní Rychlá pobaveně a všichni se řehtají s ní. „Jen to řekni.“
„Ve stresu jsem omylem použila výraz mojí mamky,“ vysvětlím s úsměvem, protože i když jde o trapas, díky tomu, jak se k němu ostatní a hlavně paní domu staví, si kupodivu nemám chuť prostřelit hlavu. „Ona moc na vaření není…“
„Tak to tvého tátu upřímně lituju,“ poznamená s úsměvem pan Rychlý, narovná si na talíř šest velkých špekových knedlíků a polije omáčkou, div mu nepřetéká z talíře.
„Stres je zbytečnej,“ upozorní mě paní Rychlá.
„A výčitky taky neměj,“ povzbudí mě Radek, „naše mamina nejen že to umění vytváří, ale je to její koníček.“

Naberu si tedy z velké keramické omáčkové mísy, přihodím dva knedlíky a nestačím se olizovat až za ušima.
„Roman opravdu nelhal," ujistím paní Rychlou, která mě vyčkávavě pozoruje. „Lepší svíčkovou jsem v životě nejedla."
„Tak to jsem ráda, že ti u nás chutná," oddechne si.
„Jenom ale nechápu, jak to, že jste všichni štíhlí…"
„Máš to u mě," mrkne na mne pan Rychlý a láskyplně si pohladí klenutý pupík. Ne však větší, než má můj táta!
„No," zasměje se paní Rychlá, „zrovna u tebe to moc nesedí, drahoušku…"
Ještě ani všichni nedojí a kluci strkají do Romana: „Strejdo, pojď si zakopat… Jen párkrát, penalty…"
„Nechte toho," krotí je Gábina. „Strýc nemá čas."
„Má!" tvrdí Patrik se Šimonem dvojhlasně. „Strejdo…"
„Na vás nemá čas," upřesní Radek.
Roman vyčistí talíř, otře pusu do ubrousku a líbne mě na tvář: „Vydrž, lásko, hned jsem zpátky, jinak nedají pokoj."
Nejsem bůhví jak odvázaná, že mě nechá uprostřed své rodiny a jde se věnovat synovcům, ale zase taková oběť to ode mě není. Kopou si totiž kousek od zahradního posezení, Radek nevydrží jenom koukat a jde se přidat, pan Rychlý se natáhne do zahradní houpačky, babička se nabídne uspat Natálku v kočárku, takže vyrazí na vycházku, a Gábina jde uvařit kávu. Zůstaneme na terase samy s paní Rychlou a já vůbec netuším, co si mám povídat! Tuhle starost za mě velice brzy vyřeší Romanova mamka, protože jakmile zůstaneme samy, zapálí si cigaretu a hovor zahájí sama. „Kouříš?"
„Ne." K těm pár cigaretám, které jsem vyzkoušela, jak normálním, tak brčkům, se nepřiznám. Cigarety mě nikdy nechytly a brčko jen příležitostně, při pařbě, například.
„To je dobře," pochválí mě. „Je to ošklivý zlozvyk, snažím se ho zbavit už spoustu let… A vidíš výsledek. Ale aspoň jsem hodně omezila. Jsem ráda, že kluci ani Gábina nekouří a tebe taky chválím. Kolik ti je let, Simono?"
Změna tématu přijde dost nečekaně, bez přechodu.
„Bylo mi osmnáct," odvětím a zůstanu ve střehu.
„Takže máš teprve před maturitou," spočítá si.
„V září jdu do čtvřáku."
Natáhne se, aby odklepla popel. „A pak?"
„Ráda bych dělala farmacii."
„To zní dobře," připustí, načež se na mě upřeně zadívá. „A zároveň to znamená, že tě čeká ještě minimálně šest let školy. Je to tak?"
„No," pokrčím rameny. „Pokud se tam dostanu a udělám to."
„Jsi pěkná holka, Simonko," prohodí zamyšleně. „Musí se kolem tebe motat spousta kluků."
„Není to tak hrozné," pousměji se poněkud nervózně. Stále totiž nechápu, co tím sleduje!
„Nejde mi do hlavy, proč jsi s Romčou, a ne s vrstevníky."
„Protože je strašně fajn," odvětím a vyhledám svou lásku pohledem. Robinzonádou zlikviduje Patrikovu střelu a kluk se chytá za hlavu, zatímco jeho bráška se mu posmívá.
„Víš, představovala jsem si k Romanovi někoho staršího, usedlejšího. Někoho, kdo už chce a může založit rodinu."
Aha, o tohle jde! „Někoho, jako je Petra?"
„Tak nějak," usměje se a zhluboka potáhne. „Neber to osobně, Simono. Nic proti tobě nemám a koneckonců je to Romanova věc, do které mu nemůžu a ani nechci mluvit. Pokud ho máš opravdu ráda a myslíš to s ním vážně, přeji vám oběma hodně štěstí, protože jak znám Romču, ten to vážně myslí. I když ten věkový rozdíl se mi moc nezdá, to se přiznám."

„Roman přece není stařec!“ ohradím se. „Chápala bych tyhle obavy, kdyby byl Roman starší o dvacet let a výš…“
„Není starý,“ souhlasí se mnou. „Ale zkus počítat. Pokud spolu budete, až dostuduješ, tak zatímco tobě bude čtyřiadvacet, Romčovi potáhne na šestatřicet. Dneska se holky nevdávají tak brzy, Gábina je spíš výjimkou, mají spoustu možností a je dobře, že je využívají, vzdělání je důležité. Než vystuduješ, získáš praxi, nějaké postavení… Mít miminko kolem osmadvaceti je pro dívku tak akorát, jenže si uvědom, že Romanovi bude čtyřicet. A čtyřicetiletý tatínek zase tak mladý není. Roman á rád dětí…“
Obě mlčky pozorujeme ty čtyři, jak dovádí s míčem. Nevím, co na tohle říct. Nikdy jsem o takových věcech nepřemýšlela, zní mi to jako daleká hudba budoucnosti, nechci si lámat hlavu něčím takovým, proboha! Kdyby se neobjevila Gábina s kouřícími šálky s kávou na velkém podnose, asi by dusno trvalo delší dobu, takhle naservíruje domácí tiramisu a zavolá kluky k jídlu. Roman se přihrne jako velká voda, obejme mne i přes kovové opěradlo venkovní židle a políbí, dlouze a vášnivě, až ho od sebe musím odstrkovat. Nepřijde mi to vhodné vůči jeho matce a debatě, kterou jsme vedly!
Paní Rychlá se ale tváří normálně, u báječného dezertu se bavíme už všichni, respektive, oni se baví a já poslouchám, připojuji se k jejich smíchu. Nemyslela to nijak špatně ani jedovatě, prostě mi jen otevřeně řekla svůj názor. Stejně jsem z toho trochu přešlá a několikrát Romana tajně pobídnu k odjezdu. Všichni se se mnou rozloučí velmi přátelsky.
„Vy jste něco slavili? Narozeniny, svátek?“ zeptám se v autě cestou do Bakova. Sice se mi nechce končit krásné chvíle, ale uvědomuji si, že se doma občas ukázat musím.
„Slavili? Proč?“
„No, všichni u jednoho stolu, tolik dobrot…“
„To je přece normální, že se rodina schází u jídla, ne?“ pousměje se. „Říkal jsem ti, přes týden se stravuju sám, ale víkendy si mamka vyhradila a my jí to nerozmlouváme, naopak. Ji to baví a nám chutná. Navíc má ráda rodinu pohromadě aspoň právě o víkendech.“
„U nás se sejdeme všichni čtyři jednou za čas,“ uvědomím si. „Spíš výjimečně…“
„Co naši? Jsou fajn, ne? Ty ses jim líbila. Taky aby ne,“ položí mi ruku na nahé stehno.
„Nech toho, vybouráme se,“ varuji ho. „Vaši jsou v pohodě, akorát… Máti z tebe dělá starce.“
„Cože? No to snad ne!“ zasměje se.
„Vypočítala mi, kolik let na mě budeš muset čekat, než dostuduji a než si budeme moct pořídit miminko…“
Roman mávne rukou. „Tím se netrap, lásko. Mamina je zatížená na velkou rodinu, ráda by mě viděla ženatýho, aby do té naší rodiny přibyla další snacha a další děti… Petra už tam skoro patřila, chtěla mimino a matka se těšila, chápeš… Nic víc v tom nehledej.“
„Přišlo mi, že stejně nevěří… Nedává našemu vztahu dlouhou životnost.“
„To je přece jedno, v co věří ona, ne?“ pokrčí rameny. „Důležitý je, jestli v to věříš ty. A jestli to chceš.“
„Jasně, ale i tak. Já prostě nechápu, proč to všichni řeší a mluví o svatbě a miminu a kdesi cosi. To je strašně daleko! Natož když jsme spolu týden! To mi přijde ulítlý.“
Tentokrát se na mě podívá nesouhlasně. „Kdybych to od začátku nebral napořád, tak by to nemělo ani cenu začínat.“
Něco takového mi tuhle vykládala ségra!
„Ale totéž sis myslel i s Petrou, ne? A nevydrželo to.“
„To je druhá věc,“ upozorní mě. „Vydrželo nám to dlouho, protože jsme to oba chtěli a věřili tomu. Jenomže se stalo něco nečekanýho. Kdo mohl tušit, že se zamiluju jako huberťák? Vlastně víc, tenkrát mě to takhle nebralo…“
Oddálím nohy víc od sebe, jeho laskání je tak příjemné… Pak si uvědomím, že asfaltku vystřídá lesní cesta, na kterou odbočí, a tím pádem se do Bakova dostanu s hodinovým

zpožděním. Nelituji ani času, ani námahy, ba dokonce ani hlasivek, domů se vrátím úplně ochraptělá.

10. ŽELVY A LASIČKY

Následující dny jsou jako podle šablony. Únavné, zato parádní! Mám pocit, že nežiji na sto, nýbrž na dvě stě procent, možná i víc! Budím se v poledne i déle, v úterý dokonce až v půl druhé, Kamča je pokaždé pryč, ani se s ní nevidím, s bídou si stihnu přemáchnout tričko a vyžehlit to včerejší, umýt si vlasy a dopřát si regenerační kúru, zavolat si s Romanem. Na Stelu mi nezbývá čas vůbec, což mi kamarádka v esemeskách neustále vyčítá, ale co mám dělat, den není nafukovací a noc teprve ne, a starat se o Kamilu jakbysmet. Vzhledem k tomu, že nesedí doma, natož aby se válela v těžkých depresích v posteli, usoudím, že se jí o zábavu i náplň dne postarala mamka společně s praštěnou bývalou spolužačkou Pondělíčkovou či jak se vlastně jmenuje, což je dobře, alespoň ji přivedly na jiné myšlenky. Odpoledne a večery trávím v Galaxii, pivo umím točit takřka profesionálně, míchat drinky také není problém, dokonce zvládám i pokladnu bez kiksů, nebo tedy aspoň ne takových, abych si jich nevšimla zavčas a neopravila je, dokud se to obejde bez reklamací, přestávám si plést kluky z jednotlivých kapel a znám většinu stálých hostů jmény. Před půlnocí přijíždí Roman, přesný jako hodinky, a nastává druhá „šichta“, byť ještě mnohem příjemnější! Na výpadovce kousíček za městem směrem na samotu Chlumek jsme objevili skvělé opuštěné místečko, kde se denně milujeme a mazlíme a zase milujeme. Nejhezčí to bylo za bouřky, kulisa temného dunění a fialových blesků udělala svoje sama o sobě, natož pak vzduch nabitý elektřinou, a vyvrcholení, které přišlo, bylo tak silné, až muselo probudit těch pár živáčků v Chlumku. Než se pokaždé vypovídáme, dostanu se do postele kolem třetí, Roman, chudáček, ještě později. A to na rozdíl ode mě v sedm vstává! Nechápu, jak to může zvládat.
Ale zvládá to. A skvěle!!!

Za celý týden uvidím Kamču, pokud tedy nepočítám krátké chvíle, kdy se v noci přilížím domů a sestru pouze tuším pod tenkou přikrývkou, teprve v pátek odpoledne, kdy pár minut po jedné vylezu z postele. Nejen že je dma, ale dokonce i zapekla k obědu kuřecí prsa s nivou, přičemž mi kousek nechala, a na kuchyňské lince připravuje jednohubky.
„Jé, dobroty,“ zaraduji se. „A s čabajkou…“
„Necháš je?!“ plácne mě po ruce.
„Musím ochutnat. Jestli to neděláš špatně, rozumíš… Už ve středověku měli na hradech ochutnávače, pokusnýho králíka, kterej si buď pošmákl, nebo natáhl brka…“
„Nemusíš se namáhat,“ zakření se ségra. „Jsem si naprosto jistá, že tyhle jednohubky nejsou otrávené.“
„Nepřejícnice jedna!“ Přestože svoje výrobky chrání vlastním tělem, podaří se mi jeden kousek uzmout. Kamča dělá, jak kdybych jí snědla polovinu! Pak se vyděsím: „Ono je nějaké výročí?! Táta má narozky? Ne, ten je v září…“
„Nic jsi neprošvihla, neboj,“ uklidní mne.
„Počkej, to jako chceš říct, že celej tenhle tác odneseš mámě a tomu slizounovi Stejskalovi?!“ Kamča na mě pohlédne jako na malomocnou. „Proč, proboha?“
„Ty tam dnes nejdeš?“
„Co bych tam dělala,“ trhne nechápavě rameny.
„No, jako v ostatní dny, ne? Myslela jsem, že tě matka zaměstnala,“ namítnu.
„Nebyla jsem tam ani jednou,“ převeze mne.

Vyčíhnu chvíli, kdy se skloní do lednice pro perleťové nakládané cibulky, chci si rychle hmátnout pro druhou jednohubku, leč Kamča je na svou postavu nečekaně rychlá, napřímí se a plácne mě přes prsty.
„Škrte…! Pro koho teda jsou?“
„Pro mou návštěvu,“ oznámí mi triumfálně.
Zvednu pobaveně obočí. „Netušila jsem, že jste si se Sobotkovou takhle blízké…“
„Jestli myslíš Lenku Středovou, milá sestro, tak ta se mi vůbec neozvala. Asi ten skvělej nápad se srazem pustila z hlavy stejně rychle, jako ho dostala. Anebo ho organizuje sama, ale mě každopádně ještě nekontaktovala.“
„Ne?“ užasnu upřímně, protože díky téhle odpovědi se otevírá celá škála otázek! „Počkej, a kam teda denně chodíš? A s kým? A kdo má dnes přijít?“
Kamilin tajuplný výraz, ze kterého nadšení přímo tryská, mluví sám za vše, přesto se musím ujistit: „Na *rande*?! Ty s někým chodíš? S nějakým klukem?!“
„Nemůžu snad?“ Sestra s úsměvem pokrčí rameny. „S holkou bych chodila fakt nerada…“
„Ale můžeš, to je přímo úžasný,“ usoudím. „Jakej je?“
„Skvělej!“
„Jak jinak,“ uchichtnu se. „Ale co tak náhle?“
„Proč náhle?“ opáčí dotčeně. „Chodíme spolu už osm dní.“
„Aha, tak promiň, to je fakt výkon,“ bavím se. „Vysvětli mi, kde jsi k němu přišla? Jak ses mohla tak nečekaně dát s někým dohromady, když jsi byla pořád doma? Copak se vážně stal zázrak a u dveří zaklepal princ Jasoň?! To by byl gól.“
„To ne. Sem nepřišel, ale na druhou stranu jsem kvůli tomu, abych někoho sbalila, nemusela jít pařit na diskotéku ani chlastat někam do baru. Prostě jak mě máma poslala minulý týden do čistírny s tou dekou, chtěla, abych cestou koupila masox, na který jsi ty předtím zapomněla… A on tam byl taky. V obchodě. Potřeboval poradit, jaké těstoviny se používají na šunkofleky… Byl tak krásně bezradnej…“ Při vzpomínce se slastně usměje. „Poradila jsem mu a on mě za to pozval na zmrzlinu… Chtěl můj telefon… A i když jsem tomu nevěřila, napsal mi ještě to odpoledne, jestli bych s ním nešla druhej den ven, a od té doby pořád… Prostě spolu chodíme.“
„To zní jako v pohádce,“ uznám pobaveně. „Počkej, on sem dnes přijde? V kolik?“
„Pozvala jsem ho tak, aby tu nikdo nebyl. Mamka jede se Stejskalem služebně do Prahy, nevrátí se dřív než zítra večer, a táta prý nejspíš v neděli. Ty dorazíš kdy?“
„Já vás rušit nebudu, neboj,“ uklidním ji. „Zítra nesloužím, takže v noci po směně pojedeme k Romanovi, přespím u něj. Až se uvidíš s mámou, tak jí to vyřiď. Sice jsem jí posílala esemesku, aby v noci nevyhlašovala pátrání, ale znáš ji, má v hlavě tisíc služebních věcí.“
„Co jí mám vyřídit? Přímo takhle natvrdo?“
Trhnu rameny. „Přece jsem to našim řekla už minulou sobotu. Nejsem malá, abych ho musela zapírat a lhát.“
„Takže vážná známost?“
„Vy jste všichni jak navedení!“ odfrknu si. „Vážná známost! Z toho spojení jde úplně strach! Zní to děsivě, tak tragicky… Vážná nemoc, vážný problémy, vážná známost…“
„To je snad rozdíl, ne?“ směje se ségra.
„Ani ne. Když jsme u toho, tvoje známost je taky vážná?“
Kamila se zamyslí. „Záleží na tom, co si pod pojmem vážná známost představuješ. Jestli myslíš, že je to vážné, když je to se sexem, tak ne… Ještě ne. A jestli vážná proto, že to má být napořád, tak ano. Nikoho jinýho už nikdy nechci, jen jeho, protože je krásnej a ze všech kluků na světě nejlepší!“
Pobaveně se rozřehtám, až jednohubky nadskakují. „Jak to můžeš říct, když nemáš srovnání?“
„Vím to,“ ujistí mě pevně.

„A co je vlastně zač, ten tvůj pan úžasnej?“ vyzvídám a sloním se ke stále teplé pečící troubě, abych si naložila na talíř svou porci zapečených prsíček, když mi ta lakomice nechce dát víc ochutnat.
„On je - “ Kamčinu řeč přetrhne ostré zazvonění zvonku. Nejde o telefon, nýbrž domovní zvonek. Do ségry jako když střelí, poskočí na místě, načež začne zmateně pobíhat sem a tam.
„Nejsem namalovaná! Jak to, že přišel už teď?! To nemůže být on, přece říkal… Co mám dělat?!“
„Přestaň vyšilovat,“ poradím jí se smíchem. „No tak tě uvidí nenamalovanou, při lásce na věky takový detaily nehrají roli, ne?“
„A mám jen tohle hnusný domácí tričko…“
„Uklidni se, nebo dostaneš infarkt,“ krotím ji. „Já mu otevřu a zdržím ho, ty se zatím namaluj a převleč, a je to.“
Nechám hysterickou sestru za zády a tak, jak jsem, v noční košili na úzká ramínka, trhnutím otevřu dveře. Nevím, proč si představuji těžce inteligentního šprta s předkusem!
Přede dveřmi stojí Andy. Krásná, opálená, bez předkusu a bez samých jedniček, přesto je mi tahle návštěva mnohem bližší! „No ne?! Vy jste letěli jinudy než přes Pyreneje?“
„Vole,“ baví se. „Taky to nechápu, ale Pyreneje jsme zvládli. Ty jo, ty seš ještě v pyžamu?“
„Polez dál,“ pozvu ji dovnitř, přičemž křiknu na ségru, která se v miniaturní panelákové koupelně převléká natolik divoce, až naráží lokty do stěn: „Kamčo, to je Andy, klid.“
Kámoška se zatváří nechápavě. „Že bych ji tak vzrušovala?“
„Je drobátko nervózní, za chvíli má rande,“ vysvětlím.
„Kamila? Rande?“ podiví se Andy nanovo. „To jsou věci, člověk vytáhne na pár dní paty a takový novoty… A co to?“
„Sama nevím. Nějak pohádková kvestory. Počkej, rychle se najím a půjdeme ven,“ navrhnu. Jelikož mi víc než polovinu mého oběda bužíruje, jsem hotová dřív, než jsem původně počítala. Raději vypadneme z bytu, než se Kamča zušlechtí, protože nechci být při tom, až zjistí, že jsme zredukovaly počet jednohubek na třetinu. Andy je žravá sama o sobě, natož když jí pomohu!
„Povídej, jak bylo V esemeskách jsi leccos naznačovala,“ pobídnu ji, když si zajdeme na pivo do zahrádky u restaurace cestou do centra, po ostré čabajce jsme dost vyžízněné. Než se s chutí napiji, okem profíka zkontroluji, zda je správně napěněné a jestli mi nepřinesli podmíráka. Nemoc z povolání!
„Jsem zamilovaná,“ oznámí mi slavnostním hlasem.
Jelikož v té chvíli zrovna piji, zachrochtám smíchy do půllitru, až vcucnu pěnu nosem, což je pěkně nechutná záležitost, a trvá mi dost dlouho, než se zase vzpamatuji.
„S tebou někam jít je pro ostudu, pořád stejná,“ zvedá Andy pobaveně oči v sloup. „Navíc nechápu, čemu se směješ.“
„Ty jsi přece zamilovaná permanentně,“ připomenu jí. „Akorát se mění cílová osoba podle té tvé teorie, aby se dostalo na každou, když je chlapů méně. Kdo tě okouzlil tentokrát? Recepční se svými šestnácti jazyky?“
„Ten taky nebyl k zahození,“ usměje se, „ale to byla jen taková letní epizodka. Zamilovala jsem se do Antonia. Ten měl jazyk jen jeden, zato hbitej…“
„Nebuď perverzní,“ bavím se. „Kdo je Antonio? Pilot?“
„Proč pilot?“ užasne.
„Jestli ses nezamilovala do pilota ze samé vděčnosti, že to nad Pyrenejemi kočíroval…“
„Jsi pako! Pilota jsem ani neviděla. Antonio byl - “
„Nech mě hádat: pingl?“
„Jsem snad primitiv, abych se zamilovala do kluka, kterej má v popisu práce chovat se k turistkám mile a v každým novým turnusu balí jinou?“ zeptá se mě málem dotčeně.
„Tak promiň,“ uchichtnu se. „Antonio byl tedy kdo?“

„Beachboy,“ vzdychne při vzpomínce. „Pronajímal na pláži lehátka a slunečníky.“
Ještě štěstí, že mám po předešlé lekci v půllitru naprskáno, takže už na pivo nemám víc chuť, protože jinak by mi prošlo nosem úplně všechno! Řehtám se tak, div nespadnu ze židle, a svým smíchem málem zastavuji okolní provoz!
„Andy, ty jsi boží, fakt. Vysvětli mi, v čem je lepší kluk od slunečníků než pingl?“
„Nebyl to kluk, ale muž, to za prvé,“ zvedne do výše jeden prst. „A byl úžasnej,“ připojí druhý. „Dovedu si představit, že bych se tam odstěhovala a dělal s ním v půjčovně, celej den trávila v plavkách… Myslíš, že by mi Tibor dovolil přerušit školu třeba na rok?“
„Nevím, jestli by ti to říďa povolil,“ zavrtím hlavou, „ale co vím jistě, je to, že by to byla největší ptákovina, jakou bys mohla udělat. Vsadím se, že dneska už balí na pláži jinou a na tebe si ani nevzpomene!“
„Antonio?!“ opáčí tónem, jako by nic nehoráznějšího v životě neslyšela. „Nikdy! Přerušovat školu by bylo asi vážně blbý, to by naši nerozchodili, ale jen co vylákám ze stařiků, peníze, letím za ním! Nejdýl na Vánoce.“
„Dobrý, to si povíme,“ mrknu na ni.
„Nevěř, když nechceš,“ pokrčí rameny. „Připomenu ti to. A co ty? Moc zpráv jsi mi neposlala, dlabala jsi na mě…“
„Nebyl vůbec čas,“ omluvím se. „Brigáda mě vyčerpává na sto procent a sex na dvě stě…“
„Sex?“ chytí se ochotně tématu. „Ten nevyčerpává, ale dobíjí! Že by se Kazim v posteli tak zlepšil? Nebo ten novej objev, jak jsi říkala před mým odletem?“
„Kazim je dávno pasé,“ mávnu rukou. „Víš, měla jsi pravdu… Promiň, že jsem ti nevěřila. Se starším klukem je to vážně o něčem jiném. Ve vztahu… a hlavně v posteli.“
„To víš, na moje zkušenosti a rady se můžeš spolehnout,“ baví se. „A jak Stela?“
„Balí ji jeden kluk z *Trhlý Báry*, to je kapela, předtím někdo u nich v práci, ale znáš ji, do ničeho se nepouští po hlavě, radši vždycky uteče před koncem, co kdyby se z toho náhodou mohlo vyklubat něco vážnějšího…“
„Stela je prostě divná, to mi nikdo nevymluví. Ty jo, já bych šla hned někam zapařit! Po dvanácti dnech se starouškama jsem plná nevyužitý energie. Nevyrazíme někam?“
„Dnes ne, za chvíli mi začíná směna, ale zítra mám volno, tak bychom mohly jít pařit do *Galaxie*. Minule to bylo úplně super, akorát já jsem z toho moc neměla, sloužila jsem. Tedy, měla – práce nad hlavu. Zítra mám volno, řeknu Romanovi, ty vezmi Stelu a rozjedeme to.“
Andy samozřejmě není proti, domluvíme se ještě na podrobnostech, načež je pomalu čas, abych se vydala ke svému domovskému podniku a otáčela se za barem jako mechanická káča, taková ta hračka, co jsme kdysi měly s Kamčou doma. Roztočila se kovovou tyčkou, párkrát se zapumpovalo a ona tančila po pokoji ještě jakou dobu. Připadám si stejně, akorát mě nikdo nemusí roztáčet, lítám sama od sebe.
Pro klíč od zkušebny si přijde kluk, o kterém vím, že patří do *Five Devils*, nicméně jeho osobní jméno netuším.
„Zítra hrajete, že?“ všimnu si rozpisu.
„Právě,“ kývne. „Třeba naladit nástroje. Sloužíš v sobotu, aby sis nás poslechla?“
„Naštěstí ne, zítra mám volno a - “
„Zase tak špatní nejsme!“ ohradí se.
„Tak jsem to nemyslela,“ rozřehtám se. „Sice zítra nesloužím, ale budu tady. Jako běžnej host.“
„Fajn,“ usměje se. „Jednu písničku ti věnuju.“
„Jak milé,“ bavím se.
Jeho místo u baru o něco později vystřídá můj ctitel, což mě docela překvapí, myslela jsem, že mu Roman minule zkazil chuť na pivo, objedná si jedno a má vystaráno až do devíti. Jak s pitím, tak s hovorem, ten si odbyl svou objednávkou. To kluci z *Trhlé Báry* jsou z jiného materiálu. Nejvíc je slyšet Dejva, ovšem ani kudrnatý Hank se nenechá zahanbit.

„Co ta tvoje kamarádka, proč sem nechodí?“ vzpomene si na Stelu. „Ta blondýnka… Nemáš na ni telefon?“
„Mám,“ ujistím ho, ovšem hned jeho nadšení zklamu: „Ale bez jejího svolení ti ho říct nemůžu. Zákon o ochraně osobních údajů mluví jasně.“
„A napsat mi ho můžeš?“
„Víš dobře, jak to myslím,“ pousměji se. „Zítra přijdeme pařit, Stela možná přijde taky, tak jí o něj řekni sám.“
„Dobrej nápad,“ pochválí mě. „Když už jsi na mě jak na cizího, tak aspoň udělej dobrej skutek a zařiď, aby přišla určitě, ne jen možná.“
„Pokusím se,“ slíbím mu a rýpnu si: „Zítra hrají *Five Devils*. Prý jsou dobří. Lepší než vy…“
„Kdo ti řekl takovej nesmysl?!“ vyletí Dejv s Hankem najednou a Marky Mark se pobaveně pousměje. „Až uslyšíš jejich texty, budeš litovat chvíle, kdy jsi z pusy vypustila takovou blbost!“
„Ještě že ne chvíle, kdy jsem se narodila,“ bavím se.
„To ne. To by litovali jiní.“
„A jak hrají?“
„Blbě,“ odvětí Dejv s Hankem opět jednohlasně.
„Jste siamská dvojčata?“ řehtám se. „Klídek. Rozčilování škodí zdraví a vy chytáte na první našlápnutí.“
„*Ďáblům* to docela šlape,“ připustí Marky Mark váhavě.
„Jeden čas fungovali a byli dost dobří, to s nimi ještě zpívala Elen,“ zavzpomíná Dejv a mlsně mlaskne.
„Pak se rozpadli. Vloni se dali znovu dohromady, i když v podstatně jiný sestavě, trochu vyměkli, už nejsou moc rockoví, ale úplně špatní nejsou,“ vysvětlí Marky Mark.
„Prosím tě,“ protestuje Hank. „Dneska může založit kapelu každej. Takových umělých kapel je… Znáš, Simčo, ten díl *Simpsonových*, kde vybrali do kapely Barta, Nelsona, Milhouse a Ralfa? Tak nějak to chodí…“
„Nemůžu neznat!“ bavím se. „Přišli jim blahopřát samotní N*SYNC a byli u vytržení, páni, to je fakt Milhouse… *Simpsonovy* miluju.“
„Teď mají *Simpsonovi* premiéru *ve filmu*,“ vzpomene si Mark.
„Už?“ zaraduji se. „Bezva! Musím vyrazit do kina co nejdřív, jen co budu mít volno, takovou událost si - “
„Nalij mi tequilu, prosím tě,“ přeruší moje horování neznámý kluk s ježečkem, kterého je za barem sotva vidět. Jestli měří 165 cm, je to hodně! Nikdy jsem ho tu neviděla, což nutně neznamená, že sem nechodí, protože ty tři, co mi dělali společnost, pozdraví jako staré známé: „Čau, kluci.“
„Tobě, jo?“ otáži se s nehranou ironií, až se Hank, Marky Mark a Dejv pobaveně rozřehtaní.
„Proč ne mě?“ pokrčí ježek rameny.
„Protože tímhle tempem budou chtít za chvíli tvrdej alkohol i děti ze školky,“ odfrknu.
„Počkej, ale mně už bylo osmnáct,“ namítne.
„To víš,“ zakroutím očima. „Máš už vůbec občanku?“
„No jistě,“ potvrdí a dovolává s spojenectví u kluků, kteří se svíjí smíchy. „Pánové, řekněte něco…“
„Můžou říkat co chtějí,“ přeruším ho. „Takový potvrzení neberu. Máš občanku? Tak mi ji ukaž.“
„Venku v autě… I s řidičákem.“
„S řidičákem, aha,“ ironizuji. „Tak si pro ni ofofruj, když ji máš v autě. Nebo si dej limču a nehraj si na chlapa.“
„Ach jo,“ vzdychne, zavrtí hlavou a odejde z baru. Kluci se mohou smíchy rozsypat.
„Dobře jsi mu to nandala,“ řehtá se Dejv.

„Už se neukáže," tipuji. „Dnešní smradi jsou děsně drzí."
„Řekl bych, že ho ještě uvidíme," bublá smíchy Marky Mark. „A vida, pokořený hrdina se vrací na scénu…"
No fakt! Nejen že se kluk skutečně vrátí, ale ještě mi zamává před nosem pouzdrem s doklady, odkud k mému šoku vytáhne jak občanský průkaz na jméno mgr. Libor Tulipán, tak řidičák na téže jméno, a co hůř, fotka souhlasí!!! Rychle si spočítám, že podle data narození mu je 28 let. Já padnu!!!
„Omlouvám se," zablekotám rozpačitě. „Myslela jsem - "
„To nic," mávne velkoryse rukou. „To se mi stává běžně."
Naliji mu panáka tequily a naservíruji mu ho se solí a s dílkem citronu. „To auto budete řídit…?"
„Ne, čekám na manželku, než se vrátí od kadeřnice, domů pojede ona," uklidní mne. „Tak co, pánové, jak jde život?"
„Skvěle, pana učiteli," odvětí Dejv se smíchy uslzenýma očima. Prokleji jeho i ty dva vykutálené kamarády pohledem ostrým jako meč a ti pitomci se tím víc baví!
„Proč jste mě nevarovali, že je to váš učitel?!" spustím na ně, sotva mgr. Tulipán odejde.
„Nerozčiluj se," krotí mě Hank. „Je to nezdravý."
„Natož chytat na našlápnutí…"
„Takovej trapas!"
„Ťulda je zvyklej," těší me Marky Mark, ovšem baví se přímo královsky. „Ve druháku byl s námi na vodáckým kurzu. Přestože nám bylo sedmách, nalili v každý hospodě, kde jsme se stavovali, všem – kromě Ťuldy."
„I tak! Tohle vám nedaruju," slibuji zachmuřeně.
„Sama jsi nás upozornila, že naše potvrzení nebereš, ne?"
„Ale proč jste mi to neřekli, když si šel pro doklady?! Nemusela bych ztrapnit ještě sebe, stačilo jeho!"
„Protože to bylo vtipný," baví se kluci.
„Pitomci!" odměním je, ovšem je fakt, že za chvíli ze mě zlost vyprchá, při každé vzpomínce se musím smát také a Romanovi, který přijede před desátou, tuhle historku vykládám jako hlavní číslo dne. Kupodivu se mu moc veselá nezdá, pouze se pousměje. „Stane se."
„Víš, jak mi bylo? Cítila jsem se hrozně!"
„Nedramatizuj. Není ti třináct, abys z toho dělala vědu ještě za měsíc. Nezdál se ti, tak jsi ho zkontrolovala, co na tom?" pokrčí rameny a klukovi, který při pohledu do mého výstřihu pozapomene, že je těsně před barem malý schůdek, takže nám drcne do pultu, až málem nestačíme chytat splašené sklenice, poněkud nevrle poradí: „Hele, mladej, příště radši koukej na cestu, nebo přijdeš k úrazu."
Poznámka o mém *puberťáckém* jednání mě zabolí, umíním si, že se musím chovat dospěleji. Aspoň před Romanem! „Prospal ses odpoledne trošku? Po práci?"
„Ne," zavrtí hlavou. „Měli jsme trénink."
„Aha, vlastně," uvědomím si. „To je mi líto…"
„Na jak dlouho tuhle brigádu máš?"
„Až do konce prázdnin," pokrčím rameny.
„Tak dlouho?" zhrozí se. „Tak víš co? Zruš ji."
„To přece nejde," namítnu.
„Proč ne? Takhle je to na nic, já jsem v práci přes den, ty zase po večerech, máme na sebe jen chvilky… A ty máš prázdniny, kdy bys měla mít víc času než pak, až začne škola. Představa, že se nevyspím do konce srpna, je drsná."
„Nemusíš kvůli mně ponocovat každý den," ohradím se.
„Já vím, že nemusím," usměje se na mě, natáhne se přes bar a políbí mě. „Jenže *chci* být se tebou a to jindy nejde. Proto by bylo lepší, kdybys to tu zapíchla a byla ty u mě."

„Jako kde u tebe? V Nížanech?!“
„Jistě,“ kývne samozřejmě. „Nastěhuješ se ke mně. Aspoň na prázdniny. Bylo by skvělý denně spolu usínat a ráno se budit a vědět, že tam jsi a nemusíš nikam odejít…“
„Bylo by to fajn,“ přikývnu, „jenže… Nejde to. Nemůžu si doma sbalit věci a jet na prázdniny k tobě. Čekat, než přijdeš z práce… Nejsem přece vdaná paní. A pak, tady to zrušit nemůžu, podepsala jsem smlouvu. Navíc mě to tu baví.“
„Baví tě, že tě okukují kluci?“
Líbnu ho něžně na nos. „Ty žárlíš?“
„Ne, jenom se mi nelíbí, jak tě sjíždějí očima…“
„Takže žárlíš,“ směji se.
„Možná trochu jo,“ připustí. „Miluju tě a chci tě jenom pro sebe. Nebudu se o tebe dělit, natož s takovými uchy.“
Potěší mě, jak se o mě bojí. Po zbytek večera si dávám pozor, abych se na nikoho neusmívala víc, než by se mohlo Romanovi zdát přehnané, a celkově se k ostatním chovám chladněji a čistě profesionálně. Roman je sice spokojený, nicméně i tahle mince má druhou stranu – služba v *Galaxii* už není tak zábavná, když se musím stále hlídat, bohužel.
Do půlnoci mi to tak skoro neutíká, Romanovi asi teprve ne, vypije několik minerálek, až tvrdí, že mu v břiše kvákají žáby, a ožije teprve ve chvíli, kdy osobně vyžene i vytrvalé hosty. S úlevou padnu na měkkou sedačku *touranu* a frčíme si to rovnou do Nížan. Bez zastávky v lese. Proč se milovat na rychlíku v autě, když nás v jeho bytě čeká rohová vana a velká pohodlná postel!
Užijeme si náležitě obého. Pak, když už vedle sebe unaveně ležíme a oddechujeme jako po běhu na dlouhé tratě, si Roman libuje: „To je paráda, že máš zítra volno.“
„Co podnikneme?“ vydechnu, stále ještě napůl mimo. „Mohli bychom jít do kina, strašně bych chtěla vidět *Simpsonovi ve filmu*, a večer do *Galaxie*, tentokrát ne služebně, ale jít se pobavit, užít si to z jiné stránky.“
„Do kina? Lístek za sto pade a nic,“ namítne.
„Jak, nic?“ nechápu.
„Přijde mi ujetý vyhodit tři stovky za kreslenou pohádku pro děti.“
„*Simpsonovi* nejsou pro děti!“ protestuji pobouřeně. „To si jenom spousta lidí myslí kvůli tomu, že jsou animovaní!“
„Páťovi a Šímovi se taky líbí,“ škádlí mě. „Já jim na chuť nepřišel, to se na mě nezlob. Žlutý postavičky, fotr se chová jako největší trouba pod sluncem, Bart jako idiot…“
„Ale o to jde! Oni tím ukazují způsob života, v každým díle se řeší nějakej problém a - “
Kousne mě do ucha. „Já ti je neberu, lásko. Když se ti líbí, pro mě za mě, ale nenuť mě na to jít do kina, jo? A ta diskotéka, nebo co jsi to vymyslela za druhou šílenost…“
Nadzvednu se na lokti. „Proč šílenost?“
„Nerad tancuju, a protože nekouřím a kouř mi vadí, máma je sice kuřačka, Aleniny by si nezapálila v bytě, nerad sedím v zakouřeným prostředí. Když si kluci zapálí u ohně, prosím, to se ztratí. Sedět v hospodě mi přijde jako strašný zabíjení času, natož mezi tlupou huberťáků, co chlemtají pivo a neumí se bavit bez chlastu a trávy.“
„Myslela jsem, že jsi společenský,“ opáčím překvapeně.
„Jsem,“ přikývne. „Strašně rád něco podnikám s přáteli, ať už je to sport nebo různý akce, ale musí to být o něčem.“
„Co tedy navrhuješ na sobotu?“
„Odpoledne máme zápas, hrajeme proti Chválovicím tady u nás, pak posedíme u ohně s kámoši, to bude fajn.“
„Hm.“
„Hm?“ Znovu mě kousne, tentokrát do paže. „Hm?“
„Jenže tady v Nížanech to jsou tví přátelé, ne moji.“

„Právě proto chci, abychom tam byli spolu – a tím pádem se brzy stanou mí přátelé i tvými.“
„To bych chtěla taky,“ ujistím ho.
„Tak vidíš! A máme vystaráno…“ políbí mě.
„Chtěla bych, aby se zase na oplátku moji přátelé…“ Laskání nabírá na intenzitě, má opravdu úžasnou výdrž, oči se mi samy zavírají a radši bych si zdřímla, jenže jeho něžné doteky jazyka a jemné stisky zubů mě rozpalují i přes celkovou únavu. „Ach… stali tvými přáteli…“
„To je dost dobře nemožný,“ namítne mezi polibky.
„Protože… protože nechceš… Co třeba kompromis? Aaaa!“
Vnikne do mě a někdy uprostřed divoké jízdy, kdy ho vnímám jen velice vzdáleně, slíbí: „Dobře. Zápas, pak chvíli v Galaxii s tvými kámoši a zbytek večera s mými. Spokojená?“
Moje „ano“, co ze sebe několikrát za sebou ochraptěle dostanu, nepatří zdaleka jen souhlasu s zítřejším programem!

Zdá se mi krásný sen. Ležím na louce, nastavuji své nahé tělo slunečním paprskům, je mi krásně teplo a příjemně, dívám se na motýly, kteří kolem poletují a šimrají mě svými křidélky po ňadrech, krku i bříšku, a přestože při plném vědomí nesnáším hmyz a motýli se mi sice líbí, ale jenom vizuálně, určitě bych nechtěla, aby se svými pavoučími nožkami dotýkali mých prsů, ve snu se mi to strašně líbí. Dokonce se jim víc otevřu a vnímám motýlí pohlazení, tak vzrušivé a vzrušující… A pak ze snu zvolna přejdu do reality, ale doteky nepřestávají, naopak, pronikají hluboko do mého těla, zaplavují mě horkým pocitem stupňující se slasti, celá kůže mi od nich úplně hoří touhou…
Výkřik, kterým korunuji své vyvrcholení, musí být slyšet až do bytu Romanových rodičů, natož na otevřenou terasu, která je vlevo pod námi a díky oknu, jež jsme si v noci otevřeli dokořán, protože v bytě bylo dusné vedro, ho možná slyšely i děti na blízkém hřišti. Nemluvě o tom, že se nám při nočním dovádění posunula postel těsně ke stěně a při každém pohybu temně zaduněla pelestí o zeď, takže teď v pravé poledne to muselo nezasvěceným připadat jak bubny šamanského kouzelníka stiženého tropickým šílenstvím.
„Odpočíváš vůbec někdy…?“ vydechnu vysíleně.
„Takhle dlouho jsem v sobotu nezůstal v posteli, ani nepamatuju,“ ujistí mě. „Je dvanáct pryč! Krásně jsem se vyspal a ještě krásněji zahájil den… Co si přát víc!“
Prohrábnu se mu v rozpuštěných vlasech. Když je má viset splývavě podél obličeje, vypadá o dost mladší, skoro jako můj vrstevník, ale on je rozpuštěné nenosí, takže sotva se vysprchujeme, zase si je sváže do culíku.
Rodinnému obědu samozřejmě neujdu, Roman možnost, že bychom se jeli najíst jinam, považuje za nepodařený vtip, nestojí mu ani za úvahu, natož uskutečnění, a já na něj nechci tlačit, aby mou nechuť nebral za projev dětinskosti. Všichni jsou tentokrát po obědě, ale kromě dětí ještě sedí na terase a užívají si chvíli pohody po dobrém jídle. A že dobré je, o tom nepochybuji, akorát se mohu propadnout hanbou, když si uvědomím, že hudba, která kdesi hraje, se line z okna Romanova bytu! A to jsme si rádio pustili jen slabě, rozhodně mnohem slaběji, než byly naše projevy fyzické lásky! Být hlučná je strašná nevýhoda, člověk na sebe neustále upozorňuje, dělá si ostudu.
„Nespi se tak,“ krotí bráchu Radek. „Minule jsi zápas pěkně pohnojil, kamaráde, dneska by sis měl vylepšit reputaci. Jak chceš hrát s plným žaludkem?“
„Jen ať se pořádně nají,“ zastane se mladšího syna paní Rychlá. „Vždyť se na něj podívej, džíny na něm plandají, za posledních čtrnáct dní zhubl.“
„Není divu, když nespí a celé noci jenom… to,“ pospíší si Gábina pobaveně a ostatní se tomu zasmějí. A kdyby jen zasmáli, ale podívají se na mě a pak se teprve smějí! Pečené kuře s fantastickou nádivkou mi zhořkne v ústech. Roman tomu dodá korunu, protože se přestane věnovat svému talíři, nakloní se ke mně a políbí mě na krk, nejspíš aby Gábinina slova potvrdil. Páni, takže *já* jsem za nymfomana, ne on!

Po jídle vytáhne Patrik svého strýčka podívat se na čtyřkolku, prý zlobí zapalování či co. K mému úžasu jde o motorové vozítko, na kterém starší synovec normálně jezdí, na můj vkus nebezpečně rychle, dokonce má vzadu za statkem cosi jako závodní dráhu v uměle zvlněném terénu. Nejen strýc, ale i otec a dědeček v tom kluka ještě podporují a mladší Šimon se mi svěří, že také začíná trénovat. Roman se společně s Radkem minimálně hodinu vrtají v zapalování a nedají pokoj, dokud stroj neposlušně nenaskakuje.
„Pojď, Simono, svezu tě," nabídne mi.
Ne zrovna nadšeně se posadím za jeho záda a nechám se natřásat po všech těch kopečcích a výmolech jsem fakt ráda, když zase stojím vlastníma nohama na pevné zemi.
„Paráda, viď?"
„To teda," uchichtnu se. Ti chlapi jsou divní, fakt!
„Patrik má talent," oznámí mi. „Jednou bude hodně dobrej. Brácha s tátou mu chtějí pořídit krossku."
„Docela nebezpečná hračka, ne,"
„No jo, ženská," vzdychne. Chci něco zaprotestovat, on mě však obejme, pevně k sobě přitiskne a než mě políbí, pošeptá mi: „Ale krásná a moje, takže to ostatní anuluje."
V těsném objetí dokráčíme až na blízké hřiště, kde se už většina Romanových kamarádů pilně připravuje na zápas. Kluci mě pozdraví všichni, z manželek mi na pozdrav odpoví pouze Kristýna. Tomáš se zeširoka zazubí: „A jé, to zase budou ty výkony vypadat, co, Romane?"
„Bez obav," zatváří se Roman blahosklonně.
„Vidíš," šeptnu mu do ucha. „Měl jsi mě odvézt po obědě do Bakova, zatím bych se doma připravila, a ty bys po zápase za mnou přijel. Nemusel bys poslouchat tyhle výčitky."
„Ale to nejsou výčitky," namítne. „Jen takový přátelský popichování, nic víc. Ty jsi krásná, nevím, jak by ses chtěla víc připravit, moc ti to sluší, Simono. A pak, neviděla bys zápas, kdybych tě odvezl!"
„Zápas, pravda…" Ti chlapi jsou přímo z Marsu!
Naposledy mě políbí a odběhne do šatny, aby se jako poslední z Nížanských převlékl do dresu. Posadím se do stínu na tribunu kousek od toho slepičího spolku, jak v duchu přejmenuji Jiřku, ostatní manželky a Pepu Řepu, nehrajícího maskota, zatímco ostatní kluci jdou blíž, pečou se na slunci, aby o něco nepřišli, a než přijedou soupeři, vyměním si pár esemesek se Stelou, která nejprve nechce o pařbě v *Galaxii* ani slyšet. Během zápasu se mi ji kupodivu podaří přesvědčit alespoň do té míry, aby slíbila, že se na chvíli ukáže. Zápas sleduji jedním okem, a to ještě patří Romanovi, líbí se mi dívat se na něj, jak běhá a snaží se, jak se mu napínají svaly na nohou a jak je do hry zažraný, líbí se mi dokonce i to, jak mu na adresu naskakují tmavé mapy potu. V té chvíli mi přijde ještě mužnější a celým mým tělem projede ozvěna mnoha vrcholů, ke kterým jsme společně vystoupili. Ostatní upocenci mě neuchvacují ani coby muži, ani jako hráči, a jsem dost překvapená, kolik lidí z vesnice a nejspíš i okolí se přišlo na zápas podívat!
Než se všichni rozejdou, soupeři odjedou a Nížanští se vysprchují, uplyne další hodina, jako by nestačila samotná doba zápasu! Naštěstí místní borci vyhrají, byť jen taktak.
„Nechci nic říkat, hochu," baví se Vašek, „ale pěkně jsi to odfláknul. Jsi Viktorka, žes nechal formu u splavu?"
„Ten má jiný zájmy," rýpne si Dáša.
„Skoro jako bys nemohl běhat," zavrtá si také Honza.
„Slabý nohy, co?"
Nemůžu ty kecy dál poslouchat: „Vždyť hrál nejlíp!"
Jelikož šlo o zápas, ne o trénink, a jelikož hrají na tři dvojice, příležitost zahrát si dostali kromě Romana ještě Radek a Honza, který byl navíc v půli vystřídán Tomášem.
Všichni se pobaveně rozřehtaní, Roman mě obejme a před nimi políbí. „Díky za podporu, lásko."

„To je pěkný, jaký má zázemí," závidí mu Vašek.
„Simona chodí na sportovní školu, vyzná se," upozorní je Roman, aby si nemysleli, že jsem jen tak plácla do vody.
„Vždyť se celou dobu nudila, chudinka," usměje se na mě rádoby soucitně Jiřka. „Tebe to nebavilo, viď?"
„Bavilo a nejsem chudinka," upozorním ji ostře.
„Bavilo?" užasne přehnaně. „Tak proč sis celou dobu hrála s mobilem? Na hřiště ses sotva podívala!"
Romanovi přátelé se skvěle baví, se mnou lomcuje vztek. Jen silou vůle se ovládnu. Nemělo by cenu se hádat, akce vyvolá reakci, není radno vstoupit do hejna hus! „Půjdeme?"
Nezapomeneme na svůj noční slib o kompromisech a nenechá se zviklat ani pokřikováním: „Co blbnete? Romane?"
„Snad se mladá neurazila?" nechá se slyšet Jiřka.
„Pečeme kuřata, neposedíte?" nechápe Honza.
„Jo, ale až tak v jedenáct," slíbí Roman.
„Snad zase nejdete to…?" naznačí Vašek pohyb rukou.
„Ne, jedeme si do jednoho klubu zatancovat."
„Ty tancuješ?" žasnou všichni a Dáša dodá: „Od kdy? Peťa tě nikdy nepřesvědčila, netancoval jsi ani na naší svatbě!"
„Simonka má asi jiný přesvědčovací metody," míní Jana.
Salva smíchu, kterou necháme za sebou, mi duní v uších ještě v autě. „Pořád si myslíš, že je to *přátelské* popichování?"
„Jasně," zasměje se. „Ty s kámoškama do sebe přece taky pořád ryjete a nemyslíte to špatně. Je to legrace."
„Jenže tohle je pěkně blbá legrace. Zlá, urážlivá."
„Hloupost," nevěří mi. „Oni nám tak trochu závidí. Ne ve zlým, ale přece. Mně kluci závidí, že mám mladou krásnou babu, a tobě zase závidí holky právě to mládí. Nemůžou se ti rovnat. Jsou starší než ty, po dětech, mají úplně jiný starosti a závidí ti i to, že ty je nemáš. Chápeš?"
„Potom se nikdy nemůžeme spřátelit."
„To se časem poddá," mávne rukou.
Nepřu se s ním, ačkoli si jsem jistá. Nehodlám si však kazit náladu těmi slípkami! Pustím rádio a až do Bakova se bavíme o zápasu jako takovém, o hudbě a všem možném. Roman mě na moje přání zaveze domů, musím se převléct, těžko mohu jít na rockový večer v letní sukénce a růžovém tričku, že! Pozvu ho nahoru, touhle dobou by tam naši být neměli, ségra bude určitě randit, není důvod, aby musel čekat dole. A pak, ono by se nic nestalo, i kdyby doma byli!
Jakmile otevřu klíčem byt, zjistím, že někdo doma je. Zvuky, které přicházejí z koupelny, jasně svědčí o přítomnosti *dvou* lidí najednou! Zalapu po dechu. „To je jako…"
„O tom nepochybuj," zasměje se Roman. „Vaši…?"
„Ne!" zhrozím se. Nedovedu si představit své rodiče takhle vzdychat v koupelně! Jenže pak zbývá jen ségra!!! Ta by přece po deseti či kolikadenní známosti nemohla tak moc změnit svoje životní krédo! Jakmile otevřu dveře do našeho společného pokoje, přestanu pochybovat. Mohla. A nejen mohla, ona ho už změnila. Svědčí o tom pánská košile s krátkým rukávem pohozená na koberci, boxerky válející se hned vedle, Kamčina rozválená postel a rudá skvrna na prostěradle je pak víc než výmluvná!
„Takže ségra," dovtípí se Roman.
Rychle se vzpamatuji, prohrábnu svou část skříně, abych se převlékla do džínsů a džínového korzetu, který ňadra sice stahuje, ale zase opticky zvětšuje, Roman si hned musí jít sáhnout, ještě si do pytle přihodím džínovou bundu, v noci se mi může hodit, rtěnkou nakreslím na

zrcadlo srdíčko a připíšu vzkaz: UŽIJTE SI TO ☺, načež zmizíme z bytu dřív, než ti dva dokončí dílo.
„Takový šoky na hlavu," oddychnu si ve výtahu.
„Je to lidský," směje se Roman. „Dopřej jí to."
„Já jí to přeji," ujistím ho. „Chci, aby byla šťastná, ani nevíš, jak moc… Tehdy ty prášky, co jsem šla vyhodit do lékárny…"
„Byly její?" dovtípí se. „Ona je chtěla…?"
„Měla dlouhou těžkou depresi, nedostala se na školu a usmyslela si, že je bezprizorní a navíc nemá smysl žít, když o ni nikdo nestojí… Je skvělé, že se zamilovala. Sice sex plánovala až po svatbě, ale ten její měl nejspíš jinej názor," bavím se. „A pokud je to erotoman jako ty, tak ji čeká veselý sexuální život."
„Erotoman? Já?" užasne pobaveně. „Sex mě bavil vždycky, to nezapírám, ale takhle moc… Denně a víckrát… To je tvoje zásluha. Slyšela jsi, mamina mě lituje."
„Ani mi to nepřipomínej!" zarazím ho. „A koukej jim doma vysvětlit, že já jsem skoro panna…"
„Nene," hádá se. „Petra byla panna, když jsem ji poznal, a řeknu ti – želvu s lasičkou nemůžeš srovnávat."
Tohle přirovnání mě opravdu rozesměje!
„Musíme tam jít?" zeptá se mě Roman před *Galaxií*.
„Nemusíme, chceme," opravím ho. „Bude to fajn, uvidíš."
Jeho výraz mluví sám za sebe.
„Co tu děláš?" zašklebí se Rob, jakmile mne zaregistruje. „Ty taky nemůžeš bejt ani den bez tohohle pajzlu, co?"
„Asi ne," bavím se. „Ale ty, koukám, jsi na tom podobně."
„Protože já jsem nepostradatelnej," upozorní mne. „Beze mě by přestal fungovat svět, to nevíš?"
Rob slouží s Danou, služebně mnohem zkušenější než já, tudíž se u mě znovu začne projevovat nemoc z povolání, protože se co chvíli přistihnu, že ji skoro žárlivě pozoruji a srovnávám se sebou – a bohužel jsem to já, kdo z tohoto duelu vyjde hůř. Dana je zručnější, všechno jí jde rychleji. Jakmile mě Markéta sedící na jedné ze stoliček u baru spatří v Romanově doprovodu, usměje se na mne jako na kámošku!
Andy už po *Galaxii* pobíhá, seznámím ji s Romanem a z jejího uznalého výrazu poznám, že na ni udělal dojem. Hned mám lepší náladu a nosím se jako páv! Stela se přece jen objeví, rychle zabereme jeden z posledních volných stolů, načež se k nám připojí kluci z *Trhlé Báry* plus jejich kámoši, přirazí svůj stůl k našemu, zatímco Hank mi slíbí panáka za Stelu, naznačím mu, že si ho opravdu zasloužím, Dejva zcela okouzlí Andrea. Zábava vládne u našeho dvojstolu výborná sama o sobě, natož když *Five Devils* naladí nástroje! Do rocku má jejich hudba dost daleko, to měl Marky Mark pravdu, je taková spíš hiphoperská, nicméně lílivá, dobře se na ni tancuje. Kmošky paří o sto šest a holky, co tu jsou s *Trhlou Bárou*, jakbysmet, dokonce i kluci se snaží. Hank je poněkud toporný, což mě překvapí, u hudebníka bych čekala nejen hudební sluch, ale i cit pro pohyb, Dejlovi dodává kuráž oblak trávy, který se nad ním vznáší, Rimmer je na šrot už po deváté a basák Petr nejspíš zapomene, že dnes nevystupuje on a s pomyslnou kytarou, kterou při tanci nepustí z ruky, předvádí takové kreace a sólíčka, že by mu musel závidět i Jimmi Hendrix! Marky Mark, který protáčí holky z party, je vážně dobrý, má švih a šmrnc.
Docela jim závidím! My totiž netančíme vůbec. Roman se nechá vylákat jen na jediný tanec, víc už nechce, no a já s jiným klukem nejdu, přestože mě zvou. Jednak nechci zavdat důvod k žárlení, i takhle mi neujdou nevraživé pohledy, kterými častuje ty, kdož mi dle jeho mínění neslušně zírají do korzetu, a jednak by mi to přišlo vůči Romanovi nefér, on sem jít nechtěl vůbec, natož kdyby musel trčet u stolu sám! Jelikož nemohu tančit ani se bavit s ostatními, je

můj akční rádius pařby podstatně omezený. Neodvažuji se ani nijak moc projevovat u stolu, aby si o mně nepomyslel cosi hanlivého v souvislosti s mládím, tím pádem k partě mých vrstevníků tak nějak nepatříme či co. Připadám si jako divák u televize.
Stela se rozšoupne mnohem víc, o Andy nemluvě, přesto se nenechá Hankem zlákat k noční procházce *na vzduch*.
„Spadl jsi z jahody?“ ušklíbne se. „Pojď se projít v překladu znamená pojď, užijeme si. Vychladni frajere.“
„Ale já fakt myslel jen na procházku,“ hájí se.
„To známe,“ mávne Stela neoblomně rukou.
„Jako v tom vtipu,“ vzpomene si Marky Mark a hned jím obšťastní celou společnost: „Mladý pár jde do lesa. Ona: Mám takovej pocit, že mě chceš nefiknout… On: Ani ne… Ona: Stejně mě nefikni, ať se zbavím toho blbýho pocitu!“
Vybuchnu smíchy společně s ostaními, ale když si všimnu, že se Roman jen tak pousměje koutkem úst, zase se umírním.
„Nestačilo by to už?“ požádá mě šeptem a mně nezbyde než souhlasit. Sice nerada, jenže kompromisy jsou kompromisy!
Teprve v Nížanech, když neodbočí do vrat bývalého statku, ale pokračuje dál ke hřišti, mi dojde, že slib, co dal svým kámošům, hodlá také splnit. „Musíme tam…?“
„Nemusíme, ale chceme,“ řekne. „Bude to fajn.“
No jistě, použil tatáž slova, jakými jsem ho dostala do *Galaxie*. Každá mince má dvě strany, rub i líc. Bohužel! Ještě to zkusím diplomaticky: „Ve vaně a v postýlce by to bylo ještě víc fajn…“
Sice mě políbí, jak ho ta představa vzruší, ale nezláká natolik, aby změnil plán. „Postýlky si užijeme za chvíli, neboj. Stavíme se za nimi na skok, doufám, ž nesnědli všechno, Pepovi Řepovi se v grilování nikdo nevyrovná.“
Nesnědli, pár plátků grilovaných prsíček zbyde a chuť mají skutečně zajímanou, přesto bych se jich milerád vzdala – včetně celé té báječné společnosti. Dokud jsou tam Radek s Gábinou a Radek hraje na kytaru, ještě se to dá přežít, ovšem jakmile po půlnoci odejdou, aby prý babička nemusela hlídat děti tak dlouho, nudím se přímo pekelně. Zatímco Roman je ve svém živlu, do hovorů se nezapojuji vůbec. Témata, která probírají, mi nelezou ani do paty!
„Teď bych si dal křenovej chlebíček,“ zamlaská požitkářsky Vašek. „Baby, jak to, že jste na něj zapomněly?“
„Ale nezapomněly,“ ujistí ho Dáša. „Ty křenový vždycky připravovala Petra. Nech si zajít chutě.“
„Leda by tady Simonka do příště sehnala recept a nahradila Petru i v tomhle,“ rýpne si Jiřina.
„Nikoho nahrazovat nehodlám,“ ujistím ji.
„V posteli jsi to už udělala, mám ten dojem…“
„No, to nebylo moc vtipný,“ zasáhne Roman. „Kdo má chuť na křenový chlebíčky, ať si je připraví sám.“
Přitiskne mě k sobě majetnickým a současně ochranným gestem, ovšem kdybychom místo toho šli radši domů, potěšil by mě víc! Takhle u skomírajícího táboráčku sedíme až do tří ráno!! Noc je sice krásně teplá a voňavá, skoro tropická, ale já z ní stejně nic nemám. Myslím na holky, jak asi dopadly, co Stela, zda si dala říct, a Andy, která řádila jako černá mamba a na Antonia si nejspíš ani nevzpomněla, na Roba, jemuž se určitě lépe slouží s Danou, nastru, která prožila svůj první sex… A mám z toho všeho nějaký dumky žalky či co. A když se konečně Roman zvedne a napůl v polospánku mě odvede do svého bytu, místo abych se mohla zahrabat do postele jako želva do listí, musím celou nekonečnou hodinu předvádět mrštnou lasičku. Jelikož jsem pekelně unavená, šíleně ospalá, trochu skleslá a hodně mátožná, je to dřina! Poprvé mi jeho výdrž přijde na obtíž.

11. LÁSKA NA DRUHOU

Zvedni mě, já ti volám… V prvním popudu strčím hlavu pod polštář a rukama si jej pevně tisknu k uším, abych se zbavila odporného zvuku, který se zařezává do mých rozespalých smyslů jako nůž, nebo aspoň zmírnila jeho hlučnost, a doufám, že to dotyčného zvoníka přestane bavit. Prudič má však mnohem větší trpělivost než já!! Vztekle odhodím polštář, odkopu pokrývku a nakloním se přes hranu postele, abych odporný kousek plastické hmoty našla a umlčela, nejlépe navždy. Určitě otravuje Andy, nejspíš se mi chce pochlubit, jak s Dejvem pokročila… Dřív než dlouze podržím červené tlačítko pro úplně vypnutí mobilního telefonu, všimnu si jména volajícího. Ještě to mi chybělo…!
„Ahoj, mami," ohlásím se a padnu zpátky naznak. „Co je?"
„Týden jsem tě neviděla a ty se zeptáš, co je?" zlobí se.
„To ale není moje vina," namítnu. „Jenom se prostě doma míjíme, ty máš denní, já noční."
„Zatímco v den, kdy máme obě volno, tu jedna z nás chybí – a já to nejsem," upozorní mne sarkasticky. „Kde jsi?"
„Přece u Romana, vždyť to víš. Říkala jsem ti to minulý týden a vzkazovala po Kamile, copak ti nic nevyřídila?"
„Takové vzkazy neberu," upozorní mne. „A vůbec. Koukej se sebrat a přijet. Hned. Budeme mít návštěvu, tak to vezmeme z jedné vody načisto. Toho svého přiveď s sebou, ať s tátou víme, s kým naše dcerušky tráví celé dny a dokonce i noci."
Promnu si nos. „Tak hned to nepůjde, jsem v Nížanech."
„Nemyslím za pět minut. Táta šel koupit zákusky, taky mu to chvíli potrvá… Do hodiny se sem snad dostanete, ne?"
„Spíš do dvou. Určitě budu muset absolvovat oběd… Proč zákusky? To se chystáš uspořádat zásnuby, či co?"
„Doufám, že tak vážné to nebude," pousměje se. „Ale musím mít něco ke kafi, tentokrát jsem nic neupekla…"
Tohle pro změnu rozesměje mne. Prý tentokrát! Mamina má do dokonalosti paní Rychlé, která peče každý víkend a ve velkém, hodně daleko, vaří jen občas, když není zbytí, pečení ji nebaví vůbec prý ztráta času, stejně se to ve finále sní. Dokud roli hospodyňka zastávala Kamča, mamčin přístup nevadil, ale od doby, co na ségru padly deprese, měly u nás domácí buchty, bábovky, řezy a koláče utrum.
Toho, že se Roman v bytě nevyskytuje, jsem si všimla okamžitě po probuzení, ovšem ani ho nehledám. Určitě někde venku trénuje malé fotbalisty! Tím lépe, rychle vyskočím z postele a zamířím rovnou do koupelny, přičemž chvátám, abych si stihla dát sprchu dřív, než se vrátí. Zvládnu to i s namalováním tak tak!
„Ty už jsi oblečená?" zeptá se mne zklamaně. „Není to zbytečná práce…?"
„Ne," ujistím ho. „V jednu musíme být u nás. Volala máma, naši tě chtějí vidět. Ségra tam bude mít toho svého… Prostě něco jako rodinná sešlost, na to jsi přece zvyklý."
„Nevím, jestli zvládnu dva obědy," děsí se. „Ten dole u maminy nemůžeme vynechat, dotklo by se jí to…"
„U nás ti oběd nehrozí. Kdyby se moje máma rozhodla uspořádat rodinný oběd, pozve nás do restaurace, určitě by se s tím sama nepatlala, to se neboj."
„Vy jste divní," zasměje, přitáhne mě k sobě a zašmátrá mi rukou po oblinách ňader. „Pět minut nás nezabije, ne? Stejně mi musíš umýt záda…"
„Pět minut?" opáčím. „Nemluvíš o sobě, že ne? Záda ti můžu umýt, ale… Počkej, neblázni, Romane… Dole už na nás určitě s obědem čekají, slyšela jsem cinkat talíře… A k nám máme přijet v jednu, nestihneme… nestihneme to!"
„Bude to Rychlíka," slibuje mi a nedá se odradit.

Pravda, dvě hodiny tím nestrávíme, ovšem pět minut také ne. Navíc se pak musím vysprchovat i já, protože jsem úplně zpocená, a beztak jsem si milování neužila, ačkoli Roman zavřel okno, aby nás nebylo slyšet.
„Co je tohle?!“ vyděsím se při pohledu do zrcadla. Kousíček nad výstřihem korzetu mi hyzdí opálenou kůži zvedajícího se kopečku ňadra čerstvá rudá skvrna!
„Nemůžeš po mně chtít, abych se ovládal, když jsi tak sexy, vzrušující a žádoucí,“ pokrčí s úsměvem rameny.
„Tak ti pěkně děkuju!“ Naštvaná jsem řádně, protože ač se snažím korzet povytáhnout jak nejvýš to jde, skvrnka stále vykukuje! „Jak to bude vypadat před vašima? A našima?“
„Nejsi malá holka, oni to všichni pochopí,“ ujistí mne.
„Už je vidím,“ ušklíbnu se, načež se při pohledu na hodiny dojmu nanovo: „Prý pět minut! Bude jedna!“
Do společnosti Romanových rodičů, babičky a bratra s manželkou vejdeme sice ruku v ruce, ale mírně rozhádaní. Pozdravím je vespolek, což je můj jediný příspěvek po celou dobu oběda. Radek si z bráchy utahuje, že nám to trvá čím dál déle, paní Rychlá musí jít znovu přihřát dávno vystydlou polévku, já si nestačím povytahovat korzet, samozřejmě marně, přijde mi, že mi tam stejně všichni civí, a synovci jsou uražení, když jim Roman oznámí, že se vylepšená čtyřkolka dnes testovat nepůjde, protože musíme odjet.
„Ale strejdo!“ otravují. „Slíbils to! Říkals, že půjdete i s tetou, oba!“
No, nakonec naše rodinná sešlost u kávy a zákusků nebude nejhorší zlo, které by mě mohlo při nedělním odpoledni potkat! V autě se Roman baví úplně normálně, hodinu zpoždění nepovažuje za nic mimořádného, a když u čerpačky na kraji Bakova zastaví, aby koupil kytku, dojme mě úplně.
„Díky,“ usměji se na něho s pocitem viny. Je fakt, že se tolik nestalo, buď už tam ségra se svým vyvoleným nebude, pak si prostě popovídali s našima bez nás, no bože!
„Ta je pro tvou máti,“ vyvede mě z omylu.
„Nepřeháníte to všichni?“
„Dát květinu je pozornost, ne přehánění,“ vysvětlí mi. „Tobě koupím zítra jinou, hezčí. Měli tam jen dost povadlý.“
Místo odpovědí pouze vzdychnu. S pár kluky jsem chodila, všichni se ovšem mým rodičům zdaleka vyhýbali, natož aby nosili květiny! Jenže Roman už není kluk, to je ono.
Podle halasu, který zaslechneme, sotva vkročíme do chodby, je mi jasné, že návštěva má výdrž. A nejspíš se dobře baví, jak mohu soudit podle Kamčina chichotání, jímž doprovází jakousi tátovu historku. Podívám se na Romana.
„Snad se nebojíš?“ usměje se na mě pobaveně.
Tak to určitě ne, jen mi to přijde po třech týdnech chození minimálně předčasné, ne-li přímo trapné.
S nadechnutím otevřu dveře do obýváku a –
Zůstanu jako opařená. Ještě štěstí, že jsem se nadechla, protože by to jinak byla totální zástava! Vytřeštěným zrakem zírám na ségru s jejím miláčkem, co sedí na gauči vedle sebe jako dvě hrdličky, drží se za ruce a poslouchají tátovo vyprávění. Respektive, poslouchali, náš příchod je všechny z odpolední siesty vyrušil.
„No konečně!“ přivítá nás taťka.
Roman pozdraví, já se nevzmohu na slovo.
„Snad nás představíš, ne? Simono?!“ pobídne mne máma.
„Cože…?“ Snažím se zvládnout situaci bez infarktu. „Jo, jasně… To je Roman… Romane, tohle jsou moji rodiče…“
Roman si s nimi podá ruku a něco prohodí, nevnímám ho.
„Kamila, ségra,“ ukážu na Kamču, která přičinlivě vstane a jakmile se seznámí s Romanem, představí nám svůj objev:

„Tohle je Kája. No a tohle zase moje ségra, Simona…“
Kazim se na mě přátelsky usměje. „Ahoj, moc mě těší.“
Ruka, kterou mu podám, je o dost studenější než ta jeho!
Roman vypadá zaskočeně, nejspíš mu nejde do hlavy, jakou hru tu oba hrajeme! Vrhne po mně tázavý pohled, co to má znamenat, a já mu krátkým zavrtěním hlavy naznačím jasné NE!
„Neviděli jsme se někde…“ zeptá se Kaziho dvojsmyslně.
„Je to možný, svět je malej,“ pokrčí Kazim rameny, „a zvlášť tohle město je pěkná díra, ale neřekl bych.“
„Jdi uvařit kávu, Simono,“ nařídí mi mamka. „My už ji máme skoro vypitou, nečekali jsme na vás.“
Jsem ráda, že mohu opustit aspoň na okamžik obývák! V kuchyni se musím nejdřív vydýchat, teprve pak připravím dva šálky rozpustné kávy a neochotně se vrátím do jámy lvové. Ruce se mi při servírování chvějí, až kafe rozbryndám po podšálcích!
„To je úroveň,“ směje se mi táta. „Jak ty můžeš dělat číšnici, prosím tě?“
„Simona se totiž upsala na prázdniny brigádou v baru,“ vysvětlí máma Kazimovi. „Moc se mi to nelíbilo, al ona je tam spokojená, zdá se.“
„Já bych svou holku v baru dělat nenechal,“ usměje se Kazim na Kamču a ruku, za kterou ji drží, něžně pohladí. Ségra se rozzáří jako měsíček v úplňku.
„No, mně se to taky nelíbí,“ přidá se Roman, „chtěl jsem, aby toho nechala, ale nedá si říct, je tvrdohlavá.“
„Rozhoduji o svých brigádách sama,“ upozorním je. „A vždycky budu dělat jen to, co chci já.“
„To není nejlepší přístup,“ upozorní mě mamka. „Zvláště ne ve vztahu. Musíte se přece umět domluvit, jaképak já budu dělat tohle, já chci tohle, já můžu tamto…“
„No že zrovna od tebe uslyším tyhle názory, to bych nečekala!“ odfrknu. „Ty, taková emancipovaná osoba, která si odjakživa dělá co chce a má práci na prvním místě!“
Mamka na mě pohlédne pohoršeně. „Ale já mluvím o vztahu. A vidíš, jak nám to s tátou klape.“
„Jasně,“ pousměji se, „protože oba děláte co chcete, každý jedete po svém a skoro se nevidíte. Ty máš štěstí, mami, že tátovi tenhle model vyhovuje. A naopak.“
„Náš vztah řešit nemusíme, ne?“ zasměje se táta. „Po dvaceti šťastných letech manželství…“
„Nebudete to s ní mít lehké, Romane,“ polituje mamka mého kluka, který si u ní šplhnul povadlou růží, a ten mi položí ruku na rameno a s úsměvem odvětí:
„Já ji přesvědčím, to se nebojím. A zkrotím.“
Zachytím na sobě Kazimův pobavený pohled. Nahodím tvrdý výraz a on s úšklebkem vykrouží prstem kolečko na svém tričku kousek pod klíční kostí, jako by se tam poškrábal. Okamžitě se dovtípím, co mi naznačuje! Vztekle povytáhnu korzet, co jen to jde, stejně rudou skvrnu nepřekryji a ještě tím Kazima víc pobavím. Odtrhnu násilím oči a raději se snažím pochopit, co zatím probírají naši s Romanem. Naštěstí změnili téma, nebaví se o mně, nýbrž o jeho práci, táta se mu svěří, že hodlá koupit novou firemní dodávku, a ptá se na jeho názor, který typ vozu by mu doporučil. Roman se rozpovídá, díky své práci se vyzná, má přehled, a my ostatní jen přihlížíme. Mamka se tu a tam zapojí, já se ani nesnažím, a ti dva na gauči vrkají jako holoubci. Doteky, úsměvy, tisknutí rukou, kradmý polibek do vlasů…
Když konečně Roman usoudí, že bude muset jet, slíbil synovcům vyzkoušet čtyřkolku, a Kazim se připojí, s nepopsatelnou úlevou se zvednu jako první. Není to zrovna slušné, mám však toho přetvařování po krk! Jdeme se ségrou svoje miláčky vyprovodit nejen ke dveřím, ale přímo před panelák, kde se naše cesty rozdělí, zatímco ti dva se u vchodu ještě jakou dobu líbají, jak monitoruji kradnými pohledy přes rameno, my zamíříme k zaparkovanému *touranu*.
„Co to bylo za komedii, prosím tě?“ zeptá se mě Roman, jakmile se dostaneme Kamile a Kazimovi z doslechu. „Proč jste se se svým bývalým tvářili, že se vidíte poprvé?“

„Protože ségra neví, že chodil se mnou.“
„A proč jí to neřekneš?“
„Nemůžu! Podědit po vlastní ségře, notabene mladší sestře, kluka… Jako obnošený šaty! Ponížila bych ji tím.“
„No, je to blbá situace,“ připustí, „ale mnohem horší to bude, až se někdy omylem prořekneš. Hlavní věc, že se mají rádi, ne? Aspoň se dostala z těch depresí, co měla.“
„Tak o tom právě dost pochybuji…“
„Vypadala naprosto v pohodě,“ nesouhlasí se mnou. „Přímo zářila láskou a štěstím, ta má do depresí daleko, neboj.“
Problém je, že pochybuji o tom druhém!!!
Roman považuje tohle téma za uzavřené, obejme mne a dlouze líbá. Myšlenky se mi však kutálejí do všech stran, až mám na sebe vztek. Nedokážu si užít ani jeho polibků, kruci!
„Nechceš jet se mnou?“ navrhne mi zastřeně.
„Spravovat čtyřkolku?“
Oba se zasmějeme a Roman uzná: „Dobře, rozumím. Čtyřkolka není zrovna tvoje parketa… Vy, ženský, nechápete, co nás, chlapy, baví… Byl to krásnej víkend, lásko. Teda až na tu diskotéku. Krásnej byl proto, že jsme byli hodně spolu. Vážně nechceš té brigády nechat?“
„Abys mohl říct, že jsi mě zkrotil?“ zopakuji posměšně.
„Abys mohla být pořád se mnou. Prázdniny se krátí, je třeba jich využít…“
„Potřebuji mít vlastní peníze.“
„Já ti je dám,“ navrhne. „Kolik chceš?“
Zůstanu neoblomná: „To by nebyly vlastní!“
„Jsi vážně tvrdohlavá,“ vzdychne si. „Jako mezek.“
Po další sérii polibků, z mé strany zcela neromantických, mu zamávám a spěchám zpátky do bytu.
„Roman je slušný kluk,“ oznámí mi mamka spokojeně. „Vlastně ani nevadí, že je o pár let starší. Spíš je to výhoda, řekla bych, protože ty ses chovala jako dítě, až jsem se za tebe styděla, Simono. Co to mělo být?“
Trhnu rameny. „Je zvyklej na jiný typ rodiny. U nich doma jsou pořád spolu, máma vaří, peče, táta má firmu hned na dvoře, všichni se tam rádi vrací…“
„Nakonec je špatně, že s tátou dřeme do úmoru, abyste se vy dvě měly dobře a mohly jste si koupit všechno, co si vyzpomenete?“
„Aspoň vidíš, že peníze nejsou všechno. Vždyť si je s tátou ani nemůžete užít – nemáte na užívání čas.“
„Protože to děláme pro vás! A ještě jsi za to všechno nevděčná,“ zlobí se mamka. „Romana se drž, je chytřejší a rozumnější než ty. To ten Kája je proti němu ještě kluk, navíc ty potetované ruce… Ale když se budeš k Romanovi chovat takhle, brzy tě nechá.“
Požehnání mám, Roman prošel náročným sítem, nemusím mít strach, že by mi naši zakazovali s ním chodit. Přesto mi do spokojenosti hodně chybí!
Ségra si v pokoji hraje s Tepem, nechá ho podlézat pod vlasy z pravého ramene na levé a odměňuje kousky jablka.
„Tak co mu říkáš?“ vyhrkne nadšeně, jakmile mne spatří. „Je krásnej, viď? S tím mušketýrem úplně k zulíbání!“
„Kaz… Kája je hezkej,“ připustím váhavě.
Kamila se zatváří tak polichoceně, jako by byl Kazim její vlastní dílo! „Ten vzkaz včera na zrcadle… Vůbec jsme tě neslyšeli! Až pak čteme vzkaz… To bylo překvápko!“
„No, pro mě taky,“ ujistím ji. „Neplánovala jsi sex až o svatební noci? Na co se teď budeš těšit?“
„Plánovala,“ usměje se, „jenže… Kája by tak dlouho nečekal. Je to sice rychlejší, ale zase… Nelituji toho! Milování s ním bylo úplně nádherný. Víš, když mi poprvé - “

„Detaily vynech, proboha!“ přeruším ji rychle.
„Myslela jsem, ž to s kámoškama probíráte normálně.“
„Kamčo, Kája je hezkej, ale…“
„Krásnej!“ opraví mě. „Miluji ho k zešílení.“
„A on tebe…?“
„To je otázka!“ zasměje se.
„Víš, hezcí kluci jsou většinou hajzlíci…“
„Nemůžeš házet všechny do jednoho pytle,“ namítne.
„Všechny ne, to je fakt… Kája ale… nezdá se mi, že by to byl ten správnej kluk pro tebe.“ Podívá se na mě nechápavě. „Proč jako?“
„Je až moc hezkej, žádnej nesmělej zajíc bez zkušeností, takovej kluk si může vybírat… A taky si vybírá.“
Kamže zmizí úsměv ze tváře. „Chceš tím naznačit, že holka jako já nemá nárok na pěknýho kluka, jo?! Fešáky můžete balit jen ty a Andy, to mi nadhazuješ?! Závidíš mi ho, či co?!“
„Ne, jenom se ti snažím říct…“ Nadechnu se. „Že on - “
„Tak se nesnaž,“ přeruší mne uraženě. „Jsi hnusná. Konečně mám kluka, navíc kluka svých snů, kterého mi každá může závidět, tak mi to nekaž, buď tak laskavá!“
Super, ušklíbnu se v duchu. Dohadovat se s ní nemá cenu, bude se za svou vymodlenou lásku bít do poslední kapky krve! Sednu si na balkon a napíšu esemesku na číslo, které jsem už dlouho nepoužila.
POTREBUJI S TEBOU NUTNE MLUVIT.
Jsem si jistá, že mi odepíše brzy, a nepletu se.
ZVES ME NA RANDE, SVAGROVA?
Zaskřípu zuby. Ten hajzl! Oslovení nechám bez povšimnutí, stručně nastíním čas a místo setkání: V ŠEST U KONE.
NEMAM NA TEBE CAS, SIMCO, JE MI LITO.
Smáznu jeho zprávu, sotva mi přiletí, a v rozkazovacím tónu mu nařídím: TAK SI HO LASKAVE UDELEJ!!!
Na to už mi neodepíše, ovšem v jeho případě si zdaleka nejsem jistá zavedeným pravidlem o mlčení coby souhlasu! Spíš počítám, že mě nechá přešlapovat u koně zbytečně a ještě se tím bude bavit! Do šesti jsem jako na trní, a pak, když se vymluvím na Stelu a v džínách a tričku až ke krku, aby nebyl vidět flíček, přešlapuji pod sochou Jana Žižky, se mnou lomcuje nejen nervozita, ale i pekelný vztek!
Nechá mě vydusit celou *hodinu* navíc, než se uráčí!
„Styď se, zvát na rande kluka vlastní ségry…“
Švihnu po něm pohledem. „Proč jsi to udělal?“
„Abych ti splnil přání,“ zašklebí se.
Ke koni přijdou dvě asi čtrnáctileté holky, posadí se na kamennou podezdívku a osolí zvuk malého přehrávače.
I´ve heard there was a secret chord, that David played and it pleased the Lord, but you don´t really care for music, do you? The baffled king composing Hallelujah...
„Nemyslím to, že jsi přišel!“
„Já taky ne.“
„A co tedy?“ zeptám se zmateně.
„Ptala ses, proč jsem s tvou ségrou, ne?“
„Jo. Takže?“
„Nepřála sis snad, aby byla tvoje ségra šťastná? A nepřála jsi snad mně fajn holku?“
Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah…
„To je… šílený,“ vydechnu. „Víš, jak jí ubližuješ?!“

„Naopak, já jí pomáhám," pousměje se ironicky. „Vykládala mi, že chtěla spáchat sebevraždu. Takhle to řekla, doslova. Spáchat sebevraždu. Neřekla – chtěla jsem sežrat prášky, hodit si to, ale pěkně knižně, spáchat sebevraždu. Ona hodně čte, co? Vidíš, já ji vlastně zachránil."
„A co myslíš, že udělá, až ji necháš?!" rozhodím zoufale rukama. „Nebo mi chceš namluvit, že to s ní myslíš vážně?!"
„Jsi tak ohleduplná," ušklíbne se. „Že jsi nebrala takový ohledy na mě? Jak myslíš, že mi bylo, když jsem tě viděl líbat se s tím kreténem, co by ti mohl dělat fotra?!"
„Nepřeháněj, vůbec mu tolik není!"
„Já tě miloval, Simono, strašně moc… Nikdy mi takhle žádná holka nezalezla pod kůži… A tys mě zahodila jak použitej toaleťák… Ani jsi mi nebyla schopná říct, že máš jinýho." Zavrtí hlavou, jako by tomu pořád nemohl uvěřit.
I´ve seen your flag on the marble arch, love is not a victory march. It´s a cold and it´s a broken Hallelujah...
„Přišlo to rychle," vysvětlím rozpačitě.
„No jistě, jak jinak," ušklíbne se.
„Dobře, nezachovala jsem se k tobě fér," připustím, „ale to tě neopravňuje k tomu, co děláš Kamile!"
„Co jí dělám?" opáčí už zase sarkasticky. „Jen to, co jsi nám přála na zrcadle. A jí se to líbí, pch. Mohla ses k nám v sobotu přidat, přece, víš, že trojky miluju… Škoda že jsi nás nepřistihla, na to jsem se těšil celou dobu a přál si to… To by byl teprve šok, co?"
„Je mi z tebe nanic," vydechnu.
Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah…
„Ale jdi," konejší mě. „Všichni jsou šťastní. Tak jsi to chtěla, ne?"
„Všichni?" chytím ho za slovo. „I ty? Miluješ ji? Tomu nevěřím! Vždyť se ti nelíbila, nezdála se ti přitažlivá!"
„Proč ten minulej čas?" ušklíbne se. „Má hezký akorát kozy, dokonce větší než ty, ale to je všechno. Jinak…"
„Jsi odpornej!"
„Neříkám, že je úplně špatná," pokrčí rameny. „Je hodná a docela chytrá a máš vidět, jak o mě pečuje, snesla by mi modrý z nebe, připadám si jako paša… To ty jsi o mě vůbec tolik nestála jako ona! Jestliže ty jsi říkala, že jsi skoropanna, tak tohle je panna jako poleno. Trvalo mi devět dní, než se nechala zlomit. Nejdýl ze všech mých holek. A to jsem měl vždycky samý krásný holky! Takový námahy a kvůli ní… Ty jsi mi dala hned druhej den, žádný štráky, lehčí zboží, co? Naštěstí je celkem učenlivá, ale… Můj typ vypadá úplně jinak – a to i v posteli."
„Je mi z tebe nanic," opakuju tiše.
It´s not a cry you can hear at night, It´snot somebody who´s seen the light...
„Ze sebe, ne?" položí mi zákeřnou otázku. „Pročpak jsi sestřičce neřekla, milá Kamčo, s Kazimem jsem šukala já, ale pak mě omrzel, tak jsem ho vyměnila za jinýho…"
Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah…
Krucinál! Takhle to být prostě nemělo!!
„Pěkná písnička," podotkne Kazim, jakmile ji ty dvě zmalované čtrnáctky pustí potřetí za sebou. „Moje oblíbená. A docela se hodí, cítil jsem se jako Shrek, když seděl sám ve svý chatrči v bažině, zatímco Fiona se chystala na svatbu s lordem F. To, co můžeš v noci slyšet, není pláč, není to někdo, kdo viděl světlo, je to chladné a zlomené Hallelujah… Láska není vítěznej pochod, bohužel. To jen v pohádce všechno skončí dobře."
„Ale ty nejsi Shrek, víš. A to, co děláš, je krutý."
„Pohle Kamči něžný."
Zavrtím hlavou a bez jediného slova se vzdálím.

Stela, které to celé vyprávím na schodech do jejich domu, kde se za ní zastavím cestou na pondělní službu, se netváří zdaleka tak šokovaně, jak by měla. „Je to parchant.“
„To je všechno?“ užasnu.
„A co ti k tomu mám říct?“ pokrčí rameny. „Všichni kluci jsou hajzlové. Před Kazimem jsem tě varovala hned na začátku – a bylo to k něčemu? Nebylo.“
„Všichni takoví nejsou,“ odseknu napruženě, jelikožjejí nekompromisní postoj mi jde na nervy. „Navíc holky si to dost dělají samy, když jim naletí.“
„V tom se prostě neshodneme.“
„Ne, asi ne,“ kapituluji. „Ale nepřišla jsem proto, abychom si notovaly. Myslela jsem, že mi poradíš. Vůbec nevím, co mám dělat! Jestli to Kamile říct, anebo počkat, až jí dá kopačky on… Když jí to řeknu, bude mě nenávidět!“
„V tom ti neporadím. Navařila sis to sama, a pak, fakt nevím, co poradit. Třeba ho nechá Kamča, zprotiví se jí.“
„Tohle je možnost s nejmenší pravděpodobností,“ odfrknu. „A co ty? Co Hank? Byl fajn, ne?“
Zatváří se jako náš ředitel, když u nás občas supluje matiku a zjistí, že místo studentů sedí v lavicích stádo tupého skotu.
„Tys mě neposlouchala? Sama říkáš, že jsou holky ubohé naivky, co klukům naletí. Já ne, to si pamatuj.“
Odcházím v ještě horším rozpoložení, než jsem ke Stele šla. Takhle hloupě se všechno zamotalo! V autobuse MHD napíšu Andy STAV SE V GALAXII, POKECAME, ale protože mi neodpoví, nedělám si iluze. Není nad to mít dobré kamarádky!
Služba s Tonem mě nijak neděsí, ani jeden z nás už dávno není začátečník, jen tak něco nás nezaskočí, a když se na mě usměje hippík Standa a řekne: „Ahoj, barmanko, chybělas mi, ta druhá vůbec není tak osobní a neumí natočit pivo jako ty,“ hned se mi nálada zvedne o dobrých osmdesát procent!
„Jo,“ vzpomene si Tono. „Tohle ti tu včera někdo nechal.“
„Mně?“ Nechápavě přijmu list papíru, na němž je propiskou nakreslené srdíčko, mimochodem pěkně šišaté, uvnitř devítimístné telefonní číslo, podle předvolby na mobil, a nad tím tiskacími písmeny načmáráno: SIMONĚ.
„No mně ne,“ zasměje se. „Nejmenuju se Simona.“
„A kdo to tu nechal?“
„Vím já?“ pokrčí rameny. „Leželo to na baru.“
Po zaváhání si číslo uložím do mobilu pod jménem CTITEL. Srkač piva dnes chybí, patrně zvolil jinou taktiku a zahájil útok, ale zase ne tak frontální a masivní, aby u toho musel být osobně. I tak se odvázal dost! Nemám v nejmenším úmyslu mu psát, natož volat, ovšem kdyby byl moc dotěrný a nebylo jiného východiska, mohla by se tahle neosobní cesta přes SMS bránu hodit. Papír, potažmo displej mobilu, snese vše.
„Una tequila, per favore,“ zaševelí dívčí hlásek.
Zvednu oči od mobilu, abych se podívala, který cápek je tak vtipný a maskuje svou nezletilost profesionální objednávkou, a při pohledu na černé číro s modrými odlesky se potěšeně zakřením: „Nazdárek! Koukám, že ses od Antonia naučila i leccos jiného… Nebo spíš od toho recepčního, ten měl hbitej jazyk, už si vzpomínám…“
„Jasně, srandičky,“ šklebí se Andy. „Co jsi chtěla? Mám rande, ale ta esemeska zněla hodně naléhavě… Tak fofrem.“
„Antonio přijel?!“ zahraji údiv nejvyššího stupně.
„S Dejvem, ty pako,“ protočí oči.
„Já si to myslela,“ uchichtnu se. „Takže Antonio umřel?“
„Je moc daleko,“ mávne rukou. „Ale na Vánoce za ním pojedu. Možná… Ještě uvidím. Povídej, něco s Romanem? Je to kus chlapa, ale na pařby ho moc neužije, že?“

„Rozhodně ne na tyhle naše," vzdychnu. „Netancuje a hudba se mu líbí úplně jiná než mně, tyhle rockový večery mu přijdou moc puberťácký a moji kámoši moc ulítlí…"
„Kazim byl z jinýho těsta, co?" usměje se. „Když si vzpomenu, jak s námi pařil v Krásonicích… To byla bomba."
„Kazima mi radši nepřipomínej!" vzdychnu. „O něm jsem s tebou právě chtěl mluvit…"
S přestávkami, ve kterých plním běžná i někdy roztodivná přání týkající se dodržování pitného režimu hostů v baru, při pondělku jich naštěstí není tolik, vypovím kámošce novinky, co mi nedopřály klidnou noc.
„To je brutální," usoudí šokovaně. „Chudák Kamila…"
„Co bys dělal na mém místě – řekla bys jí to?"
Podepře si bradu pěstí. „Já ti nevím… Asi bys měla, ale naprosto chápu, proč se ti do toho nechce."
„Ona je zamilovaná až po uši. Totálně. Bude mě nenávidět! A ještě je schopná si něco udělat… Až ji nechá. Jako že to nebude dlouho trvat, chtěl se mi pomstít, a to se mu povedlo dokonale! Kamča to nerozchodí…"
„Jenže když jí to řekneš, bude nenávidět jeho i tebe, zatímco až ji nechá on, tak jen jeho," přemýšlí Andy nahlas. „Je to pěknej parchant… Nerada to říkám, ale Stela měla nakonec pravdu. Pěkní kluci jako on se nikdy nezamilují."
Zavrtím nesouhlasně hlavou. „Neměla."
„Myslíš, že se do Kamči zamiloval? Tomu nevěřím!"
„Do Kamči ne," řeknu tiše.
Andy se dovtípí. „Drobítko na pytel, co?"
„Drobítko je slabý slovo," pousměji se. „Díky, Andy."
„Za co?" podiví se. „Vždyť jsem ti nepomohla! Nevím jak."
„Pomohla. Potřebovala jsem o tom mluvit s někým, kdo to vidí podobně. I když jsme řešení nenašly… Pamatuješ, co říkal Tibor o skládání puzzle Eternity? I sebelepší počítač by potřeboval stovky let, než by objevil ideální řešení."
„Jenže náš drahej říďa mluvil o nevyřešený matematický úloze obchodní cestující, či jak se jmenuje," zasměje se.
„Připadá ti Kamčin problém méně důležitej?"
„To ne," připustí pobaveně. „Ale zase je fakt, že se vyřeší dřív než za stovky let, to tě může utěšovat, jenom je ve hvězdách, jestli to bude ideální… Už vážně musím jít. Jsme teprve na začátku cesty, první rande a hned přijdu pozdě… Koukej mě informovat o vývoji situace. Zatím pa."
„Měj se, ty hvězdářko. Pozdravuj Dejva. A bacha, říká se mu Dlouhej Dejv," uchichtnu se.
„Vždyť je jen o pár centáčků vyšší než já," namítne bezelstně. „Jo, vidíš, v pátek hrají v Račicích, zkus Romana přesvědčit, zapoj všechny prostředky a ženské zbraně, a to by bylo, abys ho na *Trhlou Báru* nevylákala."
„Pokusím se," přislíbím a dokonce si rovnou zvolím taktiku boje. Takovou, která prostě musí zabrat!
Celkově se cítím mnohem lépe, večer probíhá v pohodě a o jediné vzrušení se postará neznámý opilec, kterému odmítnu nalít, protože má dost, připotácí se nacamraný už bůhví odkud, chvíli nespokojeně mrmlá u baru, načež když kolem něj projdu, abych pomohla Tonovi sesbírat prázdné sklenice, vyvalí oči na moje ňadra a drze se zeptá: „To jsou přírodní, nebo silikony, pusinko?"
Pochopitelně mu nevěnuji ani pohled, což ho ovšem neodradí, protože ve chvíli, kdy jsem k němu zády, mě zezadu pevně chytne oběma rukama za prsa, aby je mohl potěžkat. „Ty vole, tady se příroda vyřádila…!"
Opilí lidé bývají většinou hluční, tenhle není výjimkou. Přivábí pozornost nejen svým výkřikem, ale i samotným jednáním, tudíž facka, kterou jeho výkon odměním, zazní v náhle

ztichlém lokálu jako plácnutí prutem do vody. Pak se všichni rozřehtaní, nejspíš strašná legrace, a smějí se tím víc, když Standa vstane ze své židličky, loupne drzounovi facana na druhou tvář a s nakopnutím ho vystrčí z lítaček přímo na ulici. Pak se zase posadí a s rozvahou dopije své pivo, jako by se žádné intermezzo nekonalo.
„Nemůžeš mu to mít za zlé," upozorní mě Marky Mark, který e spolu s Hankem cestou z bowlingu staví na kofolu. „Udělal jen to, o čem sní devadesát procent všech ostatních."
„Myslíš, že slušných je jen deset procent?" vyděsím se.
„Ne," zazubí se. „Těch deset, to jsou holky!"
Vybuchnu smíchy, čímž na sebe přivábím pozornost znovu, i když nikterak velkou. Stálí hosté si totiž na můj hlučný smích dávno zvykli! Standovi vyjádřím vděk při placení: „Díky za zastání."
Mávne rukou, nikdy moc řečí nenadělá, nechá mi spropitné v tradiční výši a s kývnutím odejde. Standa je jasným příkladem, že je pitomost škatulkovat a odsuzovat lidi podle prvního dojmu a vzhledu! Ač díky svému účesu a naprosto nedbalému stylu oblékání, nikdy jsem ho neviděla v ničem jiném než v kristuskách a džínových bermudách, ke kterým střídá dvě tři stejně uválená trika, je mnohem solidnější a spolehlivější než sousta lidí ve značkových kvádrech!
A potom jsou lidé, se kterými člověk prostě nehne, mají svůj názor a neustoupí ani o krok. Patří k nim i Roman, bohužel. Přestože se s nápadem zajet se v pátek pobavit do Račic vytasím ve chvíli, kdy naše mazlení na romantickém místečku v lese za odbočkou na Chlumek nabírá intenzity a dalo by se předpokládat, že mi odsouhlasí všechno, když má myšlenky úplně jinde, zastřeně zašeptá, že je to pitomost, ucpe mi ústa svými polibky, nejspíš abych nemohla nic víc namítat, natož snad protestovat, a přestože ho chci nechat trochu vydusit, napínat, abych z něj svolení získala, přivine mě k sobě pevnými pažemi a i přes moje uhýbání do mě tlakem pronikne. V tu ránu je po protestech, podvolím se jeho rytmu a nechávám se unášet ve stále rychlejším tempu touhy korunované dvojitým výstupem do ráje.

Dny pracovního týdne utíkají jako splašené a jeden se podobá druhému jako vejce vejci. Dopoledne spím, po obědě mizím z bytu za Andy nebo za Stelou, abych se nemohla setkat s Kazimem, který za Kamčou denně dochází, jak mi vždy ségra dopoledne nadšeně líčí, a já jen skřípu zuby a nadávám si do zbabělců, jelikož nenajdu odvahu nalít jí čistého vína, podvečery a večery trávím v *Galaxii* a chvíle po půlnoci v lese u Chlumku divokým i něžným milováním. Přestože téma zábavy v Račicích omílám den co den, nepokročím ani o píď, a tak není divu, že v pátek, kdy mám celý den volno, místo přípravy na zábavu sedím na lavičce v Nížanech a koukám na trénink, který mi neleze ani do paty, a ještě se tvářím, že mě to baví, protože mě Jiřina a spol neustále pozorují. V osm, kdy zábava začíná, jak vím od Stely, nakonec se nechala přesvědčit a vyrazila spolu s Vandou dělat doprovod Andy, nejspíš aby se tam nenudila, když bude Dejv hrát, což je dobrá hláška, které se musím ještě dlouho smát, Andy se nudit neumí, natož na místě pod širým nebem, kde se akce koná a kde je spousta kluků!, sedím s Romanovými přáteli a kamarádkami, jež se nikdy mými kamarádkami nestanou, na to dám krk, u ohýnku a společně opékáme vuřty. Hotová idylka!
Zatímco se oni všichni baví, poslouchám jedním uchem a například historce, kterak káně odneslo Pepovi Řepovi před týdnem koupené štěně čivavy za deset tisíc, když si je chtěl vyfotit a pracně je aranžoval na pařezu v lese, aby měl fotku s pěkným zátiším, se smát prostě neodkážu. Štěňátka je mi líto a celé mi to přijde spíš smutné, než abych se řehtala až k slzám! Natož poslouchat Dášino stěžování si na tchyni a rady všech ostatních prokládané jejich vlastními zkušenostmi, jak dát najevo, aby jim nezasahovala do života.
„Co je, lásko?" zeptá se mě Roman několikrát za večer starostlivě. Celou dobu mě drží kolem ramen, půjčí mi svůj svetr, aby mi nebyla zima, v odmlkách, kdy se zrovna nesměje či něco

nepovídá, mě políbí, nebo se mě aspoň nenápadně, aby to zbytek společnosti neviděl, pod svetrem dotýká, hladí a šimrá na nahé kůži zad, boku i ňader.
„Nic, dobrý," odvětím pokaždé stejně. Možná bych byla radši, kdyby se mi tak intenzivně nevěnoval, protože bych mohla Stele či Andy tu a tam napsat! Informují mě o zábavě poměrně často a podrobně a já jejich zprávy čtu tajně, aby si toho Roman nevšiml a neměl řeči o huberťácích, co se bombardují esemeskami a píší si o všech kravinách, jak mi řekl tuhle v autě, když mi napsala Stela a já si to před ním neuváženě přečetla. Víckrát už jsem se neodvážila!
U ohýnku se bavíme/nudíme (záleží na osobě) do jedné hodiny po půlnoci, teprve pak společnost sezení rozpustí.
„Ty sis to moc neužila, co?" podotkne cestou k bývalému statku, kterou si zkracujeme přes posečenou louku a do nohou, na nichž mám nazuté sandály naboso, mě studí rosa.
Mimoděk se mi vybaví jiná krásná noc, kdy jsme s Kazimem nocovali na balíku slámy a milovali se… Přijde mi, že to nebylo před měsíce, nýbrž předloni…! „Co jsi říkal?"
„Ty mě vůbec neposloucháš!" Za trest mě kousne do ucha. „Ptám se, proč ses s námi vůbec nebavila. Jsi naštvaná kvůli té zábavě?"
„Ale ne," mávnu pravou rukou, za levou m totiž drží.
„Neboj, já ti to vynahradím," slíbí mi a slib dodrží. Společná koupel je tradiční, přijde mi vhod, dnešní noc nebyla tak teplá, jako z minulých dní, a dlouhé milování rituálem. Po celém týdnu, nočních randíčkách s Romanem a především před náročnou sobotní službou bych se docela ráda vyspala, nejlépe sama, ne abych musela aktivně fungovat ještě takřka celé tři hodiny! Je to pěkné, to ano, jenom… dlouhé a únavné. Ne nadarmo se říká, že všeho moc škodí!

Šrouby do hlavy jsou kapelou, která v našem městě znamená pojem, sice jde také o čistě amatérskou grupu, žádní poloprofíci, jako třeba Pěst, ale zase ne začátečníci na způsob *Five Devils, KaPa* či *Trhlé Báry*, tudíž nátřesk v *Galaxii* je opravdu řádný a sama nechápu, jak se tam všichni ti lidi mohou směstnat! A že všichni mají žízeň, protože je uvnitř vedro, oni paří jako zběsilí a hlasivky je třeba svlažovat, nestačíme se s Robem otáčet. Kofolu točím jako na běžícím páse, o pivu nemluvě. Už o půlnoci sotva pletu nohama a nic mi neudělá větší radost, než Romanův telefonát! Musím si malíčkem ucpat jedno ucho, abych vůbec něco slyšela. „Co se děje? Ty jsi někde uvízl?"
„Nene," směje se. „Ten dnešní zápas jsme vyhráli, víš, tak jsme trochu slavili… Miláčku, vadilo by ti moc, kdybych pro tebe přijel až zítra? Nemůžu řídit, chápeš…"
„Chápu, v pořádku!" ujistím ho. „aspoň se dobře vyspím."
„Ty by ses mě dotkla," poznamená pobaveně. „Jako že se mnou se dobře nevyspíš, jo? No to ti zítra spočítám…"
„Fajn," uchichtnu se. „Tak zítra, jo? Musím letět."
„Miluju tě," loučí se. „Budeš mi chybět!"
Típnu hovor červeným tlačítkem. Do zítra to určitě vydrží a já si připadám, jak kdyby mi ministr školství nadělil mimořádné prázdniny! Sice na jedinou noc, ale i tak! Škoda jen, že se pařanům nechce končit dřív, ve tři je musíme s Robem doslova vyhazovat a nebýt pár kámošů, co nám píchnou, snad by se nám to vůbec nepovedlo. Jsem totálně vyřízená, oči mě pálí kouřem, nohy brnkají únavou, jen při představě, že bych měla až do bílého rána měnit polohy od těch klasických po krkolomné, mám málem husí kůži. Nikdy jsem se tak netěšila do své vlastní postýlky!
Rychle si dám sprchu, jen v ručníku přeběhnu z koupelny do pokoje, kde pochopitelně nerozsvěcuji, abych nebudila Kamču, ze které vidím pouze velký temný stín, shodím ručník a nahá zašupnu pod tenkou pokrývku. Nádhera…!

Myslím, že usnu takřka okamžitě, ani se nestačím otočit na pravý bok, můj usínací, proto mi přijde nefér, když mě chvíli na to vzbudí jakýsi hluk. Někde někdo mluví, šeptá a vzdychá, buď naši zapomněli vypnout v obýváku televizi, anebo mluví Kamča ze spaní…? Užuž se chci přinutit vstát a jít s ní zacloumat, aby se probrala a nechala toho, když si uvědomím omyl. Šeptá sice Kamča, ale ne sama se sebou!!
„Aby se nevzbudila ségra," slyším její obavy proložené chichotáním a mlaskáním.
„Neboj, ta spí jak špalek," uklidní ji Kazimův hlas.
Ona ho tu má přes noc, to je vrchol! Pravda, nepočítali, že se vrátím, ale i tak… Měli by mít ohledy! Když ne Kazim, od toho je čekat nemohu, tak aspoň ségra! Ne, ani ta ne. Dělají to na vedlejší posteli vzdálené od té mé dva metry, jako by byli v pokoji sami. Matračka vrže, Kamča sténá a Kazimovo hrdelní zaržání v okamžiku vyvrcholení si pamatuji moc dobře!! Tehdy na balíku slámy jsem ho slyšela prvně… A tenkrát u něj v bytě… Nemohu se zvednout a odejít, protože by z toho měl radost, přetrpím celý jejich sex, aniž bych se odvážila pohnout. Je to horší než pomsta. Horší než trest. Zatímco ti dva mají odpracováno a poklidně usnou, mě i přes těžkou únavu o spánek připraví!
Usnout se mi podaří až hodně k ránu, zato ale pak spím tvrdě, a probudím se, když ti dva vstávají.
„Ahoj, Simčo," usměje se na mě Kazim.
Zamumlám cosi neurčitého.
„Nerušili jsme tě…?" vyzvídá Kamča rozpačitě.
„Vůbec jsem nevěděla, že tu jste," ujistím ji.
„Škoda," lituje Kazim. „Mohla ses přidat…"
Kamča ho pleskne a mně vysvětlí: „Kája vtipkuje, víš."
„No proč? Však jste ségry, měly byste se o všechno dělit, ne? To vás maminka neučila?" popichuje Kazim.
Neodpovím, protože bych ho musela něčím praštit! Neujde mi, jak si změří mou siluetu pod tenkou pokrývkou, tudíž si ji demonstrativně přitáhnu až k bradě a on se na mě zakření.
Odejde teprve po společné snídani, kterou absolvujeme i s mámou, táta má pracovní víkend v Uničově, či kde.
„Ještě pořád ho máš za idol?" zeptám se ségra, která se pustí do čištění osmákovy klece, zatímco já si hraji s Petem na své posteli.
Přestane si pobrukovat melodii, v níž bezpečně poznám Wainwrightovo Hallelujah, a zvedne hlavu: „Co tě žere?"
„No, klidně by si dal říct trojku," nadhodím.
„To byla legrace!" zasměje se, načež se natáhne k věži a navolí číslo skladby. „Kája mi přinesl soundtrack ze Shreka. Jeho nejoblíbenější písnička je přesně ta samá, jako moje! Není to skvělé, jak máme stejný vkus?"
„Naprosto neuvěřitelná shoda," ušklíbnu se. Ten bídák!!!
„Viď?" přikývne nadšeně, jelikož nepostřehne ironii.
„Trochu jsem se na něj informovala. Andy říkala, že - "
„Nezajímá mě, co říkala Andy!" přeruší mne. „Kromě toho, zrovna ta má co říkat! Holka, co má mezi nohama oheň."
Tomu přirovnání se musím proti své vůli usmát.
„Stela ho zná taky," zvolím vyšší kalibr. „Kazim… Totiž, holky mu říkají Kazim, jmenuje se Karel Zim - "
„Vím, jak se jmenuje," upozorní mě nedůtklivě.
„Kazim chodil s Vandou, to je Stelina kámoška od nich z ulice. Načapala ho se dvěma holkama najednou…"
„Kecáš!" nevěří mi. „Chceš ho očernit! Nechápu, proč ti vadí? Ty mi ho nakonec závidíš, ne?"

„Pch,“ odfrknu.
„Nebo tě ten tvůj třicátník už omrzel?“
„Není mu třicet!“
„Tak devětadvacet a půl,“ opraví mě ironicky.
Strčím Peta do čerstvě vyčištěného bejváku a raději jdu za mámou do kuchyně. Nemám nervy poslouchat Kamčino velebení někoho, kdo si to vůbec nezaslouží, natož za doprovodu skladby *Hallelujah*!!!

12. STÍNY V RÁJI

Protože má *Trhlá Bára* zkoušku, Andy čeká na Dejva přímo v *Galaxii*, popíjí brčkem kolu a vypráví o vydařené akci v Račicích, až tiše i nahlas závidím, ostatně pařbu si pochvalovala i Stela, prý si to s Vandou řádně užily.
„Takže s Dejvem dobrý, jo? Přestože je mu nejvýš dvacet?“
„Sama se tomu divím,“ zasměje se. „Je sladkej. A co ty, jak sis užila víkendu?“
„Ale jo,“ kývnu. „Klasika.“
Andy si naprská do koly. „Jsi takovej rutinér, že považuješ víkend plnej sexu za klasiku, jo?“
„Znáš to,“ přidám se k jejímu smíchu.
Mrkne na mne. „Právě že neznám! Tedy, ne s Dejvem.“
„No nekecej,“ užasnu. „Vy spolu nic nemáte? Jak to?“
„Zatím ne,“ přikývne. „Je to docela fajn se jen tak provokovat, vzájemně napínat… Byla by škoda to uspěchat.“
Rozumím jí. Vlastně jí závidím i tohle! My s Romanem už máme začátky vzájemného objevování svých těl i toho, co se druhému líbí a co ho vzrušuje za sebou, a přestože jsme se vypracovali a dovedli sex jako takový k dokonalosti, chybí tomu ta nedočkavá touha, těšení se…
Pak už zkouška skončí, kluci jsou pochopitelně vyžíznění, jak jinak, takže chvíli posedí ze solidarity ke mně u baru všichni, byť by to u stolu měli pohodlnější.
„Hoď sem po jednom kousku,“ požádá mě Hank.
„Simčo, mně jen malý,“ objedná si Dejv. „Abych necoural.“
„Kam?“ zeptám se nechápavě a všichni se pobaveně zasmějí.
„Spíš kde,“ opraví mě Dejv. „Jdeme do kina na *Simpsonovy*.“
„Jé, vy se máte!“
„Tys je ještě neviděla? Takovej znalec seriálu?“
„Bohužel ne,“ přiznám se.
„To se styď,“ nařídí mi Marky Mark. „Já na ně jdu už podruhý. Fakt super. A je to snadný – stačí zajít do kina.“
„Jak pro koho,“ ujistím ho s povzdechem.
U baru se zastaví Kečup ze skupiny *KaPa*, hovor se stočí k muzice a následně k rockovému festivalu v Trutnově, proti kterému jsem všechyn ostatní fesťáky malé a nicotné, tudíž na něm kluci z *Trhlé Báry* ani ostatních kapel nesmí chybět.
„To už je tenhle týden?“
„Jo, ve čtvrtek jedeme. Do neděle,“ potvrdí mi Dejv.
„Ty ses nějak mimo, Simčo,“ směje se mi Marky Mark.
„Taky mám ten pocit,“ pokrčím posmutněle rameny.
„Bylas tam někdy?“
„Jasně! Vloni i předloni,“ potvrdím.
„No proto,“ pochválí mě Hank. „Kdo nebyl v Trutnově, není pořádnej rocker ani pařan. Přidej se, jedeme celá tlupa.“

„To je fakt,“ ožije Andy. „Vezmi Romana a pojeďte taky!“
„V tom je kámen úrazu,“ přiznám. „Jela bych ráda, ale… vidím to dost skepticky. Roman není rocker ani pařan.“
„Tak ho nech doma a pojeď sama, ne?“ navrhne mi Marky Mark. „Když nechce, přece ho nebudeš nutit.“
„Jo, a řekni mu, že tě pohlídáme,“ baví se Hank.
Musím se smát s nimi. Později, to už jsou dávno v kině, se u baru objeví můj tichý stín.
„Ahoj,“ pozdravím ho. „Díky za to číslo, ale myslím, že ho nikdy nevyužiji, nezlob se.“
„Cože? Proč mi to říkáš?“ vykoktá rozpačitě a zmateně.
„Abys nebyl zklamanej,“ varuji ho. On na to víc neřekne, tudíž považuji záležitost za vyřešenou.
Ve chvíli volna napíšu esemesku Stele: KDYBY SE MI POVEDLO PRESVEDCIT ROMANA, JELA BYS S NAMI DO TRUTNOVA?
Odepíše sice hned, nicméně mě nepotěší:
JEN V PRIPADE, ZE BY SE TI HO PRESVEDCIT NEPOVEDLO A JELA BYS SAMA! VE TROJCE NE, KRENA VAM DELAT NEBUDU.
BUDE TAM I HANK, NEBYLA BYS SAMA! Přesvědčuji ji, ale je neoblomná: TEN AT SI TRHNE PROTEZOU.
Pěkně mě tím namíchne a Roman, který se objeví už v deset, jak jsme včera spolu celý den nebyli, těší se na mě dvojnásob, chtěl by se líbat a dotýkat a nejlépe si odskočit do sklepa, což mu zatrhnu, mě pak vyloženě naštve svým záporným postojem.
„Na tři dny do Trutnova? Neblázníš? Ani náhodou!“
„Byli bychom tři dny spolu. Sami ve stanu…“ lákám ho.
„Taková akce je leda pro puberťáky,“ namítne.
„To není žádná pravda! Neodsuzuj něco, co neznáš!“
„Proč myslíš, že neznám? Před pár lety jsem tam byl.“
„Já vloni a předloni a líbilo se mi tam.“
„Mezi ožralci a feťáky?“ usměje se pobaveně.
„Na tyhle akce jezdí dvě skupiny lidí: jedni kvůli chlastu, jedou se tam ožrat, to jsou ti opilci, druzí kvůli hudbě, prostě se jednou pobavit. A to by byl náš případ.“
„Jenže mně se nelíbí ani tahle hudba,“ pokrčí rameny.
„Ty máš plnej byt cédéček *Beatles, Status Quo, Pink Floyd*… Pro tenhle styl nijak nehoruji, ale kdybys chtěl, ta s tebou na akci, kde by se hrály starý fláky od *Floydů* od rána do večera, pojedu, protože chci být s tebou všude.“
„To zní jako hra na city,“ prokoukne mě. „Stejně máš brigádu, ne?“
„Tenhle týden je zrovna docela volnější, v pátek ani v neděli nesloužím, no a sobotu bych si prohodila za středu, kterou nám taky volnou. Ptala jsem se provozního, večer e tu zastavil, a říkal, že když se s Danou domluvím, není problém. Ona by si to se mnou klidně přehodila a -“
„Tak to je paráda!“
„Vážně?!“ obejmu ho nadšeně. „Jsi zlatej! Svezeme Andy s Dejvem, možná i Stelu, jestli si nechá říct!“
„Počkej, počkej,“ krotí mě. „Je paráda, že si můžeš prohodit služby a mít tři dny vola v kuse – udělej to, lásko. Chceš být se mnou, já chci být s tebou. U mě si užijeme mnohem víc než na nějakým poblblým fesťáku a v posteli to bude rozhodně pohodlnější než ve stanu.“
Moje nadšení okamžitě opadne… „Romane…! Prosím!“
Všechno marné. Nepomohou ani prosby, ani výlevy vzteku či urážení. Usmívá se na mne, i když zuřím, a přímo v očích mu čtu, že se mými *dětskými* vrtochy baví. Zvážní teprve ve chvíli, kdy opatrně navrhnu další možnost: „A kdybych jela sama…? Tedy, ne sama, ale s kámoškou…?“
„Neexistuje.“

Je jako skála, nepohne s ním vůbec nic. Druhý den to sice zkouším také, byť v menší míře a spíš jen z principu, pro pocit, že jsem pro to udělala všechno. Pochopitelně marně. Pomstím se mu tedy po svém – službu si neprohodím, nechám si volnou středu podle původního rozpisu, a odmítnu s ním v úterý v noci jet do Nížan.
„Nechápu, proč nechceš," diví se. „To jako trucuješ?"
„Ne," odseknu. „Jenom nevidím důvod, proč bych měla být u tebe celý zítřek, když ty budeš v práci! Co bych tam jako sama dělala?"
„V práci jsem do tří. Pěkně by ses vyspala, mohla bys něco připravit k obědu, kdyby ses moc nudila, zašla bys třeba za Gábinou, ta je na mateřský s malou… Nebo za babičkou, ráda tě uvidí. A mamina taky. Nějak by ses zabavila, to se nebojím. Odpoledne bychom se mohli jít třeba vykoupat, co já vím, přespala bys u mě až do čtvrtka a ve čtvrtek po práci bych tě odvezl do Bakova – stihla bys směnu akorát," vypočítá mi program nejen jednoho, nýbrž hned dvou dní v Nížanech, a ke všemu je přesvědčený, bůhví jakou bomba zábavu mi nenabízí!
„To budu radši doma," zavrčím.
„S tebou je kříž, moje milá," vzdychne pateticky, víc mě nepřesvědčuje, asi se ho moje strohé odmítnutí dotklo, nicméně na výpadovku k Chlumku zajet nezapomene.

Doma to také není žádná sláva! Jestliže jsem počítala, jak si volný den užiji v klidu a v pohodě, pletla jsem se. Kazim je u nás nakvartýrovaný od odpoledne, neustále se s Kamčou olizují, připadá mi, že to dělá schválně přede mnou – hladí ji po ňadrech, líbá na krku, lechtá, až ségra pištící smíchy, chová se jako zamilovaný jelimánek, nicméně nikdy se nezapomene po očku podívat, zda je sleduji! Snažím se jim vyhýbat, jak to jen jde, jenže oni jsou snad všude!! V obýváku, v pokoji, v kuchyni i na balkoně. Na noc si odnesu deku raději do obýváku, což se zdá našim přehnané.
„Když vám nepřijde přehnaný, že se znají tři neděle a už u nás skoro bydlí, tak nevím, co je přehnanější," zašklebím se. „nehodlám poslouchat celou noc jejich vzdychání!"
„Přece by před tebou…!" zavrtí mamka hlavou, jako bych jí řekla nějakou šílenou nehoráznost.
„Sice z toho zrovna nadšenej nejsem," usoudí táta, „ale na druhou stranu je fakt, že v devatenácti není tak mladá, aby si nemohla přivést domů svého kluka. A je šťastná, ne jak ta hromádka neštěstí, co jen brečela do polštáře."
„Mají se rádi, dopřej jim to," domlouvá mi mamka a já se musím držet, abych nevyjela nahlas! Dopoledne mě Kazim překvapí v kuchyni, kde si mažu chleba sýrem pouze v kalhotkách a v krátké růžové košilce na ramínka, samozřejmě bez podprsenky, až sebou cuknu. Z bytového jádra slyším sprchu, Kamča ze sebe smývá noční hříchy. Myslela jsem, že je v koupelně s ní.
„Co je?!"
„Nic," usměje se. „Chtěl jsem tě *aspoň* vidět…" Sjede mne očima od rozcuchaných vlasů po bosé nohy. „A ten pohled za to stojí."
Povytáhnu si košili výš. „Dej si odchod. Nejsem oblečená."
„Nemusíš se schovávat," baví se. „Přece tě znám. Celou. Včetně tvé roztomilé pihy na levém ňadru, čínského tetování v dolíčku v křížové kosti…"
„Přestaň!" krotím ho. Voda sice stále šumí, ale jeden nikdy neví! „Ty se v tom vyžíváš, viď? Schválně ji přede mnou obíráš a cicáš se s ní!"Zvedne obočí: „Že bych zaslechl žárlivej podtón?"
„Spíš znechucenej!" opáčím pohotově. „Nevím, proč bych měla žárlit, mám svého kluka, je skvělej, miluji ho."
„No právě. Já mám taky svou *skvělou* holku," zopakuje ironicky. Podívám se mu do očí, chci něco namítnout, ale jeho výraz mě odzbrojí. Už není arogantní ani povýšený, šedomodré oči zastře smutek. Natáhne ruku, aby mě prsty pohladil po nahé paži. „A miluju tě."
Přesně v té chvíli bouchnou dveře od koupelny a vzápětí nerozletí ty kuchyňské. „Kájo?"

Uskočím o krok dozadu, div nepovalím židli, a ačkoli jsem nic neprovedla a ségra podle všeho jeho ruku neviděla a nejspíš nic neslyšela, připadám si jako největší podrazák.
„Tady jsi. Vylákal tě hlad, co?“
Střelí po mně očima. „Jo, hlad.“
„Namaž mu pořádnej krajíc, je nenažranej!“ poradím ségře.
Kamila udělá na Kazima oči, jakože *moje sestra je hrozná*, a obskakuje ho: „Dáš si čaj, nebo kakao? Rohlíky, buchtu - “
Strhne ji k sobě na klín a s ironickým úšklebkem věnovaným mně si přeje: „Nejradši tebe, miláčku…“
Chleba, který jsem si připravila, nedokážu sníst. Musím z kuchyně okamžitě pryč!

Páteční volno strávím částečně se Stelou, protože doma bych se udusila. Kamarádka má času spoustu, brigáda v *Ještěru* jí už skončila, přesto mi její společnost uvolnění nepřinese, spíš právě naopak, pohádáme se! Na rockáč nejela, sice chtěla s Vandou, když jsem já z plánu vypadla, ale nějak sešlo i z toho, a s Andy a partou kolem *Trhlé Báry* jet odmítla. Nejspíš kvůli Hankovi.
„V Trutnově to musí být perfektní,“ vzdychnu závistivě.
„Však jsme mohly jet,“ upozorní mě. „Kdybys nebyla srab.“
„Jak, srab?“ nechápu.
„Musíš toho svýho uzurpátora poslouchat na slovo? Jsi snad jeho manželka nebo ještě hůř, majetek, případně vězeňská koule, která mu visí na noze,“
„Co to plácáš?“ odfrknu dotčeně.
„Plácám, jo? Tak se na sebe podívej. Poslouchá ho na slovo, děláš jen to, co chce on.“
„To není pravda,“ bráním se. „Všechno ne. A vůbec, tomu ty nemůžeš rozumět, nikdy jsi s nikým nechodila, nikdy jsi nebyla zamilovaná, nevíš, jaké to je!“
„Co ty víš, jestli jsem byla nebo nebyla zamilovaná!“
„Jo?“ opáčím pohrdavě. „A do koho, smím-li se ptát? Každýho odmítáš, jsi moc vybíravá!“
„Moje věc,“ pokrčí rameny. „Nemám sice zkušenosti s chozením s kluky, to je fakt, ale na rozdíl od tebe vím, že láska není o poslušnosti, nýbrž o toleranci.“
„Neříkáš mi nic, co bych sama nevěděla.“
„Tak proč se podle toho nechováš?“
Trhnu rameny.
„Já ti to řeknu,“ ušklíbne se. „Protože jsi srab.“
Urazím se do krve. „Měla by sis otevřít internetovou poradnu. *Služby báby Vševědky*, nebo tak něco!“
Vyměníme si ještě pár lichotek a rozejdeme se ve zlém. Mám vztek, tím větší, že něco na její řeči bylo, krucinál! Ne všechno, vidí to dost zkresleně, ale přece jen…
Špatná nálada není chloroform, aby jen tak sama od sebe vyprchala, vydrží mi až do Romanova příjezdu. Vyzvedne mě po své práci a odveze rovnou na nížanské hřiště, abych náhodou nepřišla o trénink. A co hůř, protože kdosi z jeho přátel slaví narozeniny, jelikož je parta početná, mají tak nějak pořád co slavit, v klubovně nejsou jen příznivci nohejbalu, nýbrž i jejich drahé polovičky včetně dětí, větších či menších. Chci se posadit co nejdál od nich, jenže Roman mi zhatí i tyhle plány, protože když vidí, jak všechny něžné polovičky pracují na přípravě večerní oslavy, jež má následovat hned po tréninku, a ještě si stěžují, že toho mají moc, napadne ho skvělé řešení: „Simona vám pomůže. Stejně tě nohejbal nebere, nemám pravdu, lásko?“
Zvednu oči v sloup a uhnu před jeho polibkem, takže z toho vyjde trochu trapas a líbnutí kamsi do vlasů. Pak odběhne na hřiště, aby na něj ostatní nemuseli čekat, a nechá mě napospas svým báječným kamarádkám.

„Tak co mám dělat?“ zeptám se otráveně Kristýny, která je z přítomných nejmladší a relativně nejsympatičtější.“
„Chceš krájet klobásu, nebo mazat jednohubky?“
„Třeba tu klobásu, to je fuk.“
„Aby ses neušpinila,“ varuje mě Dáša. „V těch bílých šatičkách jsi jako princezna…“
„Dám si bacha,“ ujistím ji napruženě.
Kristýna mi přistrčí dřevěné prkénko, nůž velikosti menší mačety a hromadu podomácku vyuzených klobás, a sama se pustí do nekonečného mazání koleček rohlíků.
Vzápětí zjistím, že jsem si nevybrala dobře! Klobásy sice nádherně voní, nicméně jsou tvrdé jako beton a s velkým žabikuchem se oháním tak nešikovně, až Jiřina uštěpačně poznamená: „Nevypíchni někomu oko!“
Zatnu zuby a pižlám tvrdý salám, div se ze mě nekouří. Přece nejsem takový lempl, abych nedokázala nakrájet pár klobás! No, jsem. Ještě větší, jelikož nedokrájím ještě ani tu první, zbývá z ní malý koneček, který chci rozkrojit napůl, když se mi nůž smekne a já si zkourhnu nehet levého ukazováčku i s kouskem kůže. Nejde o žádné vážně poranění, přesto dál pokračovat nemohu, zašpinila bych všechno od krve. Kristýna mi pomůže zastavit krvácení papírovými kapesníky a pokud jsem měla předtím mizernou náladu, teď se pohybuje kdesi pod hranicí bohu mrazu.
„Ukaž, prosím tě,“ odstrčí mě Jiřina. „Stejně ti to šlo jako psovi pastva, byly bychom tu do rána…“
A šmik šmik šmik šmik šmik, než se naději, jedna klobáse je rozkrájená na úhledné a stejně velké kroužky, vzápětí druhá, třetí… Proti těm mým šišmurám, každé kolečko jinak tlusté a křivé, je to rozdíl o tři třídy.
„Ty moc na práci nejsi, co?“ podotkne Jana.
„To se všechno naučí,“ zastane se mě Kristýna. „Před svatbou jsem byla taky úplně levá.“
„Třeba je šikovná v jiných věcech,“ mrkne Jiřina. „Se podívej na Romču, jakej je hubenej…“
Všechny se ryze pubertálnímu vtípku zasmějí, tudíž je nemohu zklamat: „Jo, v posteli jsem fakt dobrá, můžete se Romana zeptat. Je to můj největší koníček.“
S pocitem zadostiučinění vyhodím zakrvácené kapesníky do koše a bez dalšího slova se přemístím na lavičku. Radši se budu dívat, jak se ti nadšenci honí za míčem!
Večer je přímo nekonečný. Sedím u ohně, šaty dávno vyměněné za džíny a mikinu, uzobávám nakrájenou zeleninu, nejvíc mi chutnají malé naložené kukuřičky a kousky květáku, myslím na Andy a všechny ostatní, jak si asi užívají v Trutnově, musí to být velkolepé, Andy psala, že letošní návštěvnost trhla rekord, zatímco drby o lidech z vesnice, jejich domácích radostech i starostech, problémech s dětmi, vaření a pečení či potíže v zaměstnání jdou mimo. Nedokážu ocenit čokoládové řezy, nad kterými se všechny ostatní rozplývají a chtějí po Kristýně recept!
„Ono to ale vyjde docela draho. Padnou tam dvě nutely,“ vyruje je. „Tak já to v pondělí v praci ofotím. Kdo všechno má zájem o předpis? Jedna, dvě, čtyři… Simčo, ty taky?“
Vytrhne mne tím ze snění o loňském fesťáku. „Cože?“
„Jestli jednu kopii i pro tebe,“ zopakuje.
„Ne, díky,“ odmítnu. Jelikož vidím, že se Jiřina nadechuje, aby něco chytrého poznamenala, dodám: „Já si za ty prachy radši koupím růžová pouta…“
Romanovy kamarády tím skvěle pobavím, kamarády utvrdím v obrázku, jaký si omně udělaly už odpoledne, a sám Roman se na mě podívá nesouhlasně, moje odpověď se ho dotkne!
„Nepůjdeme už?“ pošeptám mu za večer po několikáté. To se raději namáhat v posteli, tam z toho aspoň něco mám!
Po mém asi pátém přání se konečně zvedne, i když je na něm vidět, že by ještě rád zůstal.
„Odešli jsme první,“ vytkne mi. „V nejlepším.“
„Co na tom bylo nejlepšího?“ otáži se s odfrknutím.
„Máš se bavit a ne tam sedět jako bluma,“ poradí mi, „pak by se ti taky nechtělo odejít.“

„Bavit? A o čem se s nimi mám bavit? O vaření? Nebo o tom, že brzy začne škola a přitom nejsou k sehnání pytlíky na cvičky? Případně která komu nasadila parohy?“ rozohním se.
„Jestli sis nevšiml, já a ony nemáme žádné společné téma! Nezapadla jsem mezi ně.“
„Protože se nesnažíš přizpůsobit,“ vyčte mi.
„Jo? A že ty se snažíš přizpůsobit mým kamarádům!“
„Aha, Trutnov,“ ušklíbne se. „To jsem si mohl myslet, že ho budu dít na talíři ještě měsíc.“
„Nepřeháněj!“ vypěním. „Já jsem o tom mluvit nezačala, ale když jsme u toho, jo, mrzí mě, že jsme nejeli.“
„Mě ani trochu. Dovedu si tu šílenost představit.“
„Měla jsem jet sama!“ odseknu. „Se *svou* partou.“
„To nemyslíš vážně,“ nevěří mi.
„A proč ne?“
„Protože spolu chodíme,“ připomene mi. „Jsi zadaná, jestli sis nevšimla. Nemůžeš nikde trajdat s cizími kluky.“
„Ale oni nejsou cizí!“ namítnu pobouřeně. „Jsou to mí kámoši! To, že spolu chodíme, přece neznamená, že se musím zbavit starých přátel. Ostatně, ty ses jich taky nezbavil!“
„No dovol?“ namítne. „Nemůžeš srovnávat partu nedospělých blbečků z *Galaxie* s mými přáteli.“
Samým úžasem zůstanu stát uprostřed nádvoří, ani jsem si nevšimla, že jsme došli takřka domů. „Ti *blbečci* jsou moji kamarádi. Laskavě je neurážej! Nevím, proč si myslíš, že tví přátelé *musí* být lepší než mí jen proto, že jsou starší! A navíc, chodit s někým neznamená poslouchat ho na slovo a dokonce kvůli němu měnit nejen přátele, ale i zájmy! Mně se rock líbí, festivaly mě baví, nevidím nic špatného na tom, že bych prostě jela se svou partou, zatímco ty by ses bavil se svou, no a v neděli bychom zase byli spolu.“
„Tak to ani náhodou,“ upozorní mne. „Svou holku nikam s jinými kluky nepustím, natož přes noc. Pojď, co stojíš? Nedělej tu scény, nebo nás uslyší naši…“
„Proč by nás nemohli slyšet? Třeba by mi dali za pravdu!“
„Protože bych se za tebe musel před nimi stydět. Vyvádíš jak hysterka kvůli úplný hlouposti.“
Hysterka, prima! Zatnu zuby, víc nepromluvím, ale když se mě pokusí vzít smířlivě kolem krku, ucuknu tak rychle, až se narazím zády o dveře. Jenom zakroutí hlavou, pustí mě do bytu první a když se v koupelně zamknu, chvíli na mě ťuká, ať neblbnu, načež se urazí, zaleze si do postele bez sprchování a než si užiji dlouhou koupel, spí jako dudek!

Dopolední milování si ovšem neodpustí, probudí mě polibkem a dřív než si stačím vzpomenout na nechutnou hádku, mě svými doteky dostane znovu do ráje. Škoda jen, že v něm člověk nemůže zůstat déle! Samotné vyvrcholení trvá prchavou chviličku – a pak zase šúsem dolů. Oba se vyhýbáme zmínkám o včerejšku, tudíž je na první pohled všechno v nejlepším pořádku.
U rodinného oběda mě ovšem vytočí nanovo, když přede všemi požádá svou švagrovou:
„Gábi, prosím tě, mohla bys naučit Simonu upéct nějakou buchtu?“
„Chceš se učit péct?“ usměje se paní Rychlá potěšeně.
„Ani moc ne,“ odvětím s očima upřenýma na Romana.
„Kvůli ostatním,“ vysvětlí neochotně. „Aby mohla něco donést a oni neměli blbý kecy.“
„Klidně,“ souhlasí Gábina. „Co by to mělo být? Asi něco lehčího pro začátek… Možná nepečený tvarohový dort…?“
„Někde musíš mít sešit, do kterého sis zapisovala všechny recepty, co jsem ti diktovala, Gábinko,“ vzpomene si paní Rychlá. „Tam je všechno podrobně, včetně postupu…“
„Pravda,“ uvědomí si Gábina. „Podívám se po něm.“
„Tak to moc děkuji,“ prohodím suše a raději se neúčastním debaty, kterak láska prochází žaludkem a každý chlap je spokojený jen tehdy, když se dobře nají. Vzhledem k tomu, že je

Roman zvyklý na vysoký standard, budu se prý mít co otáčet, ale paní Rychlá věří, že to zvládnu. Fakt super!
Po obědě mě veze domů, protože se musí rychle vrátit, aby se stihl připravit na zápas.
„Oni ti tvé kamarádky něco říkaly?“ zeptám se v autě, aniž bych spustila oči ze silnice před námi. „Jako třeba, že jsi blázen, když jsi vyměnil holku, co jim dělala skvělé křenové chlebíčky, za mě, která nic neumí?“
„Petra byla na vaření šikovná, to se musí nechat.“
Jeho vyhýbavá odpověď mě tak akorát popíchne ještě víc.
„A taky ji určitě nebavil rock a neměla choutky jezdit na fesťáky, že? Natož snad nedej bože sama!“
„Můžeš už toho o tom pitomým festivalu nechat?“ požádá mě nakvašeně. „Ano, když to chceš slyšet, Petru by nikdy taková blbost nenapadla.“
„Proč tedy nejsi s ní?!“ vyletím popuzeně.
Vzdychne, jako by se mu dělo velké příkoří. „Simono, prosím tě. Jsem s tebou, protože mě přitahuješ mnohem víc. Tak to nekaž hloupými hádkami.“
Neodpovím, až do Bakova mlčíme oba. Při vystupování mu dám letmou pusu na tvář, přestože nastaví ústa, a řeknu čau.
„V noci pro tebe přijedu,“ slíbí mi. „A s tím pečením… Já myslím, že ti neuškodí, když projevíš snahu a něco se naučíš, ne? Aspoň se nepořežeš, sotva sáhneš na nůž.“
Zabouchnutí dveří s třísknutím je mou odpovědí. Referovaly mu o všem, slepice! Osobně u toho přece nebyl!!
Do *Galaxie* se přímo těším. Potřebuji mezi lidi, mezi stejně staré lidi, přesněji řečeno mezi stejně mladé lidi! V klubovém večeru hraje *KaPa* a *Galaxie* je plná příznivců ska a skapuju, bohužel všichni známí, které bych ráda viděla, jsou nejspíš v Trutnově, takže i služba je taková nějaká smutnější či co. No, možná je to mým celkovým rozpoložením! Při představě, že bych hned po práci měla znovu jet do Nížan a strávit tam celou volnou neděli, mi vyloženě naskáčí pupínky, tudíž ani nepociťuji výčitky svědomí, když Romanovi po telefonu vědomě zalžu. Volá mi celý rozjařený, zápas vyhráli a ozvěny našich hádek z něj dávno vyprchaly, prý škoda, že jsem o tak báječný zápas přišla (pch!), a už se moc těší, jak to spolu v noci oslavíme! (Pch, pch, pch!!!)
„Dnes ne,“ zklamu ho. „Dostala jsem to.“
„Hm, to je blbý,“ usoudí. „No, co se dá dělat, ber to tak, že pořád lepší, než kdybys to nedostala vůbec.“
„Taky pravda,“ usoudím. „A víš co, tak pro mě v noci nejezdi, ať můžeš slavit alespoň s kámoši, když ne se mnou.“
„Myslíš?“ zaváhá. „Ale to se uvidíme až zítra.“
„To není za tak dlouho, ne? Já si doma odpočinu, ty se pobavíš s přáteli jistě lépe než se mnou…“
Poslední slova nejspíš neslyšel, protože na ně nereaguje.
„Tak fajn,“ kapituluje tedy. „Zítra ráno?“
„Ráno? Blázníš? Stačí až odpoledne!“ krotím ho.
„Ty jednou prospíš vlastní smrt,“ směje se mi.
„To bych si docela přála,“ ujistím ho.

V neděli menstruaci skutečně dostanu. Zase o tolik jsem Romanovi, který se objeví v jednu po poledni, ještě nemáme ani sklizené nádobí, nelhala. Den sem, den tam!
„Proč jsi ho nepozvala na oběd? Stejně jsem musela vařit…“ vyčte mi mamka a hned se Romanovi omlouvá: „Tu holku taky nic nenapadne… Jedl jste? Něco málo zbylo…“
Ušklíbnu se. Musela vařit kvůli Kazimovi, jak jinak, stejně jako já kvůli němu *musela* nocovat na gauči v obýváku.

„To je v pořádku, paní Povolná,“ ujistí ji Roman. „Jsem po obědě.“
„Nemyslím, že bys u nás o něco přišel,“ zakřením se, protože zelí, které mamka připravila ke cmundě po kaplicku, je všechno jen ne vydařené. Chudák Kazim měl co dělat, aby do sebe svou porci vůbec nasoukal, tím spíš, když se máma zeptala, zda chce někdo přidat a než stačil odpovědět, honem jsem mu škodolibě naložila další naběračku se slovy, že Kája je věčně hladový a chtěl by víc a víc a nejlépe všechno…
„To znělo skoro jako reklamace,“ baví se táta a Kazim se raději rychle otočí k oknu, aby zamaskoval smích.
„Víte co?“ zlobí se mamka. „Tak si vařte sami. Miláčku, můžeš začít, Simča se jistě ráda přidá, Kamča umí…“
„Vidíš,“ ťukne se Roman do čela a vytáhne ze zadní kapsy kalhot napůl přeložený tlustý linkovaný sešit hustě popsaný drobným dívčím písmem. „Tohle ti posílá Gábina. I Petra se podle toho naučila spoustu věcí.“
„No, děkuji,“ ušklíbnu se.
„Co to je? Jé, kuchařka,“ projeví Kamča zájem. „Můžu se podívat? Nugátový dort, to zní slibně, domácí tiramisu…“
„Prima,“ libuje si mamka. „A máš o program na prázdniny vystaráno. Doufám, že nás brzy překvapíš něčím lepším, než vařím já, protože kritizovat, Simonko, dokáže každý.“
Kazim se na mě pobaveně podívá a vrátí mi aféru se zelím i s úroky: „Už se těším, až nás na nějakou baštu pozveš.“
„Moje řeč,“ kývne Roman bezelstně.
„Tak toho se jen tak nedočkáte,“ odfrknu. „Jedna na zbytek prázdnin program mám, pokud jste si nevšimli, a pak nechápu, kde jste přišli k přesvědčení, že o to stojím!“
„Ty třeba ne,“ rýpne si Kazim s úsměvem, „ale Roman stojí jedině o holku, která umí vařit, nemám pravdu?“
Uhnu očima. Hajzlík jeden!
„To určitě každý,“ soudí mamka.
„Já bych na tom tak nelpěl,“ pokrčí Kazi rameny a jelikož tentokrát neuhnu, dodá: „Stačily by mi rohlíky.“
„Jen si nemysli,“ směje se Kamča. „Pořád jistě ne.“
„Ty máš štěstí, že Kamila vařit umí, a dobře,“ uklidní ho táta. „Nerad to říkám, ale líp než maminka…“
Naši se samozřejmě začnou dohadovat, mamky se jeho názor po dvaceti letech manželství dotkne, jak jinak. Romanovi neujde můj kyselý výraz, tudíž si mě chce usmířit polibkem. Ucuknu a demonstrativně mezi nás strčím Gábinin sešit.
Kazim se usměje víc než spokojeně, nakloní se ke Kamčině židli a něžně políbí ségru zezadu na krk, přičemž ovšem nepsutí oči z mé tváře. „Co podnikneme, broučku?“
Prudce se odvrátím. Intrikán a manipulátor! Jeho něžnosti jsou vyloženě kruté, a to nejen vůči nevinné Kamile!!
„Mohli bychom jít do zoo,“ navrhne Kamča, načež se rozzáří: „Romane, Simčo, nechcete jít také? Konečně otevřeli tu novou expozici šelem, prý je to fakt super.“
„Do zoo…?“ zaváhá Roman.¨
„To bude fajn, takovej společnej výlet,“ rýpne si Kazim. „Ze všech zvířat se mi nejlíp líbí lev. Král zvířat celej den prospí, když neloví nebo se nepáří, pěkně se povaluje, navíc je jedinej samec na celou smečku samic…“
„Lev je nádherný zvíře,“ sympatizuje s ním Kamča, která neumí číst mezi řádky.
„Tak to mně se mnohem víc líbí koaly,“ ušklíbnu se. „Někde jsem četla, že jim hrozí vyhynutí, protože jsou tak líné, že se jim nechce ani pářit.“
Všichni se tomu zasmějí, asi si myslí, že jsem řekla vtip. „Jo, ale do zoo mě nikdo nedostane. Nesnáším pohled na zvířata v klecích. Užijte si to, vy dvě hrdličky.“

Roman je mi nejspíš za moje rozhodnutí vděčný, aniž by tušil, že o ty klece zase tolik nešlo. Do zoo se mu nechtělo také, byť z jiného důvodu než mně. Kino, které zarputile navrhuji, ovšem neprojde, přestože bych i oželela *Simpsonovy* a šla na cokoli, jen ne jet do Nížan, jak nabízí Roman, podle kterého by bylo ideální, kdybych s ním a Honzou šla na pstruhy, jak měl v plánu. Nakonec zvolíme kompromis, zůstaneme v Bakově a procházíme se po nábřeží, což je v pařáky, jaký je dnes, na mrtvici, a otrávení jsme oba.
„Na kolik dní to vždycky máš,“
„Jde ti taky o něco jiného než o sex?“
„Prostě mě to zajímá,“ odsekne. „Ty se chceš zase hádat, co? No jo, ženský potíže, v tomhle jste všechny stejné…“
„Copak?“ opáčím ironicky. „Dokonalá Petra taky byla při menses protivná?“
„Nebyla dokonalá. To ani já, ani ty, prostě nikdo. Každý má svoje mouchy, o to nejde. Peťa je neměla tak velké, to je fakt, ale víš co… Miluji tebe, Simono, ne ji.“
Má pravdu. Přeháním to! Omluvně k němu zvednu oči a on to pochopí, vezme mě jemně za bradu a políbí. Líbáme se dlouho, pěkně, něžně, polibky odplaví vztek a problémy posledních dní, cítím se konečně zase dobře. Ovšem k tomu, abych s ním jela do Nížan a dělala mu společnost při rybaření (to tak!), případně poseděla s rodinou (to tak na druhou!), nesvolím.

Následující týden je celkově mnohem klidnější než ty předešlé. Denně chodím do Galaxie, po směně mě občas sveze domů provozní, jednou jdu sama, protože Roman nejezdí, vždycky zavolá, jestli má přijet – a já mu to rozmluvím. Mám menses, bylo by to zbytečné…
I když se po bouřce obloha vyčistila, stejně už to není vůbec ono. Nechápu to. Ještě před čtrnácti dny nebyla ani pro jednoho z nás zbytečná chvilička posezení na baru! Chvátal za mnou, jen aby mi dal pusu, aby mě viděl, a já byla štěstím bez sebe, že mohu být v jeho blízkosti… Tak co se stalo, krucinál?! Tvrdit, že nic, je lhaní sama sobě, protože jinak si nedovedu představit, proč mu volný čtvrtek zatajím a jsem radši sama doma!!! Nechodím dokonce ani za Stelou, která se podle esemesek nudí, ani za Andy, jež se pro změnu díky Dejlovi nenudí vůbec.
Navíc v bytě je božský klídek, zaměstnaní rodiče v práci, Kazim se od neděle neukázal… Vzhledem k tomu, že Kamča má stále skvělou náladu, čte, píše, výtvarně tvoří, ubrouskovou technikou ozdobila dřevěný věšáček na klíče, uklízí, vaří, peče a zase normálně jí, dietu dávno přestala držet, zatím jí kopačky nedal. Když se jí nenápadně zeptám, kde má svého drahouše, vysvětlí, že se učí, protože zanedlouho dělá dvě životně důležité zkoušky. Zní to sice věrohodně, přesto si myslím, že jde spíš o výmluvu, asi ho už předstírání unavuje a je rád, že má pokoj. Když se to tak vezme, zatím se to vyvíjí nadějně. Dokonce začínám doufat, že to třeba všechno samo vyšumí do ztracena! Kamča za týden nastoupí na jazykovku, bude mít jiné starosti, nové přátele, Kazim bude v Brně na koleji… A až se rozejdou, nebude to moje vina!!!

Na konci srpna se citelně ochladí, kdepak tílka bez rukávů a krátké sukénky či šatičky, na řadu přijdou džíny a mikiny, léto je v háji. Ve vzduchu je úplně cítit podzim. Nálada tomu odpovídá, i v *Galaxii* je o dost méně lidí a ti, co přece jen na poslední prázdninový rockový večer přišli, už vůbec nejsou nijak moc odvázaní a rozjaření, dokonce ani nepomůže fakt, že hraje *Trhlá Bára*!
„To se nediv. Ze školy má každej člověk depku. A ten, kdo ne, buď není normální, anebo je šprt, případně do školy dávno nechodí,“ vysvětlí mi Markéta svou svéráznou teorii, až se musím řehtat. Poté, co jsem jí dokázala, že jsem zadaná, mě považuje za svou kámošku, ne sokyni, což neurčitě mnohem příjemnější pozice. Navíc je docela správná a já jsem ráda, že jsem ji poznala. Celkově mě brigáda v *Galaxii* obohatila, a to nejen o peníze, ale především o zkušenosti – a hlavně spoustu přátel! Nebyla to sice procházka rajskou zahradou, spíš jsem

měla o téhle práci zkreslené představy a realita byla o dost drsnější, ovšem stálo to za to. A bude mi to chybět! Příští rok se sem vrátím. Pokud mě tedy bude Rob za sparingpartnera chtít!
„Ahoj, osobní barmanko," pozdraví mne příchozí Standa. „Natoč mi jedno chmelový."
Vyhovím mu s úsměvem a ráda. I ten mi bude chybět!
Na mou poslední víkendovou službu nečekaně dorazí také Stela, což mě příjemně překvapí, nijak jsme se nedomlouvaly. Jelikož Dejv se snaží u basové kytary, nechybí ani Andy, tudíž je naše trojka kompletní. Škoda jen, že na holky, natož snad kluky, nemám víc času a musím pořád pobíhat kolem zákazníků! I tak si ale stačíme popovídat, zanadávat na letící dny, příšernou školu, děsivou maturitu, nemožné učitele a vůbec všechnu nespravedlnost světa, která se na nás, študáky, neúprosně valí, a je to fajn. Marky Mark a jeho kámoši nás smutnit nenechají, o přestávkách, kdy mohou kluci z *Trhlý Báry* odložit na chvíli nástroje, je vůbec legrace. Vzpomíná se totiž na zážitky z Trutnova a ačkoli jsem tam nebyla, slzím smíchy, jak živě si umím popisované situace představit!
„Škoda že jsi nejela," lituje Marky Mark. „Vidět Rimmera, jak v pět ráno recituje jedné holce u stanu verše, za všechno to nepohodlí a humus stálo."
„Něco jako: Koupil jsem si kondom velikej, rychle má milá postýlku odmykej…?" zaveršuji v duchu někdejší debaty.
„Co máš pořád s tím kondomem, sprosťačko?" řehtá se Mark. „*Co když je láska plamenem, jenž vyšlehává z překvapení? Až shoří vše, co bylo v něm, zhasne a bude po plameni, jenž vyšlehával z překvapení a byl jen pouhým plamenem.*"
Nedůvěřivě se na něho podívám. Bubeník z *Trhlý Báry* – a poeta?! „Chceš říct, že Rimmer zná Shakespeara, jo?"
„Rimmer ne," zasměje se. „Napovídal jsem mu slovo od slova zpoza vedlejšího stanu, jenže ten moula byl připitej a moc mi nerozuměl, tak si tam dosazoval svoje veršíky… Výsledek byl takovej, že Shakespeare se musel v hrobě obracet a někdo, koho jsme tím vyrušili ze spánku, po Rimmerovi hodil flašku… Naštěstí se netrefil."
Bavím se, až na baru nadskakují skleničky. „Jste exoti!"
„Každej je nějakej," ujistí mě s úsměvem. „Ale potěšila jsi mě, že jsi Shakespeara poznala. Ta holka nevěděla, která bije… A nemohlo za to jen Rimmerovo komolení textu."
„Romea a Julii snad zná každej," namítnu. „Akorát málokdo zpaměti…"
Pochopí lichotku správně, přimhouří ty svoje pěkné oči ještě víc: „No aby ne. Vždyť ti říkám, že dělám klukům texty. A není to jen o kondomech, to si nemysli."
„Ani když jsem šel z hospody, klopýtl jsem o schody?"
„Odhalila jsi mě."
Samozřejmě přehání, schválně si dávám na texty písniček pozor, tedy co mi čas dovolí, a v ani jediné se o klopýtání, natož snad kondomech, nezpívá! Z velké části jsou texty o lásce a mnohdy hodně poetické. Hankův zajímavě zabarvený hlas jim dodává ten správný šmrnc a jak si mohu všímat, celou dobu visí pohledem na Stele.
„Podívej, jakou má výdrž," upozorním kamarádku. „A ty ho nechceš. Není tti ho lít? Vždyť je fajn a docela hezkej."
„Hanuš? Prosím tě," mávne rukou.
„Hank se jmenuje Hanuš? No vidíš to…," uchichtnu se. „Kouká na tebe psíma očima…"
„Dej mi svátek. Co do něj? Všichni jsou stejní."
„Třeba všichni ne," namítnu váhavě.
„Třeba? Už si nejsi jistá?" všimne si mého tónu. „A vůbec, kde máš Romana, půlnoc dávno odbila…"
„Však přijede," pokrčím rameny. Odpoledne měl zápas, naposledy volal před ním, ani nevím, jak dopadli… Menses mi skončila, nenechá si ujít příležitost, natož po týdnu!
„Nějak chybí nadšení," rýpne si.

Od odpovědi mě zachrání ječení a rachot způsoben padáním židlí na zem u druhého dvojstolu zleva, kde seděla hlučná společnost kluků a dívek o něco starších, než jsem já. Moc netancovali, zato tequila tekla proudem a ty holky, především afektovaná bloncá, která mi připadala povědomá, nejspíš už tu někdy vyváděla, byly slyšet na celý lokál.
„No tak, panstvo!“ krotí je Rob a mává na mě, abych se přišla podívat blíž. Popadané židle nejsou tím nejhorší! Holky je povalily při zděšeném úprku, kdy se snažily vyhnout gejzíru zvratek z úst své nejhlučnější kamarádky! Jakmile vyvrhla obsah svého žaludku na zem a částečně na jednu židli, odpadla jako komár nadýchaný biolitu a vytuhla.
„To si uklidíte!“ upozorní zbylé nádhery a klukům, co je tak hojně napájeli, vyloženě vynadám. „Jste normální?! Takhle ji ožrat! Teď si ji koukejte laskavě odtáhnout.“
Než doběhnu pro kbelík s vodou a hadr, situace se změní – z celé hlučné společnosti zbyde u stolu pouze ta opilá dívka plus jediný kluk, který ovšem nevypadá o moc použitelněji.
„No viděls to?!“ obrátím se na Roba, co má plné ruce práce s obsluhováním a hlavně kasírováním, musí hlídat, aby mu někdo nezdrhl bez placení. „Oni se vypařili! To jsou kamarádi, co?! Zaplatili aspoň?“
„Jo, to jsem uhlídal,“ přikývne, „ale tebe lituju, Simčo, protože někdo ten lívanec uklidit musí… A tenhle frája na to zrovna nevypadá…“
„Terezko, Terezko, Terezko…“ opakuje jako zaseklá gramofonová deska a marně do dívky šťouchá loktem.
Musím se pořádně nadechnout a setřít ohavnou hromádku se zatajeným dechem, protože kdyby se mi kyselé výpary dostaly do nosu, nejspíš by na podlaze přibyl druhý lívanec! Žaludek se mi obrací ještě na toaletě, kde musím hadr pořádně propláchnout a vyždímat. Blbé…
„Co s nimi?“ zeptám se Roba. „Tyhle provoznímu neudáme.“
Rob se chvíli snaží s klukem navázat kontakt, což se mu posléze i podaří, a po těžkopádném dohadování ho donutí, aby zavolal mobilem o pomoc. „Je to v suchu,“ oznámí mi. „Dovolal se jejímu bráchovi, přijede pro ně oba.“
„Dost brutt, když se holka takhle ožere, co?“ vysloví Andy nahlas mou myšlenku. Mlčky přikývnu. I na tohle byla škola v *Galaxii* dobrá. Za celé prázdniny jsem si dala tak akorát pár piv na zahnání žízně a k tvrdému alkoholu a pití jako takovému získala přímo odpor! Opilců jsem za tu dobu viděla hodně a už dávno se rozhodla, že nikdy nedovolím, abych dopadla stejně uboze jako oni. Být opilá je totiž šíleně ponižující, jde o absolutní ztrátu důstojnosti.
O půlhodiny později se u baru objeví Kazim. Jelikož je sám, bez Kamily, hrkne ve mně jako v orloji těsně před tím, než se v okénkách začnou exhibovat apoštolové.
„Ahoj,“ usměje se na mě poněkud nejistě.
„Co tu dělá…?“ zeptám se podezíravě.
„Přijel jsem pro ségru,“ vysvětlí.
„Ségru?“ Konečně mi docvakne! No jistě, už vím, odkud jsem tu zpitku viděla – na spoustě fotek u Kaziho doma!
„Kde je?“ Rozhlédne se, chvíli hledí na to nadělení, načež se zase obrátí ke mně. „Ta se zřídila…“
„Dlouho jsem tě u nás neviděla,“ podotknu uštěpačně.
„Jenom týden,“ opraví mě, načež se mi podívá do očí: „Proč? Chyběl jsem ti?“
„Nedělej si iluze!“
„Ty jsi mi chyběla,“ zakření se. „Hlavně v té růžové noční košilce na ramínka jsi byla k nakousnutí… Nebo v tom tenkým tílku, co v něm občas spáváš… Byl to krásnej pohled ráno se probudit a dívat se na tebe, jak spíš na vedlejší posteli… Bohužel jen na *vedlejší*. Nebo na gauči…“

„Nech toho!“ přeruším jeho ironické rýpání. „Odnes svou ctěnou sestru i jejího frajera. Blitiny ti přibalit nemůžu, ty už jsem spláchla, ale kdybych věděla, že pro ni přijedeš ty, nenamáhala bych se a počkala s úklidem na tebe!“
„Jsi na mě jak na cizího,“ baví se. Znovu se rozhlédne, tentokrát však nehledá očima Terku. „Kde máš pantátu?“
Blýsknu po něm očima.
„Myslel jsem, že je tu celý večery s tebou… Páni, to kdybych věděl, stavil bych se dřív!“ zalituje spontánně.
„Proč bys to dělal!?“ ušklíbnu se. „Kdo ví, kde a s kým jsi poslední týden strávil, to jen Kamča si myslí, jak se pilně učíš…“
Pousměje se. „Tak v tomhle mi křivdíš. Šprtám jako magor a stejně mám pocit, že nic neumím, protože se na to nedokážu soustředit… Ale jednu výhodu to má: mám aspoň pokoj od Marfušky. Pardon, od Kamči. Ono to ťuťuňuňu dost unavuje.“
„Jsi hnusnej!!“
„Donutila jsi mě k tomu.“
„Cože?!“ zajíknu se.
„No jo, někdo je hnusnej, jinej je skvělej, i když nechápu, co na něm máš. Leda by tě chytlo vaření…?“
„Vypadni! Vezmi si svou opilou ségru a zmiz.“
„Sestry jsou na obtíž, co?“ ušklíbne se. „Jak tvoje, tak moje, na to jsem už přišel dávno.“
Raději piva, která jsem během naší debaty vytočila, odnesu přímo Robovi, jen abych se dostala z Kazimovy blízkosti. Než se vrátím, za pomoci toho kluka odvleče Terezu na parkoviště. Cítím, že se ve dveřích otočí, cit na upřené pohledy funguje, ale ani za nic bych se tam nepodívala!! Hnul mi žlučí pořádně!!
Ve dvě mi zavolá Roman. „Zlobila by ses moc, kdybych přijel až během dne? Pepa Řepa slavil narozeniny, nedalo se být celej večer o limonádě, chápeš…“
„Chápu. V pohodě.“
„Aspoň se v klidu vyspíš,“ vypočítá mi klady.
„Já vím. Tak ahoj.“
„Ahoj.“
Naše půlhodinové telefonáty jsou dávnou minulostí. Pravda, neměla bych tolik času, Rob vyhání návštěvníky a je třeba uklidit, ale i tak byl hovor víc než stručný!
Nabídku provozního, že mě hodí domů, přivítám s povděkem. Zabořím se do pohodlné sedačky zívnu a zavřu oči.
„Copak, Simonko?“ všimne si. „Unavená?“
„Taky,“ souhlasím. „A navíc ještě otrávená a skleslá.“
„Otrávená? Skleslá?“ opakuje nechápavě, jako by tahle slova slyšel prvně v životě a jejich významu nerozuměl. „Z čeho může být taková mladá a krásná holka skleslá?“
„Ze všeho,“ ujistím ho. „Ze života, z kluků…“
„Ale jdi,“ konejší mě a položí mi pravou ruku na stehno. „Nesmíš to brát přes city, stačí si užívat, to je nejpříjemnější část života…“ A aby mi dokázal, jak konkrétně to užívání myslí, přesunu ruka na ňadro.
„Ehm,“ odkašlu si, uchopím jeho pravici a zase mu ji pěkně vrátím zpátky na volant. „Na tohle já nejsem, díky.“
„Tvoje chyba,“ usoudí. „Pak se nediv, že jsi skleslá.“
Idiot jeden.

Roman na mě zvoní už v deset dopoledne. Kamča mnou musí dvakrát zacloumat, aby mě vůbec probudila!
„Vy jste doma samy?“ diví se. „Kde jsou vaši?“

„Táta šel na kuželky a máma do práce, něco zařizuje.“
„V neděli?“ žasne. „A co budou obědvat?“
„To je jednoduchý, buď se do poledne vrátí a zajdou si někam na oběd spolu, anebo se nají každý zvlášť. Normálka.“
„Vy jste divná rodina,“ zavrtí hlavou. „Takhle bych to mít doma nechtěl. Podle mě má rodinu zabezpečit chlap, to jo, a ženská má být doma a starat se o něj a o děti.“
Jeho názory znám, proto se nehodlám pouštět do jakékoli diskuze na toto téma. Pravda, naši to s prací přehánějí, ale protože jsou oba stejní, vyhovuje jim to a i když spolu tráví málo času, jsou spokojení. Já bych chtěla být s tím, koho miluji, mnohem víc, možná pořád, podnikat spoustu věcí, užívat si… Což jde s Romanem jedině v posteli, protože žádný další společné zájmy nemáme!
Odveze mě do Nížan, jak jinak, a tam rovnou na hřiště.
„Ty máš zase trénink? I dneska?“ hrozím se.
„Ne,“ uklidní mne, ovšem pouze zdánlivě, jelikož to, co řekne vzápětí, mě zvedne víc než případný trénink! „Včerejší oslava byla bouřlivá, v klubovně je třeba uklidit…“
„Vezeš mě sem proto, abych uklízela vaši oslavu?!“
„No, ty toho moc nenauklízíš,“ podotkne suše.
„Co tím naznačuješ?“ zeptám se ho chladně.
„Ve svém pokoji máš bordel jako v tanku,“ mávne rukou, dá mi ve dveřích přednost a já se velice nenadšeně zdravím s Tomášem a Honzou, kteří likvidují nepořádek i zbytky jídel, a janou a Kristýnou, jež myjí špinavé nádobí. Všichni si vykládají o oslavě a smějí se různým hláškám i narážkám. Pozoruji je s odstupem, hlášky mi vtipné nepřijdou a narážky nechápu. A to, že koupili Pepovi, starému mládenci, nafukovací Anču, podle mě není legrace, spíš škodolibost, natož tak velkolepá, aby se svíjeli smíchy ještě dnes!
„Co s tou roládou?“ dumá Tomáš nad táckem se zbytky masové rolády. „Simčo, ochutnej, byla fakt skvělá.“
„Petřiným křenovým chlebíčkům se ale nevyrovnala,“ soudí Kristýna. „Na ty nemá nic. Nezbylo jich pár pro Simonu?“
„Jo, opravdu jen pár,“ souhlasí honza. „Simčo?“
„Nechci, odmítnu stroze a dál nečinně postávám v koutě, vůbec netuším, co bych jako měla dělat, prostě jen čekám, až Roman pomůže uklidit plastové židle a zamete v klubovně. Nijak nechvátá, baví se s ostatním, stále se něčemu směje a já si připadám jako hňup. Pocit, že sem nepatřím, je stokrát silnější, než když mě mezi své přátele přivedl prvně!
Rodinný oběd, tentokrát podávaný ve velké jídelně uvnitř domu, venku je nejen chladno, ale navíc se drobně rozprší, také stojí za to.
„Povedlo se ti něco podle toho mého sešitu?“ zajímá se Gábina. „Přečetla jsi to pomně vůbec?“
„Ještě jsem neměla čas,“ odvětím rychle.
„To se nediv, když spíš denně do oběda,“ podotkne Roman.
„Chodím spát pozdě,“ upozorním ho nedůtklivě.
„Já taky, ale ráno vždycky normálně vstanu. Prospat den mi přijde jako mrhání času,“ vysvětlí mi.
„Jsi prostě lepší,“ trhnu rameny popuzeně.
Paní Rychlá chce naši hádku uhasit hned v začátcích, protože se mě zastane: „Však to Simonka nemusí nijak hrotit. Ta chuť vařit a péct přijde časem sama.“
Roman zvedne oči od knedlíků, když prohodí: „Simonu vaření ani domácnost nechytne nejspíš nikdy, bohužel. Její matka to tak má dodnes.“
Se skřípěním zubů sním mlčky svou porci, aniž bych si vůbec uvědomila chuť jídla, a v Romanově bytě, kam mě hned po obědě dovede, se napruženě zeptám, jak to myslel.

„Normálně,“ pokrčí rameny, strčí mi ruce pod mikinu, chvíli mi hladí ňadra přes podprsenku, načež zašmátrá zezadu po jejím zapínání. „To byl vtip.“
„Vtip?!“ opáčím nevěřícně. „Připadá ti vtipný mě před vašima a bráchovou rodinou shazovat?!“
Přetáhne mi mikinu přes hlavu, zbaví mě podprsenky a líbá mi ňadra jedno po druhém.
„Něco jsem se ptala,“ připomenu mu.
„To nebylo shazování,“ namítne. „A nemusíš se urážet. Copak jsem neměl pravdu? Nebaví tě vařit, ty se to ani nechceš naučit, uklízení taky moc nedáš, doma máš binec…“
„Je mi líto, že jsem tě tak zklamala!“ ušklíbnu se. „Nejsem taková, jak by sis přál. Prostě nemám touhu založit rodinu, vařit, péct, prát, žehlit, starat se o manžela a těšit se na miminko… A vzhledem k tomu, že mám v plánu chodit ještě tak pět šest let od školy, tak mi to přijde mnohem normálnější, než kdybych odteď nakukovala lidem do kočárků a byla vytřepaná, když vidím těhuli, nebo dokonce podle střihu z *Burdy* štrikovala kabátky na miminko! Mimochodem… Petra byla na té včerejší oslavě taky, že?“
„A proč by tam nemohla být?“ namítne. „Pepa Řepa je i její kamarád, nejen můj.“
„Ale ona přece není z Nížan, ne?“
„Ne, proč?“
„Jak tedy přijela? Sama, nebo ji *někdo* dovezl a odvezl?“
Přestane se zaobírat mými miniaturními kalhotkami. „O co ti jde? Dnes je na programu žárlivá scéna?“
Vypustím vzduch nosem a zatnu zuby. Roman také nic víc neřekne, vlastně mi opět neodpoví na otázku, svleče mi kalhotky a odstrojí se. Bez předehry do mě vnikne, pohybuje se sem a tam, mechanicky dopředu dozadu, šup šup, nedá mi při tom jedinou pusu a já se přes jeho rameno dívám na puzzle na stěně, dva koně pádí loukou, hřívy vlají…
Roman se snaží ještě nějakou chvíli, načež náhle ustane. „Tebe nebaví už ani sex?“
Podívám se mu do očí. „Jak, ani?“
„No, mám dojem, že tě poslední dobou nebaví nic, co se mě týká. Nebaví tě koukat se na nohejbal, sedět s partou…“
„Chceš říct s *tvojí* partou?“
„Moje, tvoje! To je přece jedno, ne? Je to *naše* parta.“
„Právě že není,“ odseknu. „Je jen tvoje! A vůbec, proč si myslíš, že mě to před tím bavilo?“
Chuť na sex ho definitivně přejde. S povzdechem se odvalí, chvíli vedle sebe mlčky ležíme, načež se zvednu, abych se oblékla, a on učiní totéž. Odveze mě do Bakova, ačkoli bych mohla v Nížanech zůstat až do pondělí. Ani jeden z nás to nenavrhne a při loučení si řekneme ahoj. Nic víc.

13. LÁSKOPÁDY

V posledním prázdninovém týdnu, který trvá do pátku, prvního září je totiž v sobotu, mě čeká pět služeb. Víkend mám volný celý a od pondělí už zase budu šoupat zadkem židli v naší cvokárně… Sice se nepovažuji za nenormálního člověka, natož za blázna, jak tvrdila Markéta, ale – už se do školy svým způsobem těším! Samozřejmě že ne na učení, písemky, vyčerpávající tréninky a přípravu na maturitu, ale hlavně na lidi ze třídy, Andy a Stelu, se kterými se budu od pondělí vídat denně, plus spoustu dalších… A vůbec, na pravidelnější režim a ponocování jen při pařbách o víkendech! Především v *Galaxii*, kde jinde!
Se Stelou, která mě pozve na noční pokec k nim, jelikož je opět sama, dokonce celý týden (zbytečně dramatizovala, když onehdy vyhrožovala, že možnost prázdného bytu se do konce prázdnin nenaskytne), zbytek rodinky totiž využil nabídky cestovní kanceláře na pobytový

zájezd *last minute* a odletěl se čvachtat k Středozemnímu moři, probereme všechno možné, nejen blížící se školu.
„Tebe k moři nevzali?“ zeptám se s pousmáním, protože jak znám kmošku, vím moc dobře, co mi odpoví!
„I kdyby mě debil prosil na kolenou, nejela bych s nimi!“ nezklame mne, načež po chvíli ticha dodá: „Ale on mě neprosil… Přece by mi nezaplatil pobyt u moře, nešílíš?“
Zvážním: „Mrzí tě to?“
„Ne,“ odpoví tvrdě. „Nestojím o jeho milodary. K moři se určitě někdy podívám, času dost, ale za svoje peníze! A vůbec, víš, jak je super, když tu nejsou? Nikdo mě nebuzeruje, nepromenáduje se tu v treflích od Vietnamců… Když vidím ty jeho chlupatý nohy, je mi na zvracení…“
„Kašli na něj, Steli. Ještě rok a nebudeš na nich závislá.“ Upiji ze skleničky bowli, kterou pro naše povídání připravila. „Udělalas ji hodně silnou…“
„Je to zdravé, neboj. Spousta ovoce.“
„A taky spousta vodky, ne?“ zazubím se. „Já už nepiju.“
„Roman ti to zakazuje?“
„Roman…? Ne… Ten ne. Sama nechci.“ Navzdory svému tvrzení si znovu cucnu.
„Vyšumělo to… Sakra.“
„Ta bowle?“ podiví se.
„Láska,“ přiznám se.
„Vážně?“ užasne. „Vždyť jsi byla tak zamilovaná!“
„Byla… A je to pryč. Víš, ty rozdíly mezi námi jsou moc velký, nejde jen o věk.“
„Ale to právě spolu souvisí,“ namítne.
„Myslíš? No, asi jo… Roman má jiný zájmy, jiný kamarády, směje se jiným věcem, poslouchá jinou muziku… On fakt potřebuje holku, která už žije usedle, je rodinnej typ. A to já nejsem! Neříkám, že nikdy nebudu, to asi jo. Aspoň doufám,“ pousměji se. „A svou domácnost si zařídím podobně jako to vede jeho mamka, chci mít lepší manželství než naši, přestože jsou spokojení… Ale přece jen… Hrozně mi chybí bavit se jako dřív, nechci přijít o svoje kamarády a kamarádky. Nedávno mi bylo osmnáct, zase tak dospělá nejsem, abych si na ni najednou hrála! Přitom ze začátku to s ním bylo skvělý! Hlavně v posteli… To, co mi dal v sexu on, jsem nikdy předtím nepoznala…“
„Co na to Roman? Bude hodně zklamanej?“
S odpovědí dlouho váhám. „Já nevím. Asi ani ne, řekla bych. I on vychladl… Dřív mě musel vidět denně, teď akorát zavolá, mluvíme spolu chviličku a už si nemáme co říct… V sobotu s ním musím jet na nějakej pitomej zápas, to zase bude nuda… Ta bowle je fakt silná, mám v hlavě, uf.“
„Já nebudu nikdy rodinnej typ, kterej manžílkovi navaří a napeče a porodí pár dětí… Nikdy.“
„Blbost, jednou jo,“ mávnu rukou.
„Ne, nikdy. Chlapi mi nic neříkají.“
„Protože ses ještě nezamilovala. Až přijde ten pravej…“
„V tom to není, víš,“ vzlykne.
Nadzvednu se, abych jí ve světle svíčky viděla do tváře. „Hvězdičko, nebul! Ty se nerozcházíš s klukem, to já!“
Dám jí pusu, přijde mi najednou malá, zoufalá a ztracená.
„Nejhorší je vědět, že někoho miluješ, a on tebe ne…“
„Ty jsi nešťastně zamilovaná?“ zeptám se užasle. Tahle možnost mě vůbec nenapadla! „Co ty víš, to se přece může změnit! Musíš mu dát najevo, že ho miluješ, aby to věděl.“
Stela si utře nos a polibek mi vrátí, akorát že ne na tvář, nýbrž na ústa. Ta její chutnají slaně, jsou měkká a hebká jako vždycky, Donec navíc žádostivá. Cítím, že někoho potřebuje, a to dost zoufale. Moc mi to k ní nepasuje, taková tvrdá holka, odhodlaná, s jasnými názory…

Když mě k sobě víc přitiskne a její polibky jsou čím dál hladovější, uvědomím si, že *takhle* to být nemůže!
„Počkej… Steli, neblázni…“ vymaním se z jejího objetí takřka násilím. „Já nechci.“
„Už to chápeš?“ zeptá se smutně.
Zavrtím hlavou. „Prosím tě, to nemůžeš vědět jistě! Prostě se jenom hledáš! Plno lidí je bi a nikomu to nevadí!“
“Ale tobě to vadí, viď?“
Nevím, co odpovědět. Pak pokrčím rameny. „Nevadí, mi, že jsi taková, jaká jsi. Beru tě tak. Mám tě ráda jako svou nejlepší kamarádku, ale jsem jinej případ, víš. S kluky je to někdy peklo, bez nich by to bylo ještě horší. I když mi to zatím moc nevychází, věřím, že existují i ti správní.“
A strašně ráda bych takového konečně potkala!

Některé vymoženosti moderní doby jsou občas pěkně k vzteku. Například domovní zvonek, který se rozječí v půl deváté a vytrhne mě ze sladkého spánku! V dobách, kdy v domácnostech nebyla zavedena elektrika, by byl vetřelec odkázán na klepadlo, případně vlastní kotník, a neměl by šanci mě probudit. Nejdříve si myslím, že půjde otevřít ségra, nicméně když zvonění neustává, vystrčím hlavu zpod polštáře, abych zjistila, že sestřička už má dávno vzorně ustláno a jaksi se v pokoji, potažmo v celém bytě, vůbec nevyskytuje. Nejspíš šla podpořit Kazima při jeho důležité zkoušce… Se zíváním vylezu a v noční košili se přikradu ke dveřím, abych nenápadně vykoukla kukátkem. Který opruz…
Při pohledu na Romana v bledě modrém tričku a modrých džínách se zarazím. Nebyli jsme domluvení, měl přijet až zítra… Se zaváháním otevřu dveře. „Čau…“
„Ahoj,“ pozdraví mě a rovnou vejde do bytu, abych nemusela stát v panelákové chodbě v nedbalkách.
„Co tu děláš?“ zeptám se trochu nevhodně. Jeho návštěva je vzhledem k situaci posledních dní nečekaná, ochlazení je znát i teď. Jindy by mě okamžitě rdousil v polibku a říkal mi, jak mi to sluší, jak mě miluje a jak jsem krásná…
„Jedu pro auto do Prostějova,“ vysvětlí. „Napadlo mě, jestli nechceš jet se mnou.“
„Ani ne…“
„Stihla bys to do práce,“ slibuje.
„Já vím.“ Rozpačitě uhnu očima. Roman pokrčí rameny, načež zavládne ticho. Je to všechno na nic!! „Počkej…“
Odběhnu do pokoje a on mě váhavě následuje. Z hromádky knížek z knihovny, co jsem si napůjčovala před prázdninami v naivním domnění, jak si pěkně počtu, přičemž jsem je nestihla ani otevřít, takže za ně v knihovně zaplatím akorát mastnou pokutu, seberu jak DVD s českým hororem, který jsem vůbec neviděla, tak Gabčinu kuchařku. „S díky vracím.“
„To jsi mohla dát Gábině v sobotu, ne?“ namítne.
Kousnu se do rtu. „Má to cenu…?“
Smutně se pousměje. „Hned jsem si myslel, že nebudeš chtít podle ní vařit.“
„Ale já nemluvím o vaření…“
Podívá se mi do očí. Pořád se mi tolik líbí!! Umyté vlasy svázané do culíku i na dálku voní šamponem, čerstvě oholená tvář je hladká a k zulíbání…
„Mělo by to cenu, kdybys *chtěla*, Simono,“ řekne vážně. „Ale ty už nechceš, viď…?“
„Já nevím…“ Sklopím oči. „Asi ne.“
Chvíli mlčíme. Pak ho napadne: „Nepojedeš se mnou? Popovídáme si cestou, probereme to, zkusíme najít - “
„Ono není dohromady co probírat,“ přeruším ho.
„Aha,“ pochopí fatálnost situace. „Tak to je smutný.“
Proti mé vůli mi vlítnou do očí slzy. Je to smutné!!

„Pozdravuj maminku. Vařila strašně dobře… Vaši jsou moc fajn, máš skvělou rodinu, ale patřit do ní nemůžu, to zhruba až za deset let…“
„No jo, jenže tak dlouho čekat nemůžu,“ pousměje se koutkem úst. „Víš, kolik by mi bylo?“
Oplatím mu úsměv, nicméně z oka se mi vykoulí slza. Roman mi ji něžně utže, po ní se však objeví další a další… Obejme mě a já si o něj opřu hlavu.
„Bylo to s tebou pěkný, Simono.“
„No…“ Popotáhnu. „Tvoje mamka měla pravdu, Petra se k tobě hodí mnohem víc, má ten správnej věk…“
„Asi jo,“ připustí. „Ale tak nic není samozřejmý a musí se na to přijít, ne? A tohle hledání bylo hezký… Musím jet, tak… Měj se, Simono.“
„Ty taky,“ kuňknu. „Hodně štěstí, Romane.“
„Díky. A ozvi se někdy, nemusíme přece jeden druhého vygumovat ze svého života úplně, ne?“ navrhne mi.
Mlčky přikývnu. Skloní se ke mně a políbí mě. Krásně, dlouze, naposledy. Polibek ho vzruší, cítím to.
Pohladí mě ve vlasech. „Vážně to nechceš ještě jednou zkusit…?“
„Ne… Bolelo by to dvakrát,“ řeknu tiše a on pochopí.
Dávno po něm zaklapnou dveře a já stále stojím na stejném místě a ty protivné slzy se mi koulí po tvářích jako zběsilé. I když jsem rozchod chtěla, cítím se najednou strašně sama. Ráj neměl dlouhého trvání!!!
Andy onehdy, po rozchodu s dýdžejem, prohlásila, že neměli společné zájmy. Tenkrát jsem nechápala, co tím myslí! Dnes už to vím. Postel není všechno. Zdaleka ne!!!
Pak se konečně seberu a jdu si dát sprchu. Nemůžu prořvat den a přijít na poslední službu do Galaxie s očima rudýma jako králík! Roman měl pravdu. Bylo to pěkné, aspoň něco určitě, a bylo to i přínosné. Nemůžu říct, že bych si o prázdninách neužila, ačkoli byly skoro celé pracovní!

Andy, se kterou se potkám v tramvaji cestou ke sportovnímu komplexu, to na mně stejně pozná. „Stalo se něco? Jsi jak přešlá mrazem. Bere tě začátek školičky?“
„Ale houby,“ pousměji se. „Tam se těším.“
„Magore!“ otituluje mě. „A kam se tedy netěšíš?“
„Nejde o těšení,“ namítnu. „Spíš o to, že už mě zase nikdo nemá rád.“
„No nekecej!“
„Někdy to tak přijde.“
„On tě nechal?!“
„Ne, já jeho… Nebo spíš vzájemně, navrhla jsem to a on souhlasil, dohodli jsme se, že to nemá cenu…“
„Škoda, byl hezkej,“ zalituje Andy, načež na mě mrkne: „Ale pod vlak kvůli tomu neskákej, hezkých kluků je hafo.“
„Třeba Dejv, jo?“ pokusím se o vtípek.
„Třeba,“ zazubí se. „Ty vole, nejsem já divná? Asi s ním vážně začnu chodit!“
Přes skleslost vybuchnu smíchy, až jedné babce sedící opodál upadne úlekem hůlka.
S omluvou se pro ni sehnu a vrátím se zpátky k Andy. „Co jste dělali doteď, proboha, že spolu teprve *začnete* chodit?!“
„Doteď to bylo jen takový přátelský,“ vysvětlí mi.
„Takže ne přes postel?“
„Ne,“ zakření se. „Vždyť ti říkám, jsem divná. Takovou dobu randíme a jen sem tam dotek a pusa… A co je ještě divnější, mně se to *líbí*, chápeš mě?“

„Chápu,“ převezu ji. „Vztah není jen o sexu, i když ten je dost důležitej, co si budeme nalhávat… Jenom nestačím zírat, že u tebe boduje kluk, který je starší maximálně o dva roky než ty…“
„Já se taky divím,“ baví se. „Dejv je na můj vkus moc mladej, ale na druhou stranu si mnohem víc rozumíme.“
„Takže vánoční prázdniny s Antoniem…?“
Pohlédne na mě jako na exota. „Kdo je Antonio…?“
Samozřejmě vtipkuje, ne že by si nepamatovala, ale hláška je to fakt dobrá, řehtáme se tak, až mám skoro strach, aby nás řidič soupravy nevykázal z vozu.
„Jak jsi to tehdy myslela s tím *dlouhej* Dejv?“ napadne ji.
„To poznáš,“ mrknu na ni. „Až to bude mezi vámi vážný… Tedy… Pokud nekecal.“
„Fakt?!“ zapálí jí. „tak to se těším tím víc!! No nic, musím letět. Jsem vytížená na dvě stě procent a vážně nechápu, jak při tom budu stíhat školu… Ale víš co, jestli se přes víkend neuvidíme, hned v pondělí ve škole to probereme a něco s tím uděláme.“
Nějak mi ušla nit jejích myšlenkových pochodů. „S čím? S tvou vytížeností? Nebo s Dejvovými cenťáky…?“
„Dejlovy cenťáky přeměřím sama, neboj. Něco uděláme s tvou nevytížeností, ty pako! Kluků je hafo, říkala jsem ti to. Nějakýho ti najdeme. A Stele jakbysmet, protože ta mi tím svým staropanenstvím taky pije krev. Zatím papa!“
Nesnažím se jí vysvětlit, že se Stelou to bude hroší než se mnou. Koneckonců, nemám právo Stelu soudit. A ani bych ji nikdy nesoudila! Nikoho. Každý je takový, jaký je, a jestli ji víc přitahují dívky než kluci, bude to mít hodně těžké, protože společnost menšinám moc nepřeje, ale já ji vždycky budu podporovat a fandit jí. Na mém přátelství a vztahu k ní se tím nic nezmění!
„Ahoj,“ usměje se na mě Standa, rozevlátý jako vždy, když si přijde pro svou denní dávku chmele, a k mému úžasu mi strčí pod noc velkou bonboniéru. „Dárek pro mou nejoblíbenější barmanku. Prej dnes končíš, sem slyšel.“
Nejspíš díky rozchodu s Romanem jsem z toho naměkko. A vůbec všichni se ke mně chovají pěkně přátelsky.
„Taky pro tebe něco mám,“ mrkne na mě Rob.
„Obálku…?“ podivím se.
„Být tebou, podívám se dovnitř,“ baví se. „Obálka se totiž dá použít jako obal…“
Pobaveně zavrtím hlavou, psaní s nápisem SIMONA POVOLNÁ neurvale roztrhnu a užasnu ještě víc, když vylovím vstupenku do multikina!! Z údajů na ní vytištěných se dozvím, že je na *Simpsonovi ve filmu*, a to v pondělí třetího září v pět odpoledne!
„Ty jsi zlato,“ vydechnu. „Ale co tomu řekne Markéta…?“
Rob se rozřehtá. „Nic, protože to není ode mne. Mezi námi, to bych si nikdy nerisknul, abych ohrozil tvůj život!“
„Můj?“ bavím se. „A proč ne svůj?“
„Protože by zabila tebe, ne mě,“ směje se.
„No počkej, ale od koho to tedy je?“
„Netuším,“ převeze mne. „Leželo to na pultě, no a protože je tam tvoje jméno, dá se vydedukovat, že je to pro tebe, ne? Osobně bych tipnul toho mlčenlivýho cvoka, co strávil celý prázdniny tím, že tě chodil očumovat.“
„Taky myslím,“ usoudím a lístek strčím do peněženky. „Jen mě překvapilo, že si někde zjistil jméno i příjmení.“
Během pátečního odpoledne ani večera se neukáže, asi nechce riskovat přímé odmítnutí, s tím telefonní číslem jsem ho zaskočila pekelně, od té doby chodil méně a méně. Služba za barem probíhá vesele, na Romana si vzpomenu jen tu a tam.

Večer se objeví na skok i Andy s Dejvem, aby mi oznámili, že příští sobotu slaví Rimmer na jakési chatě dvacáté narozeniny, kam jsem taky zvaná a všichni prý počítají i s mou účastí.
„Kdo, všichni?“ pousměji se pobaveně. „Vždyť já Rimmera dohromady ani neznám.“
„To je přece úplně jedno,“ směje se Dejv. „Hank ti vzkazuje, abys přesvědčila i Stelu a vzala ji s sebou.“
„Aha, už chápu, kteří všichni,“ bavím se. No jistě, mám být za prostředníka!
Provozní, co se objeví před půlnocí, se ke mně chová nezvykle chladně, dokonce kontroluje, v jakém stavu a čistotě předávám bar! Jelikož nenajde žádné velké závady a to, co mi vytkne, jsou prkotiny, podá mi na rozloučenou ruku: „Doufám, že jsi byla spokojená. Peníze za červenec bys měla mít na účtě, výplata za srpen ti přijde desátého.“
„Díky,“ usměji se na něho zářivě. „Líbilo se mi tu a ráda bych i příští rok, kdybyste se mnou počítal…?“
„Uvidíme,“ prohodí neutrálně a odvoz mi nenabídne.
Rob, který mě doprovází k zastávce MHD, se pobaveně šklebí: „Asi čekal, že budeš povolnější, Povolná.“
„Já bych čekala, že bude solidnější.“
Rob se pokřižuje. „Kolik ti je, děvče? Takové ideály…“
Pobaveně se rozřehtám, což v noční ulici udělá pořádný rámus. „No nic, už mi to jede. D9ky, Robi, za všechno.“
„Jestli máš pocit dlužníka, můžeš se mi někdy revanšovat,“ zamrká na mě. „Markétka taky není všude…“
„Kecale!“
„Měj se, Simčo. Občas se v *Galaxii* ukaž, to víš, já tam jsem furt, ne jako ti vypráskaní študáci…“
„Jasně že budu chodit pařit, to se neboj,“ slíbím mu.
„Pařit?“ zasměje se. „Vyfasuješ zástěru a budeš kmitat, já ti dám pařit! Však nám to spolu šlo krásně, ne?“
„To myslíš vážně?“
„S tou zástěrou…?“
„Ne!“ bavím se.
„Budeš mi chybět. Na Danu sice Markéta nežárlila, ale není to ono, no… Každá ženská by měla na toho svýho žárlit, i kdyby bezdůvodně. Pak si ho víc váží!“
To už souprava MHD dochrochtá na zastávku a já mu z vozu na rozloučenou a s pěkným pocitem zamávám.

Pohraji si chvíli s Petem, který se dobývá z klece, div nesplaší běhací kolo, a s pusou roztaženou zíváním od ucha k uchu se doloudám do koupelny. Respektive ke dveřím koupelny, dál se nesotanu.
„Ségra, vysmahni!“ zabuším na jádro. „Nejsi tu sama!“
„Ta už je tam snad půl hodiny,“ oznámí mi táta, který vykoukne z kuchyně na chodbu i s mísou a vařečkou v náruči.
„Ty jsi doma?“ podivím se. „No ne?“
„Zrovna jsem se chtěl zeptat na totéž,“ ujistí mě.
„Byla doma i včera, celý den,“ uvědomí si mamka zahloubaná do předpisu na jakýsi moučník.
„Takže to asi nebude mít dlouhého trvání, že? Ale měla by ses zklidnit, zítra začíná škola, čeká tě maturita… Žádné lítání, v týdnu vůbec a o víkendu jen tehdy, když budeš mít všechno do školy kotové. Koukej se snažit, nebo dopadneš jako Kamila… Na kluky máš času dost.“
„Copak dopadla tak špatně?“ pokrčím rameny. „Prostě si jen prodloužila studia a mládí, to je vše.“
„Silně pochybuji, že se po roce do školy vrátí. Jakmile se jednou vypadne, jde to těžko.“

„Ale ona nevypadne. Jazykovka je taky škola,“ zívnu, omočím si prst ve žluté hmotě, kterou tatík urputně zpracovává vařečkou, a zvědavě jej olíznu. „Kromě toho, mami, můžu tě uklidnit, bude ze mě úplnej studentíček pilníček. Nikam se nechystám dnes ani v týdnu. Jsi ráda?“
O akci naplánované na příští sobotu prozíravě pomlčím, Rimmerovy narozenin není třeba avizovat týden dopředu, že.
„Roman přijede sem, co?“ tipuje tatík pobaveně.
„Kamčo, dělej! Potřebuju!“ zahulákám do chodby, olíznu si prst ještě jednou a s pokrčením ramen vysvětlím: „Nepřijede sem a já nepojedu k nim. Rozešli jsme se.“
Mamka všeho nechá a překvapeně se na mě zadívá. „Jak to?“
Přijde mi to k smíchu. „Normálně. Lidi se i rozcházejí.“
„Ale proč?“ nechápe. „Takovej rozumnej kluk, měl to v hlavě srovnaný, s tím jsem se nemusela bát tě někam pustit… Byla jsi v dobrých rukou.“
„Ty jsi úžasná! Nejdřív mi dáš kázání, jak mám na kluky dost času, nedávno jsi mi domlouvala, jestli není starší o moc… A teď mi div nevynadáš, že jsme se rozešli?“
„No, protože nevím, co je větší zlo,“ přizná se. „Romana byl hodný a rozumný… Abych se zase začala strachovat, jakého exota přivedeš!“
„Exota? No dovol?!“
„Nějakýho potetovanýho feťáka, třeba,“ poradí mi táta.
„Kája má taky tetování a není flák,“ vmísí se do hovoru Kamča, která se objeví ve dveřích jako duch. A to nejen tak tiše – ona ho i připomíná! V obličeji je bledší než její bílá noční košile!
„Proboha,“ vyděsí se mamka. „Jsi celá zelená!“
V tu chvíli mnou projede strach jako nůž máslem. Už je to tady!! Kazim ji nechal! A jestli řekl, jak se věci měly! Že šlo jen o pomstu a satisfakci…!!!
Kamča se přes svou děsnou vizáž usmívá. Dokonce není ani ubrečená. Nejspíš zešílela, nebo –
„Tys spolykala nějaký prášky?!“ vyjevím se. „Co to máš v ruce? Něco schovává za zády!!“
Svým hysterickým výkřikem rodiče vyděsím, na okamžik jen tak ustrnou, pak táta Kamile nařídí: „Ukaž!“
Ségra natáhne ruku dopředu a rozevře dlaň. Neleží tam prázdná platička ani tuby od léků, nýbrž –
„Těhotenský test?“ vydechne naše mamka šokovaně. „Ty jsi…?!“
„Nejspíš,“ přikývne s mírným úsměvem. „Ta barva sice není úplně průkazná, ale vzhledem k tomu, že jsem to měla mít už před čtrnácti dny a včera i dnes jsem zvracela…“
„A je to tady, konstatuje taťka.
Mamka nechá odvažování surovin na bábovku či jaký moučník, usedne na židli a přejede si rukou po obličeji, jako by odháněla noční můru. „Co s tím hodláš dělat, Kamilo?“
Sestra to vidí jasně, otázka ji nezaskočí, podle všeho o tom přemýšlela. „Jestli čekám miminko, nechám si ho.“
„Nádhera,“ kývne mamka. „Takže nebudeme mít na krku jen tebe, ale všechny tři. Novopečenou maminku jen s maturitou, zato s děckem, tatínka-studenta bez vlastních příjmů…“
„To není tak jisté,“ namítne Kamča. Přivřu oči. Teď z ní vypadne… „Kája tu zkoušku v pátek neudělal, takže to má hodně nahnuté… Pokud by vyletěl i zítra, na výšce končí.“
„Čím dál lepší,“ vzdychá máma.
„A co na to Kazim…?“ odvážím se položit otázku.
„Stejně ho technika moc nebavila,“ namítne jednoduše. „Povídal, že by si dal v únoru přihlášku na VŠE a v červnu zkusil přijímačky na ekonomce, katedra informatiky. Do té doby

by si našel nějakou práci… A třeba se ani do školy nebude chtít vrátit, když bychom měli miminko.“
„Takhle jsem to nemyslela,“ namítnu opatrně. „Ptala jsem se, co říká na případné otcovství…?“
„Ještě to neví. Zítra si dojdu k doktorovi, abych nedělala planý poplach… A taky, abych ho nerozptylovala před zkouškou,“ vysvětlí.
„Já nestačím koukat,“ vrtí máma hlavou.
„Proč?“ podiví se táta. „Nemohlo to dopadnout jinak, když je v tom ještě podporuješ, necháváš spát v jedné posteli… Co ty, Simčo, nechystáš se taky povít?“
„Ne, ani náhodou,“ uklidním ho. „Já jsem chráněná.“
„To jste si nemohli dávat pozor?“ vyčte mamka Kamile. „Nebo proč sis nedošla na gyndu pro antikoncepci jako Simona? Copak musím na všechno myslet já? Zařizovat za vás?“
„Ty máš přece zařizování v popisu práce, maminko,“ pousměje se taťka. „Můžeš začít chystat svatbu. Pořád ses na to těšila, až se budou holky vdávat… Máš to tady.“
„Není to trochu předčasný a staromódní?“ zaprotestuji. „Řešit svatbu?“
„Myslíš, že mají počkat, až se jim to narodí, a vzít se pak, aby to bylo víc moderní?“ opáčí taťka ironicky.
„Jestli je v tom, nic jiného nezbyde,“ usoudí mamka.
„Ale…“ Podívám se na ségru, která se usmívá, jako by vyhrála v loterii, a naše, jež jsou se svatbou *smíření*! „Co když se on nebude chtít ženit? To vás nenapadlo?“
„To bych se na to podíval, prohlásí táta pevně. „Správnej chlap se musí umět postavit k problému. Co si navařil, to si musí taky sníst.“
„Proč bych se nechtěl ženit?“ namítne mamka důvěřivě. „Jsou mladí, mají se rádi, oba to jsou stejní ztroskotanci, jeden se na školu nedostal, druhého vyhodí… Těch třicet tisíc za jazykovku by se jim víc hodilo na kočárek!“
„Jazykovka se jí nikdy neztratí,“ míní táta. „Jestli počítám dobře, rodit budeš až někdy v dubnu, květnu, ne?“
Ségra přikývne.
„Třeba v tom nejsi,“ přeji jí i sobě toužebně.
„Třeba jo,“ usměje se na mě a je na ní vidět, jak se těší!
„Kami, jsi moc mladá… Nebylo by lepší…?“
„Nikdy!“ ujistí mě skálopevně.
„Myslím, v případě, že by Kazim nechtěl být tatínkem…?“
„Proč by nechtěl?“ zopakuje stejně naivně jako mamka. „Miluje mě.“
Tohle je fakt brutální!!!
„Interrupce je nejzazší řešení,“ namítne mamka. „Chápu, že tam, kde jsou zdravotní nebo sociální problémy, případně když se rodiče o dítě nechtějí nebo nemůžou starat, nejde to udělat jinak, ale - “
„Právě,“ skočím jí do řeči. „Co když Kazim nebude chtít?“
„Tak si ho vychovám sama!“ rozhodne se Kamča pevně.
„To bych ti opravdu nepřál,“ upozorní ji táta.
„Má přece nás,“ namítne mamka.
„A že vy máte tolik času!“ odfrknu.
„Nějak by se to udělalo,“ uzavře mamka. „Uvidíme, co zítra řekne doktor.“
Kamča je s vývojem spokojená a zase odhopsá do pokoje. Její srdceryvný výkřik, který se ozve vzápětí, o velké pohodě nevypovídá! Okamžitě všeho necháme a letíme za ní. První, co mě napadne, je, že jí přišla nějaká hnusná zpráva od Kaziho, případně dostala menses… Skutečnost je jiná.

Ubohý Pete zaplatil za mou nepořádnost cenou nejvyšší! Zapomněla jsem ho totiž vrátit do klece – a při pohledu na Kleopatru, kočku sousedky Mertové, které se konečně splnil její sen, je mi opravdu smutno.
„Pete, ne!“ kvílí Kamila, jelikož šlo o čela rodiny.
„No, o další starost méně,“ usoudí mamka.
Hodím po vypasené kočce pantofli: „Ty hnusná bestie!“
Kleopatra vřískne a zježí se, táta ji musí odchytit do deky, jinak by ho poškrábala.
„Zavolej přes balkon paní Mertovou,“ nařídí mi. „A řekni jí, že jí vracíme nažranou kočku. Dnes už jí žádnou konzervu nemusí otvírat…“
„Né!“ brečí Kamča, až slzy stříkají.
„Neřvi,“ utěšuje ji mamka. „Jsi těhotná, musíš se šetřit. A vůbec, tam, kde bude miminko, nemůžou být myši.“
Tak to bych radši ty myši ještě aspoň pět let!!!

Třípatrová budovu sportovního gymnázia hlučí jako úl při rojení od šaten v přízemí po půdu, kam jsme se občas chodívaly s holkama zašívat, když bylo třeba se uklidit před rozvášněnými sporťáky. Gympl momentálně praská ve švech, ve vestibulu se tísní skupiny vykulených prváků, mnozí v doprovodu rodičů, což bych tedy na jejich místě dost dobře nepřežila, naši na tohle nikdy neměli čas a já jim byla místy vděčná, že to se svou péčí nepřehánějí, do toho se proplétají mazáci, přičemž my, ostřílení supermazáci, alias maturanti, se tváříme těžce nad věcí. Oblíbený sporťák Strouhal se snaží celý ten chaos organizovat, přičemž do nervozity a shonu vnáší jen větší zmatek. Třídu najdu na stejném místě co vloni, super, a většina spolužáků vypadá také prázdninami nepozměněna, pokud nepočítám drobné změny jako pěkné opálení, kratší či jinak barevné účesy a podobně. Vítáme se, jako bychom se sešli po dvacetiletém odloučení!
„Proč ses neozvala?“ zeptá se mě Stela opatrně, když hodím tělo do lavice vedle ní. „To jsem tě tak vyděsila...?“
„Ne, vůbec ne,“ ujistím ji pevně. „Jenže… Byly jiný věci, kvůli kterým jsem nespala… Pak ti to povím!“
V tu chvíli zazvoní a naše třídní, ještě poměrně mladá učitelka Křížová, co jsme v prváku vyfasovali hned po její mateřské dovolené, je známá svou dochvilností.
Všimnu si, že jedno místo v lavici přede mnou je prázdné, rychle se rozhlédnu po třídě, a protože rozježené číro nikde nespatřím, dloubnu do spolužačky Mariny: „Kde je Andy?“
„Milí studenti,“ zahlaholí v té chvíli třídní a matikářka v jedné osobě, „vítám vás v první den nového školního roku!“
Martina rozhodí rukama a zavrtí hlavou, což si správně přeložím jako *netuším*!
Třídní nás nejen přivítá, ale hned do nás hustí moudra o pilnosti a uvědomělosti, jak e máme svědomitě připravovat na maturitu od prvního dne a nenechávat všechno na svatý týden, pročež prý již od příští hodiny začne prozkušovat jednotlivé okruhy a otázky, a když nesouhlasně zahučíme něco o teroru, zvýší hlas a upozorní nás: „Já to přece nedělám kvůli sobě, nýbrž pro vaše dobro! Zapamatujte si, že ten, kdo je připraven, není zaskočen!“
Dveře třídy se otevřou a dovnitř vklouzne s provinilým výrazem Andy. „Paní profesorko, prosím, omluvte mě, já jsem zaspala…“
Všichni se samozřejmě rozřehtají, Andy je klasik!
„Ano, případy, jako je Vzpurná, zaskočeni určitě budou,“ vzdychne třídní posmutněle. „Sedněte si, Andreo…“
Andy zajede na své místo v lavici přímo před námi a nechápavě se na nás otočí: „Co jí je?“
„Styď se,“ šeptnu pobaveně. „Zkazilas jí pedagogické představy hned první hodinu!“
„Aha, takže nic novýho,“ uchichtá se Andy a dají s Martinou hlavy dohromady, aby mohly probrat skutečné novinky, mnohem zajímavější, než bere na přetřes Křížová.

Tenhle školní rok bude docela určitě zlomový, usoudím, když tak třídní poslouchám. A nejde jen o maturitní témata, hrozící maturitu, přijímačky na vysoké školy a podobně! Čeká nás i spousta veselejších záležitostí, například přípravy stužkováku a hlavně maturitního plesu, je třeba vymyslet motta na stužky, zajistit kapelu a spoustu dalších věcí… Bude to fajn, ačkoli nás straší nejen třídní, ale i ředitel, který od předešlých ročníků vyfasoval přezdívku DDT, neboli Děsnej Dvořák Tibor. Není ale zase tak přiléhavá, mockrát u nás suploval matiku, protože dítko naší třídní bývá často nemocné a nejen že nebyl tak děsnej, jak se o něm traduje, ale na rozdíl od Křížky uměl látku vysvětlit tak, že jsem ji pochopila i já. Aspoň místy.
Ještě ani nemám z tabule opsaný rozvrh hodin, když mi zavrní v kapse mobil. Tuším, že jde o důležitou zprávu, tudíž si ji přečtu rovnou při hodině. Tušení nezklamalo! Než se vydýchám, ve třídě je opět řev jako v opičárně, jelikož třídní se pro dnešek rozloučila, kdežto studenti toho mají na srdci mnohem víc a vzájemně se překřikují.
„Na maturitním plese by nám mohla hrát *Trhlá Bára*, co myslíte, holky?“ napadne Andy.
„Simčo? Simono?! Vnímáš mě vůbec? Tváříš se jako mimoň, ulítly ti včely?“
„Včely? Ne,“ zavrtím hlavou a strčím holkám pod nos rozkliknutou esemesku. „Spíš přiletí čáp.“
„BUDES TETICKA, CEKAM BEJBATKO!!!“ přečte bez diakritiky Stela nahlas, načež si všimne odesílatele zprávy. „Kamča?!“
„No tě pic,“ udělá Andy. „A to jako s Kazimem…?“
Mlčky přikývnu.
„Chudák,“ polituje ji Stela. „Co že se tak raduje…?“
„Protože si myslí, že bude svatba,“ vzdychnu těžce. Nespala jsem kvůli ní celou noc a ráno, když se pečlivě sprchovala a s veselým pobrukováním místo na zahájení školního roku v jazykové škole zamířila na gynekologii, což se jí zdálo mnohem důležitější, mi bylo vyloženě mdlo.
„Jak jí to řekneš?“ zeptá se mě Stela.
„Co jí mám říct…?“
„No, že ty a Kazim…“
„Ježíši, to jí nemůžu říct!“ zhrozím se. „Dost na tom, že ji pošle k vodě, až mu tu radostnou novinku oznámí!“
„A co když jí to řekne on?“
„Snafd bude mít tolik soudnosti, aby si tyhle podrobnosti nechal pro sebe,“ vyslovím své velké přání. „Nakonec, já a Kazim to byla jen taková zanedbatelná epizodka, jak říkala Andy, lidi se scházejí a rozcházejí a je to tak dobře, aspoň vyjde na všechny…“
„Jo, bylo by to celkem v pořádku, kdyby se Kazim do Kamči opravdu zamiloval,“ upozorní mě na jistý rozdíl Stela. „Jenže on to dělal proto, aby tě naštval, aby se ti pomstil!“
A aby byl v mé blízkosti, prolétne mi hlavou.
„Brr, normálně z toho mám husí kůži,“ svěří se nám Andy. „Takový dobrodrůžo na první školní den!“
„To já taky,“ ujistím holky. Vůbec nevím, co mám dělat!!! „Všechno je na pytel. Myšáka nám sežrala sousedovi kočka, ségra je těhotná s mým bývalý, s Romanem jsem se rozešla…“
Navíc se musím zastavit za mámou, protože jsem si ráno zapomněla klíče a netuším, zda už ségra bude doma či někde s Kazimem. Mamka o potvrzeném těhotenství ví také, probírá to zrovna se Stejskalem a účetní Maruškou a jakmile mne spatří, přivolá mě k sobě, aby mi mohla ukázat několik modelů svatebních šatů v katalogu.
„Tyhle by Kamče slušely, co myslíš? Jsou na plnější postavu a přitom moc pěkně řešené… Nebo spíš tyhle?“
Zírám na ni jako u vytržení. „Vážně plánuješ svatbu?!“

„Co jiného?“ pokrčí rameny. „Smířila jsem se s tím, že z Kamily nebude vysokoškolačka. Stejně jsem tomu poté, co ji nevzali napoprvé, moc šancí nedávala. A teď je svatbe jediným řešením. Lepší než aby z ní byla svobodná matka.“
„Tyhle budou Kamilce slušet!“ švitoří Maruška.
„Ukaž? Možná kdyby se tuhle přitáhly…“
„Promiň, že nesdílím tvé nadšení, ale v případě, že by se fakt vzali, o čemž silně pochybuji, kde by jako bydleli?“ zajímám se, jelikož na rozdíl od matky to vidím celé černě!
„Nejspíš u nás, kde jinde. V pokojíku.“
„A já?!“ vyletím. Toho jsem se obávala!
„No, v obýváku,“ usoudí mamka. „Musela by ses uskrovnit. Hypotéky na byt jsou velkou zátěží a ani nájmy nejsou nic levného, to až podle toho, jakou jednou sežene Karel práci… A pokud bude studovat, nepřichází v úvahu, aby zvládli domácnost sami. U jeho rodičů prý být nemůžou, mají menší byt než my.“
„Já vím,“ vylítne mi, naštěstí mamka si toho nevšimne. „Jste blázni. I *kdyby* se vzali, stejně se rozvedou.“
„Rozvodovost je dneska hrozná,“ zapojí se Maruška.
„Víš, že se rozvádí Alenka Krausů?“ vzpomene si mamka. „A to mají dvě malé děti, jedno přímo v kočárku…“
Vybavím si mladou sousedku a jejího fešáckého manžela. „Proč se rozvádí?“
„Kvůli němu. Ochlada, děvkař a násilník. Mlátil ji.“
„No vidíš,“ ušklíbnu se. „A Kamču chceš vdát?“
„Sice bych si k ní přestavovala někoho solidnějšího, staršího a zabezpečeného, ne takového kluka, navíc to tetování po obou rukách… Ale zase tak špatný není. Hlavní věc, že se mají rádi.“
Vezmu si klíče a raději jdu domů. Moc si nepomohu, jsem rozhozená, nejistá, plná starostí a výčitek! Kdybych to byla řekla Kamče hned, nemuselo to dojít takhle daleko!!
Připadám si v bytě jako lev v kleci. Nevím, kde ségra je, psát jí nechci, jestli jsou někde s Kazimem… Možná mu oznamuje radostnou novinku! Jeho reakci si raději nepředstavuji, přesto je mi víc než úzko. Co když si Kamča něco udělá?! Ne, to ne, její odhodlání nechat si miminko za každou cenu ji udrží při životě, ale i tak… Je mi jasné, proč si chce dítě nechat, i kdyby o Kazima přišla – protože má dojem, že takhle nebude nikdy sama! Navždy ji dítě bude spojovat s její velkou láskou, přestože tatínek se k němu nejspíš vůbec nebude hlásit…
Pustím si *Wanastowky*, konkrétně přímo *První velkej letní den*, a s nádechem nostalgie si vybavuji chvíle na festivalu *Léto pod širákem*, kdy jsme spolu pařili, smáli se a bylo nám spolu fajn… A taky na balíku slámy, kde jsme se prvně milovali… A u něj v bytě… Měla jsem s ním mnohem víc společného než s Romanem, rozuměli jsme si, byli jsme oba stejné typy, měli stejné zájmy… Kruci!! Vypnu přehrávač. Je to tak zamotané!!!
S postupujícím časem jsem čím dál nervóznější. Dokonce natolik, až si začnu kousat nehty! Mám na sebe vztek tím větší, svého zlozvyku jsem se zbavovala dlouhé roky a poslední dobou si myslela, kterak jsem nad ním vyhrála! Bez Peta je to v pokoji mnohem smutnější, prázdná klec působí depresivně! Připomíná mi, že další nevinná duše zaplatila za moje chyby a omyly.
Možná bych měla jít třeba za Stelou. Nebo Andy, i když ta nebude doma, kdo ví, kam s Dejvem vyrazila, když spolu teď chodí oficiálně, třeba do kina nebo –
Páni, kino! Na lístek do mulťáku jsem úplně zapomněla. Mrknu na hodiny, v pohodě, do páté ještě dvě chybí. Možná bych jít měla, přišla bych na jiné myšlenky, zabila čas do Kamčina příchodu a ještě vysvětlila tomu klukovi, aby si nedělal marné naděje. Vstupenku mu samozřejmě zaplatím, nechci být nikomu dlužná, natož podrazy a intriky! A nechci být jako Stela, která lístek od toho kluka prostě zahodila!

Protože je do multikina a ne do Luny přes silnici, kam bych mohla přeběhnout klidně v domácích pantoflích, výprava mi zabere delší dobu. Hodím na sebe květované bokovky, které mi plandají, ačkoli před prázdninami jsem je horko těžko dopínala, tohle léto bylo opravdu náročné, to, co jsem na Krétě nabrala, jsem díky brigádě a Romanovi shodila plus pár kilo navíc, k nim jednobarevné tričko s dlouhým rukávem a navrch džínovou bundu, venku je chladno jak v říjnu, ne na začátku září, po horkém létě převzal podzim žezlo vlády nějak moc rychle a na ostro, na nohy glády, přečesat vlasy, zvýraznit řasy prodlužovací maskarou, natřít rty nenápadným leskem, ještě žvýkačku, do báglu peněženku a nezbytný mobil, a mohu vyrazit. S vracením klíčů mámě do firmy se nezdržuji, přestože přes Palachovo náměstí jedu. Respektive, přestupuji tam. Vystoupím z autobusu a u velkého oválu, kde jsou všechny zastávky MHD, spatřím Kazima. Nejdřív ho skoro nemohu poznat, má na sobě světlé kvádro, košili s kravatou a díky tomu, že je oholený, působí celkově nějak dospěleji. Okamžitě k němu zamířím. „Kde je Kamila?!“
„Simčo?“ Zaregistruje mě teprve nyní. „Ahoj…“
„Kde je ségra?“ zopakuji hlasem plným strachu.
„Jsou to tak tři minuty, co šla za matkou do *Svateb*…“
Obrovsky se mi uleví. Takže nehodlá skočit z mostu!
Z jeho výrazu poznám, že už novinku ví. Přestože mu to v obleku a bez vousů strašně sluší, vypadá jako zpráskaný pes. Mušketýr ho dělal zajímavým, bez něj je ale vyloženě hezký a jak by řekla Kamča – k sežrání.
„Jsi v pořádku?“ zeptám se ho váhavě.
„Ne, nejsem,“ odvětí s pousmáním, které se odrazí jen na rtech, výrazu v očích se nedotkne. „Potřebuju nutně panáka. Nechceš se mnou na něco zajít?“
Času mám spoustu, mlčky kývnu a doprovodím ho do prvního baru s příjemným prostředím a s ještě příjemnější hudbou linoucí se z repráků nad barem, kde zůstaneme rovnou u pultu a Kazim poručí dvě ballantinky. „Tak na co?“
„Na šťastnýho tatíka?“
Ušklíbne se. „Vysmíváš se mi?“
„Ne,“ přiznám se. „Abych řekla pravdu, jsem vyděšená.“
„Jo?“ znovu ten smutný úsměv. „Tak to ještě není nic proti mně. Já jsem vyřízená, Simčo. Totálně v hajzlu. Ze školy mě vylili a ještě tohle…“
„Neudělal jsi to?“ zeptám se s účastí.
Zavrtí hlavou. „Dokonale jsem to podělal. Všechno.“
Ačkoli mám na něj strašnou zlost, to, co udělal, bylo kruté, necitelné, sobecké, přesto je mi ho najednou líto.
„Stanou se horší věci,“ snažím se ho utěšit.
„To máš pravdu!“ ušklíbne se. „Až našim řeknu, že jsem dostudoval, budou celí nakřivo, a až dodám, že ze mě chce Kamila udělat tátu, tak je nejspíš odvezou.“
„Kamča z tebe tátu neudělala,“ zaprotestuji. „To ty sám!“
Švihne po mně pohledem, chvíli mi zírá do očí, načež zkrotne. „No jo, je to moje chyba… Mělo mě napadnout, že jako panna nemá žádnou antikoncepci, ale ona to vůbec neřešila, chápeš? Ani náznakem! A já, vůl, myslel, že má… Ségra taky brala pilulky mnohem dřív, než začla se sexem!“
Raději mu nepřipomenu, že jsem ho varovala, jeho postoj k antikoncepci se mi už tenkrát zdál hodně nedostatečný! Dojel na to a teď nese následky. Ochrana není věcí pouze dívky, vždycky se týká obou!
Holka za barem, může být o dobrých pět let starší než já, po nás zvědavě pokukuje. Hlavně po Kazimovi, jak jinak! Ve chvíli, kdy přehrávač spustí první tóny povědomé písničky, se na ni Kazim otočí: „Zesílíš to, prosím tě? Dík.“

I´ve heard there was a secret chord, that David played, and it pleased the Lord, but you don´t really care for music, do you?
„Skoro déja-vu," nadechne se. „Akorát tehdy jsem se cítil nad věcí, jakej jsem borec… A teď jsem v háji, Simčo."
I mě tahle skladba bolestně píchne. Spojuje mě jak s Romanem, navždy ji budu mít zafixovanou s prvním skutečným orgasmem, tak s Kazimem, vždycky mi připomene touhu… Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah…
„Co budeš dělat?" zeptám se tiše.
„Půjdu si to hodit," ušklíbne se.
„To přece - " vyletím, ale on mě přeruší:
„Máš mě až za takovýho kreténa? Jasně, že ne, nejsem idiot. Co budu dělat… to fakt nevím. Co mi radíš?"
„Nemůžu ti radit," stáhnu se. „Jsem mimo hru."
„Nebuď mimo," požádá mě tiše a vyklopí do sebe panáka. „Je to zlé… Prý ses rozešla s tím starochem, říkala Kamča…"
„Rozešla jsem se s Romanem!" opravím ho nedůtklivě.
Smířlivě mě chytí za ruku, chci mu ji vytrhnout, ale on ji drží silou. „Z lásky se dělají strašný kraviny, Simčo."
Maybe there´s a God above, and all I ever learned from love. Was how to shoot at someone who outdrew you…
Přestanu se cukat a on mi tu ruku stále tiskne.
„Kdybys věděla, jak strašně moc jsem tě miloval," řekne tiše, zvedne oči a zapíchne je do mých. „A víš, co je na tom nejhorší? Že jsem se toho nezbavil dodnes. Nejspíš nikdy…"
It´s a cold and it´s broken Hallelujah...
„Simčo, já tě pořád - "
„Neříkej to," přeruším ho rychle. Mávnu na číšnici, otočím rundu, tentokrát na sebe, a než si přiťukneme, řeknu: „Já tebe taky, Kazi, ale už jsme každý úplně jinde."
Neřekne nic, ovšem mou ruku pustí až před barem. „Kam jdeš? Do kina?"
Přistiženě sebou cuknu. „Ten lístek je od tebe?!"
„Jakej lístek,"
„To nic," oddechnu si. „jen že jsi to tak řekl…"
„Jsi oblečená jako do kina."
„Dobrej postřeh," pousměji se.
„Rád bych šel s tebou…" Než zaprotestuji, dodá: „Já vím, a ví to i Rufus Wainwright. *Možná je tam nahoře Bůh a vše, co jsem se kdy od lásky naučil, bylo jak střílet do někoho, kdo tě vytáhl.* Dobře se v kině bav."
Popřát mu, aby se taky bavil, by bylo cynické. Vzpomenu si: „Víš, jak jsi měl tu zásadu – nebýt s žádnou holkou déle než dva týdny…?"
„Jako proč jsem se jí radši nedržel?" pousměje se smutně. „Já ti to povím, proč. Protože v době, kdy jsem tohle říkal, jsem byl totální vůl a neuměl si ani představit, jaký to je někoho milovat. Teď už to vím a je to mockrát horší, Simčo."
Ztěžka se nadechnu. Chvíli se na sebe tiše díváme, Kazi se pak skloní, aby mi dal pusu. Nastavím tvář, dotkne se jí svými rty, ale vzápětí jimi sjede na moje ústa a z pusy je polibek. Krásný, něžný, sametový, Kaziho rty jsou hebké a teplé. Na okamžik zavřu oči. Škoda že nejde vrátit čas!!!
Dívám se na něho z okna městského autobusu, dokud mě špinavý koráb nevyveze mimo náměstí. Jeho pohled mě ale doprovází pořád, cítím ho a je mi těžko.
Možná se zachová jako muž a Kamču si vezme. Možná. Sice ji nebude bít jako náš pohledný soused svou mladou ženu, ale… Ale jestli to bude *dobré* řešení, tak to je ve hvězdách!
Představa, že budeme žít *společně* v jednom bytě, potkávat se v koupelně, denně se na sebe

dívat a přitom se *přetvařovat*, je naprosto šílená!!! Nevím, jaké řešení by bylo dobré. Ono totiž *každé*, i to nejněžnější, bude pro někoho z nás tří kruté!!!

Díky zdržení s Kazimem dorazím do multikina tři minuty po páté. A to jsem od zastávky skoro utíkala a vybíhala dokonce i jezdící schody, což normálně nikdy nedělám! Naštěstí jsou před každým filmem čtvrthodinové reklamy a ukázky na příští představení, nemám tedy strach, že bych přišla o kousek filmu. Uvaděčka mi odtrhne část vstupenky a já se vplížím do sálu číslo 5. na svítící tabuji ještě v chodbičce si podle lístku zkontroluji, kde vlastně sedím, abych nerušila ostatní, a z uličky si na dálku v temném sále osvětleném jen reklamou na sportovní boty najdu místo B 12. Celý úsek druhé řady je od shora plný, prázdné je jedno jediné místečko, to moje. Vedle kdosi sedí, ovšem potmě a na dálku, natož zezadu, ho nemám šanci poznat. Každopádně podle očekávání přišel. Uf, tak dotoč!
Přikrčím se, abych nepřekážela divákům v nejhořejší řadě, a vklouznu na volné sedadlo.
S nadechnutím se otočím ke svému ctiteli – a zalapu po dechu!! „Ty?!“
„Koho jsi čekala?“ otáže se Marky Mark skoro dotčeně. „Brada Pitta nebo Johnnyho Deppa?“
„Ne,“ krotím výbuch smíchu, v kině se to nehodí. „Myslela jsem, že mě pozval ten kluk, co mě hypnotizoval u baru…“
„Sorry, že jsem tě zklamal,“ řekne a přihraje mi kbelík popcornu. „Pořád sis stěžovala, že nemáš s kým jít do kina a že ten tvůj na *Simpsny* není… Čekal jsem, že zavoláš nebo napíšeš, mohli jsme jít už dřív, ne?“
„Jak jsem mohla zavolat?“ nechápu. „Nemám tvoje číslo.“
„On ti ho Tono nedal?“
„Počkej!“ zapálí mi. „V tom srdíčku…?!“
„V srdíčku?“ zaúpí, až se po nás kdosi otočí, naštěstí ale stále ještě běží upoutávky. „Já ho zabiju! Dal jsem mu číslo s tím, aby ti ho dal a řekl, že jestli máš chuť zajít na *Simpsonovi ve filmu*, ať napíšeš. Neměl ti ale vyzvonit, od koho to je. A on, že to není moc romantický, že by to chtělo srdce… Ten moula ho tam domaloval, co?!“
„Jo,“ bavím se. „Pěkně šišatě. Ale o kinu se nezmínil!“
„To je vůl,“ vzdychne. „Co si člověk neudělá sám, to stojí za houby. Vyřídil to napůl a ještě blbě…“
Jelikož právě začne film, spořádaně se usadíme a vzápětí už se řehtáme při scéně, v níž se Homer rozčiluje nad celovečerním filmem *Itchy a Skratchy* a křičí, že všichni v kině jsou hlupáci, když jsou na to, co můžou vidět v televizi, a to i vy, přičemž se obrací na nás, diváky. Nemá ale pravdu, to, co vidíme ve filmu my, ještě v žádné epizodě nebylo, smíchy si rozmazávám řasenku po tvářích, při Bartově jízdě na skateboardu už ani nevadí, že můj smích je tak hlučný, kino burácí natolik, že se to úplně ztratí! Vynalézavost tvůrců, čím zakrýt Bartovu nudli, jak tomu sám hrdina říká, je vážně kouzelná, řveme smíchy!
Marky Mark se ve chvíli, kdy je nudle prozrazena, nakloní a nabídne mi: „Chceš ho vidět?“
„Co? Kdo? Koho?!“ vyjevím se.
„No, přece mýho…“
Nadechnu se, abch mu od plic vynadala, co si vůbec myslí, úchylák jeden, když si uvědomím, že tu samou nabídku jsem dostala mockrát, akorát to bylo strašně dávno, ve školce!!!
„Mareček Domeček…?!“
„Chaloupka, ty Domečku,“ řehtá se. „Ale blbý je oboje, to máš pravdu. Sem si řekl, že už je to spousta let, co jsi ho viděla naposledy, a když tak obdivuješ Bartova…“
„Tys mě poznal?!“ užasnu.
Zatváří se samolibě, pěkné oči v přítmí kina se zablesknou. „Jo, představ ti to, poznal. Hned. A když jsem se dozvěděl, jak se jmenuješ, tak jsem se v tom ujistil. Tys mě nepoznala, co?“
„Ne,“ přiznám se. Sice mi přišel povědomý, ale nedokázala jse ho správně zařadit!
„No jo, to je úděl nás, tuctovejch,“ zasměje se.

„Pssst!“ zasyčí na nás kdosi přes uličku.
Marek na mě udělá obličej, jako že si to dopovíme potom. „Nebo na Rimmerově chatě,“ napadne ho další skvělé řešení. „Jestli pojedeš…?“
„Možná,“ napnu ho a dál se oba bavíme u skvělého filmu.
Marek, který jej vidí dnes potřetí, tudíž není do děje zažraný, na mě co chvíli z boku pohlédne, načež ve chvíli, kdy vztah čuník a Homera začne nabývat zoofilních rozměrů, mi položí další otázku: „Pojedeš sama, nebo i s tím svým…?“
Zatvářím se neurčitě, připojím pokrčení ramen a dál sleduji děj na plátně. Homer zničí svým přístupem k ekologii celé město a musí i s rodinou uprchnout na Aljašku. V okamžiku, kdy roztomilá zvířátka, Bambi, jelínci, modří ptáčkové a spol, pomáhají odstrojit Marge a Homera, načež zůstanou v ustrnutí na manželský sex a kino znovu bouří, se k Markovi nakloním: „Sama. Už není žádnej můj.“
Po zbytek filmu na sobě cítím Markovy oči a rozmrzelost, napětí i stres posledních dní odplouvá ve vlnách smíchu, kterými jsou tvůrci odměňováni. Možná je to pubertální a nedospělé, ale… Tohle je ono!
Roman mi vypadne z hlavy definitivně.
Dokonce i Kazin ustoupí do pozadí. Alespoň na chvíli…
Usměji se na Marka a vím, že tentokrát to bude jinak.
Pomaleji.
Přestože jeho jména začíná na M a v přezdívce má dokonce dvě eM. Risknu to.
Marek mi úsměv oplatí.